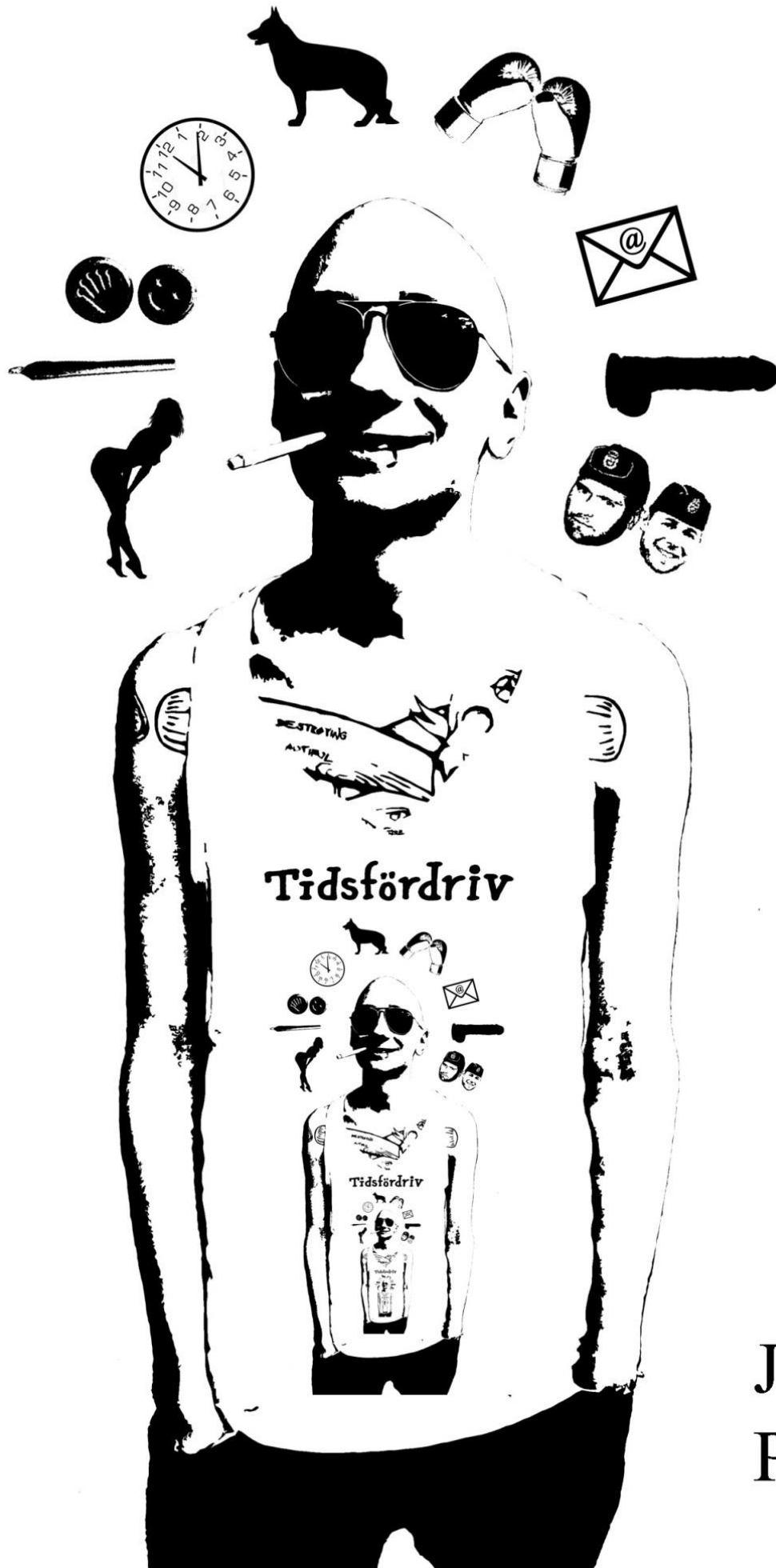

Tidsfördriv

Jonas
Pedersén

VARNING!

Den här boken innehåller värderingar, språk och betraktelser som kan vara stötande. Den bör inte läsas av någon som har svårt för dekadens, omoral, snusk, droger, sex, våld eller någon annan valfri provocerande aspekt av livet.

Boken bör inte läsas av någon som har den minsta gnutta moral i sig då romanen verkar sakna alla former av detta.

Den bör heller inte läsas av människor som har en korrekt syn på språkbruk då den är oerhört liberal i sitt användande av svenskan och innehåller flera medvetna och omedvetna språkliga brister.

Vidare bör den inte läsas av någon ur ordningsmakten och om detta ändock skulle ske vill jag av juridiska skäl avsäga mig all kännedom om boken.

Medlemmar ur nykterhetsrörelsen bör också iakttaga största försiktighet vid läsningen av denna roman.

All läsning av denna roman sker på egen risk och författaren avsäger sig allt ansvar inför eventuella terapi-räkningar.

Eller alltså, vafan. Läs den bara inte.

Vari jag blir sjukt uttråkad och altruistiskt bestämmer mig för att hämnas en oförrätt.

Jag satt helt lugnt vid min dator en dag och läste på nätforum vad människor tyckte. Inte direkt för att jag var intresserad, utan mer för att de verkade tycka att andra ska veta vad just de tycker, och jag kände faktiskt inte för att käfta emot. Det var folk som tyckte att någon film var bra och då kände sig tydligen andra som inte delade den åsikten tvungna att dela med sig av sin åsikt. Sen var argumentationen igång och då dröjer det inte länge tills någon slänger ur sig argumentet att den andra är patetisk för att han orkar sitta och skriva på ett Internetforum om det här varpå den andra svarar med att motståndarens argument har tagit slut. Detta håller på tills någon liknar sin motståndare vid nazismen eller Hitler och därmed förlorar, det här är faktiskt inget jag hittar på, det är en empirisk bevisad tes kallad Goodwins lag, jag lovar, googla det. Att skriva på forum på Internet är den ultimata formen av narcissism, att tro att det man tycker är intressant nog för att andra skulle orka läsa det, att däremot läsa det är den ultimata formen av idioti. I alla fall, där satt jag och följde en ytterst ointressant diskussion om huruvida sädesvätska är bra för huden eller om det bara är något någon kille har sagt för att han ville krydda upp sexlivet lite med en grand finale. Då kom plötsligt mailet som skulle förändra mitt liv för, om inte för alltid, åtminstone en överskådlig framtid.

Det var ett hotfullt mail, groteskt utformad, fylld med sublim aggressivitet och desperata löften. För att skydda er tänker jag tänker inte återge mailet exakt, men i huvudsak gick det ut på att om du hade läst det var du tvungen att skicka det vidare till minst tio personer, då skulle du få lycka i kärlekslivet, om du inte hade gjort det däremot så skulle du råka ut för något förfärligt om 7 dagar!

Jag hade kunnat ignorera att jag ens hade fått mailet, jag är inte så vidskeplig av mig, men å andra sidan så är det ju faktiskt någon som har skickat det här brevet från första början, och vem vet, någon som faktiskt kan kasta en förbannelse. Det är inte helt omöjligt, det finns en hel del ockulta saker som jag alltid har haft svårt att förklara med hjälp av vetenskap, som till exempel den kollektiva regndans som med osviktbara resultat utförs varje sommar och i Sverige kallas för ”industrisemester”. Eller den pakt med mörkare krafter som Fredrik och Filip måste ha slutit för att få betalt för att göra exakt samma sak på TV år efter år. Samt den massiva psykos som drabbade oss en tid under nittioalet och som lurade i folk att Buffaloskor faktiskt gick att ha på sig offentligt.

Det här gjorde att jag hade svårt att helt ignorera förbannelsen som hade kastats åt mitt håll, och jag ville inte ta några chanser. Då kan man ju fråga sig varför jag helt enkelt inte bara skickade vidare brevet till tio personer och inte bara undgick förbannelsen, utan också skaffade mig lite tur i kärlekslivet. Jo, det ska jag säga er, jag är kanske en egoistisk, bitter och misantropisk ung man, men jag är inte ond. Jag kunde omöjligen lassa över det här ansvaret på någon annan, tänk om de inte har samma slutledningsförmåga som mig eller inte ser mailet och låter bli att skicka vidare själva, då står jag ansvarig för deras olycka. Därför visste jag att något var tvunget att göras, och jag var den som var tvungen att göra det, och det måste göras inom en vecka. Jag ställde mig upp framför min dator och knöt mina nävar, tittade upp i det sunkiga taket med sin spruckna vita färg, jag spände ögonen i en spricka, som om det var en spricka i rumstidsväven mellan mig och min antagonist.

– Så! sa jag högt för mig själv. Du vill ha krig? Du ger dig på de oskyldiga, de okunniga, du skickar en förbannelse som med fibernätets fart tar sig fram genom landet, du tror att du ska komma undan med att lägga olycka på de svaga? Men du ska få se vem som ska segra i denna avgörande strid mellan det goda och nätets eviga spammare! Du ska få smaka på min vrede, jag ska bryta din förbannelse mot allas oskyldiga öde, och du skall veta att din nemeses namn kommer att besjungas på forum och i chattrum långt efter att ditt namn har rensats ur mailens

skräppostskorgar! Inom sju dagar skall vi mötas och inom sju dagar skall konungadömet vara fritt från din tyranni!
The game is on!

Okej, nu ska jag erkänna en sak så här i efterhand, för hur heroisk jag än kände mig när jag stod där i den sjaskiga lägenheten i Göteborgsförorten Bergsjön så är nog sanningen mer att jag hade lite tråkigt. Det var i mitten av juli och jag var en student vid universitetet, vilket betydde att mina studier inte skulle börja förrän i september, och jag hade redan jobbat och sparat ihop pengar för att kunna vara ledig hela sommaren. Nu hade jag alltså gjort ingenting alls i lite mer än en månad, de flesta av mina kompisar, som också studerade, arbetade hela dagarna. Jag hade tröttnat på att spela Football Manager och jag hade redan lärt mig alla Johnny Cash låtar, som var värda, utantill på gitarr. Det som återstod nu var att skriva en femtio sidor lång uppsats om en Atmosphere skiva, bara för skojs skull, bli alkoholist eller ge mig ut på ett korståg, och jag behövde motionen.

Jag började mitt sökandet på ett mycket metodiskt sätt, jag visste att den som skrivit mailet var svensk, eller en utlänning som kunde bra svenska, men eftersom de flesta svenskar inte ens kan bra svenska så antog jag att så inte var fallet. Jag behövde alltså bara spåra upp vem denna människa var och åka till honom/henne, och detta kunde jag göra genom att spåra stegen bakåt eftersom alla hade fått sitt mail från någon. Mailet hade kommit till mig fredagen den 18:e juli klockan 13:07, det gjorde att jag hade tills fredagen den 25:e juli klockan 13:07 på mig. Jag hade fått mailet ifrån en tjej som hette **--Jen--**. Eller hon hette ju inte det egentligen, men hon hette så på min MSN, jag skrev till henne:

Jonas says (13:33):

Hej! Du skickade just ett mail med en förbannelse till mig, var fick du det ifrån?

--Jen-- says (13:34):

hello! eeehhh va?

Jonas says (13:34):

Spela inte oskyldig! Jag vet att det var du som skickade mig mailet som skall bringa mig olycka om 7 dagar!

--Jen-- says (13:36):

hahahahaha!!! kedjebrevet? jag är lite vidskeplig så jag skickar alltid vidare dom

Jonas says: (13:37):

Jag tänker bryta förbannelsen och hitta den som är ursprunget till detta ockulta övertramp! Därför måste jag veta vem du fick mailet av.

--Jen-- says (13:37):

HAHAHAHAHA. du är rolig ;P jag fick det från ante

Jonas says (13:38):

Okej, det här är viktigt, jag måste veta var den här Ante fick mailet ifrån, har du möjlighet att ta reda på det?

--Jen-- says (13:38):

ok, vänta då.. haha, :D

Jonas says (13:46):

Hur går det?

--Jen-- says (13:54):

han säger att lepto skickade det

En rysning gick uppför min ryggrad och mitt hjärta hoppade över ett slag. Inte för att Lepto på något sätt var ett stort hinder i min jakt, utan för att Lepto var min vän och jag hade inte haft en aning om att konspirationen gick så långt in i mina egna led. Men det här var egentligen en mycket bra nyhet, om Lepto var inblandad betydde det att han också måste känna en viss aversion mot den svarta trollkarl som kastat förbannelsen. Dessutom behövde jag hjälp och speciellt den hjälpen som Lepto kunde bidra med, hans superkraft var nödvändig i kampen mot ondskan. Det är nämligen så här, om ni inte redan visste det, att alla människor har en egen superkraft, det kan vara allt från att vara abnormt bra på att känna igen ansikten till att vara anti-profet. En anti-profet är de som säger till exempel: ”Hoppas det inte regnar.” Eller: ”Jadå vi kommer fram i tid så länge som vi inte får punka.” Utgången är ju då självklart att man får byta däck i regnet. Leptos superkraft hade många gånger räddat mig, därför att den upphävde min superkraft, vi var nämligen varandras motsatser. Jag har en oerhörd otur med kollektivtrafik, spårvagnar, bussar, tåg, allt som flertalet betalar för att få åka med, inget kommer i tid för mig. Det vill säga att jag missar alltid kollektivtrafiken, och ibland kommer den inte alls, och om de väl kommer i tid kan du ge dig fan på att tåget går sönder och blir försenat. Jag menar inte på det där sättet som all kollektivtrafik alltid jävlas med alla, utan jag menar att om en spårvagn kommer sju minuter för sent i regnet om du inte tänder en cigg så kommer den trettio minuter för sent om jag är med och du har kedjerökt ett helt paket Det är egentligen osolidariskt för mig att vänta på kollektivtrafik tillsammans med andra. Men Lepto däremot, hans superkraft är att kollektivtrafiken böjer tid och rum runt honom för att passa hans minsta lilla önskemål. Vi har testat detta flertalet gånger, vi har sagt att vi ska åka hem en tid utan att ens kollat tidtabellen och sedan helt oväntat och oplanerat stannat på slumpvis valda ställen, typ affärer, så när vi kommit till hållplatsen är det på en helt annan tid och det står alltid rätt spårvagn eller buss där och väntar på oss. Hans kraft tar alltså ut min, och det är viktigt att komma i tid när man ska bryta en förbannelse och bara har sju dagar på sig. Dessutom ska tilläggas att han är en jävligt skön och rolig snubbe att hänga med, och sånt är ju också viktigt.

Jag kastade mig ut för att åka hem till honom och höra vad hans del i denna soppa var och fråga om han ville bistå i min nobla kamp mot spammningen. Han bodde bara två hållplatser bort så efter att ha väntat i femton minuter på en spårvagn som ska gå var femte minut bestämde jag mig för att promenera dit istället. Givetvis kom spårvagnen precis när jag var tillräckligt långt borta för att inte hinna springa tillbaka.

Jag kom fram till hans dörr och knackade på, dörren öppnades och jag stirrade rakt in i Leptos bröstorg. Det är nämligen så att trots att jag är 187 cm så kan Lepto vila sin haka på mitt huvud om han vill, jag har upprepade gånger hört folk fråga honom om han spelar basket, vilket jag tycker är lustigt, för jag har aldrig hört någon fråga en tjock man om han sumobrottas.

– Öhhh, tjeenna!

Nu får ni inte tro att han är hög eller något alltså, han pratar bara sådär skönt som om hans ord flyter fram genom rummet och landar där de känner för.

– Oi! Du har en del att förklara för mig!

– Varå?

Jag förklarade min situation för honom och hans del i det hela.

- Eeeh. Du är ju för fan sjuk i huvudet.... jag har inte skickat några mail.
- Hmmm... vem var det då?
- Javenne.

Vi bestämde oss för att kolla hans ”Skickat”-mapp i Hotmail, eller jag bestämde mig för det och han bestämde sig för att fortsätta måltiden som jag hade stört honom i.

- Här finns ju tio skickade förtrollade mail!
- Va? Vafan, jag har inte skickat dem!
- Hmmm... de kanske är så pass förbannade att de kan skicka iväg sig själva. Jag borde nog åka hem och dra ut min nätverkskabel innan de slinker ut från mitt samvete också!
- Hehe... det kan ha vart min polare också.
- Men förisatan mänska! Sitt inte bara där och tugga på dina linser, ring och fråga!

Det visade mycket riktigt att hans kamrat hade skickat mailen från hans dator, och därmed kollat hans mail när han hade surfat hemma hos honom, vad som hände med deras vänskap är en annan sak. Med den farhågan ur vägen kunde jag koncentrera mig på att få fatt i den som skickat mailet till Lepto, efter att ha förmanat honom om att välja sina vänner med omsorg såklart, och fått ett ”screw you” kastat mot mig. Men innan jag kunde börja jaga någon var jag tvungen att få med mig Lepto på planen.

- Du måste joina mig i min quest efter denna missdådare!
- Ääähhh, jag är bara ledig i tre dar.
- Slösa dem inte på oväsentligheter då, kom iiiigeeeee!
- Fan, jag skiter väl i dig och din don Quijote-quest!
- Kom igen, du får vara min egen personliga lilla Sancho Panza.
- Fuck you Jonas, fuck you and the horse you rode in on!
- Men fan också din morallöse klåpare! Okej då, men berätta vem den här tjejen är som skickade mailet.
- Johanna? En tjej jag känner... jag ska faktiskt på samma fest som henne ikväll.
- Va? Är det sant? Det är ju perfekt, kom igen, vi måste gå, kom igen, jag betalar din öl, kom igen, snälla, snälla, snälla, snälla, snälla, vi måste gå, snääääääälla!
- Ehhh... ooookej.

Lepto has joined your party.

Vari jag går på fest, drar ett skämt och gör något dumt

Den uppmärksamme läsaren har ju redan tänkt på en sak här, varför ska vår hjälte och hans sidekick gå på fest för att få tag på tjejen som skickade mailet, det är ju bara att kolla hennes mailadress och skicka henne ett meddelande, inte behöver man offra dyrbar tid på att gå på fest och supa för att få tag på henne.

Den ännu mer uppmärksamme läsaren märker direkt felet i det resonemanget. Varför i hela Lucifers lya skulle man inte inkludera att gå på fest och supa i sitt äventyr?

Kvällen var varm när vi begav oss ut till Hisingen där festen skulle vara. Hisingen ligger, för er som inte vet, norr om Göteborgs fastland och är Sveriges fjärde största ö... om man nu vill kalla det en ö. Det är nämligen så att Göta Älv går runt Hisingen och därmed tycker visst folk att de inte är förbundna med fastlandet, vilket jag anser vara underligt då man kan kalla hela Södra Sverige för en ö på grund av att Göta Kanal råkar gå tvärs igenom Götaland. Vilket Hisingen än är, en ö eller ett eget land utan en självständighetsförklaring, är det i alla fall ett smutsigt, trasigt och underbart ställe med människor så öppna och raka att om de vill slå dig i huvudet med en flaska så är det exakt vad som kommer att hända.

Det var alltså inte den här Johanna som skulle ha festen, utan det var hos hennes kompis som även råkade vara kompis med Leptos flickvän, den enda jag kände i sammanhanget var Lepto. Det var en trevlig liten lägenhet som var full med folk som mestadels koncentrerade sig runt vardagsrumsbordet. Det surrades runt bordet och flera olika diskussioner pågick parallellt, jag satte mig någonstans i periferin och knäckte en småljummen Sofiero, gudarnas billigaste nektar. En kille som satt bredvid mig harklade sig lite torrt mellan klunkarna av hans öl och sa med den mest fylliga emfas till sina bordsgrannar:

– Men det är ändå de rollerna som befäster den sociala konstruktionen!

Nu kanske ni frågar er vad fan han snackar om och varför i hela Kirunas genomborrade bergslandskap han pratade om det på en fest? Det är bra frågor, svaret på den första är att jag har ingen jävla aning om vad han snackade om, jag lyssnade inte, och svaret på den andra är att han är student, och inte vilken sorts student som helst utan en humanistisk. Nästan alla där var studenter, och när studenter träffas så pratar de sådär, speciellt de som studerar humaniora. Anledningen till varför studenter tar med sig diskussionerna de redan har haft på universitetet till festerna är ett omtvistat ämne, men två skolor håller täten inom teoribildningen. Den ena menar att efter ett socialt hårt provat liv som några av de mest utstående nördarna på sitt högstadie och gymnasium så har de äntligen träffat folk som förstår vad de säger och behöver därmed hävda sin intelligens för första gången i sina liv. Detta kan gå till överdrift och spiller över på festerna då detta beteende främst grundar sig i den högst mänskliga egenskapen att vilja leda flocken och vara alfahane/hona. Den andra skolan inom ämnesområdet hävdar kort och gott att studenter är precis så tråkiga som de framstår och behöver nära intill en dödlig dos alkohol, en hel LP-samling svängig reagge samt lite hederligt fyllesex för att bli mänskliga igen. I vilket fall det än var så är studenter i regel rent sjukt trevliga, trots att deras fyllekonversationer kan bli lite tråkiga. Eller de är trevliga sånär som på en punkt, de har en brist som kan skrämja iväg den mest härdade sociala överlevnadskonstnär, som skulle kunna få Jesus Kristus himself att begrava en smörkniv djupt i första bästa ryggrad. Denna, nästintill onämnbare, svaga punkt kallas för Foucault.

– Vad då? frågar den lyckliga saten som aldrig har satt sin fot innanför tröskeln på någon av våra humanistiska institutioner vid valfritt universitet och missar därmed det värsta i den sociala misären, det är inte ett vad utan en vem.

Foucault var en fransk snubbe som uppenbarligen måste ha varit vår tids absolut största geni, för vad en student vid en humanistisk institution än diskuterar så kommer det utnötta namnet upp: "Foucault menade... Foucault sa... Jag vet inte vad jag ska svara på det där så jag säger bara Foucault." Okej, jag ska erkänna att jag inte har läst vad den här tjommen egentligen har skrivit, jag tröttnade på hans teorier redan innan jag fick reda på vad de handlade om, men jag vet att det har med postmodernismen att göra. Det är nämligen det enda ord som är vanligare än Foucault, för att ingen vill berätta vad postmodernism är, det är ett abstrakt och krångligt begrepp som kan betyda allt du vill att det ska betyda, och därför använder sig alla av det. Fascismen var postmodernistisk, den nya Nike-reklamen är ett uttryck för en postmodernistisk känslöstämning och alla brudar över 18 och under 36 borde ligga med mig för att det är postmodernism in to the fucking bones!

Sossarnas försök att få in fler arbetarungar på universiteten är förresten, enligt mycket osäkra källor, en seriös åtgärd för att komma åt problemen med pretentiösa studentfester. Det hela handlade om att någon skulle ha cojones nog att ställa sig upp, vifta bort diskussionen om den kulturella diskursen i det västerländska samhället och istället dra en snuskig vits. De hade dock inte räknat med den starka sociala assimilationsprocessen.

Det här hade egentligen inte varit ett problem för mig då jag själv hade läst tillräckligt med dammig kurslitteratur för att kunna hänga med behjälpligt i diskussionerna, om det inte hade varit så att Lepto satt i närheten av mig. Problemet med Lepto, mig och diskussioner där en kan vinna och en kan förlora är att vi båda två är oerhört tävlingsinriktade och när vi båda har druckit kan folk runtomkring oss bli rädda när vi sätter igång att skrika retoriskt korrekta fraser och semantiskt geniala argument åt varandra. Det hela har vid tillfällena gått så långt att vi var nära att ta till handgemäng över ett parti fyra-i-rad, om vi inte hade spelat över Internet såklart. För att undvika en dylik konfrontation med min trogna vapendragare kände jag att jag skulle bli den första arbetarungen att ta sin mission som festförhøjare på allvar. Jag ställde mig upp och knackade allt vad jag kunde på min ölburk tills jag åtminstone hade uppmärksamheten från de min absoluta närhet, de som träffats av ölstänket från min burk.

– Det var den här blyga killen Roger va, sa jag med hög röst och glatt ansikte, fler tittade på mig. Han skulle ut med den här snygga bruttan från kontoret, Kajsa, riktigt snygg med brön stora som vattenmeloner och en kroppsform som ett anorektiskt timglas. Hon visste vad hon sysslade med, en riktig karlslukerska om man säger så, slampa kallade de andra tjejerna henne däremot. I alla fall, Roger, han hade ingen aning om vad han skulle göra, han hade liksom bott hemma hos morsan tills han var typ trettio och var försynt som en prälle på en strippklubb... eller ja, mer försynt antagligen, hehe. Så han hade köpt blommor och choklad åt Kajsa, riktigt gentlemannamässigt. Han kom hem till Kajsa som självklart öppnade dörren i bara badrocken, ni vet hur sega kvinnor är, inte sant grabbar? När hon fick se blommorna blev hon alldeles rörd, ingen annan man hade gett henne blommor och choklad innan, de hade bara tagit med henne på bio och inte väntat längre än så med att ta vad de ville ha. Hon var så till sig av tacksamhet att hon slängde av sig morgonrocken och kastade sig baklänges på soffan med särade ben och skrek: 'Det här är för blommorna Roger!'. Roger tittade försynt ner i golvet och skrapade med foten medan han sa med blyg röst: 'M-m-en Kajsa... har du ingen vas?' ... alla som lyssnat såg förskräckt på mig, en kille började fnissa lite men slutade snabbt då han märkte att hans ragg för kvällen tittade på mig som om jag var helt dum i huvudet, hon hade antagligen rätt.

– Oj, utbrast jag förvånat. Hade ni redan hört den?

Väldigt sakta började folk undvika mig med blickarna och försiktigt men demonstrativt återupptog de sina tidigare diskussioner. 'Jävla sossar', tänkte jag när jag gick till balkongen för att ta mig en cigg.

Jag hann inte ta många bloss innan jag fick sällskap av en mörkhårig tjej som kom ut på balkongen och också tände en cigg.

- Det var ett roligt skämt! sa hon och fnissade lite.
- Tack! Skönt att träffa någon med lite humor, har du hört den om nunnan, förstoringsglasat och mjukglassen också?

När jag hade berättat den med, som jag inte tänker återge, för den är varken speciellt rolig eller lämpad att höras av någon förutom fulla sjömän och döva socialarbetare, så skrattade hon inlevelserikt i exakt 2,3 sekunder.

- Johanna, presenterade hon sig som.
- Jonas... vänta, Johanna, det är du som är Leptos kompis!
- ... ja?
- Du hade skickat ett förhäxat dokument till honom via mail?
- Va?
- Ett kedjebrev som ni oinvidga kallar det.
- Ehh... ja det är möjligt?
- Jag måste få veta vem som skickade det till dig.
- Okej, jag vet inte.
- Kan du ta reda på det?
- Joo... kan jag väl... vadåå?

Jag berättade om mitt uppdrag och henne reaktion var inte lika fördömande som man hade kunnat vänta, hon nickade intresserat och nog smålog hon lite men verkade ändå inte tycka att jag var helt galen på det där sättet som man nog borde tycka.

- Men du kan väl hänga med mig hem sen och kolla adressen själv?
- Jättebra förslag! Då behöver jag inte vara orolig för att du ska glömma det eller behöver vänta tills din bakfylla har lagt sig!
- Ehh... okej, javisst?

Vi bestämde oss för att stanna ett tag till på festen innan vi begav oss.

Timmarna på festen förflöt såsom timmar på fester brukar förflyta, långsamt i början när man fortfarande hörde vad folk snackade om, men efter några liter öl kommer man över den ångesten och sen går tiden så snabbt att du blir yr. Jag tänker inte tråka ut läsaren med detaljer om hur det kom sig att jag var tvungen att lämna festen lite tidigare än andra, det skulle dessutom förstöra den absolut sista respekten ni skulle kunna ha kvar för mig. Däremot kan jag utfärda en varning, alla värdinnor tycker inte att skämt som utförs med äggvispar, mjöl och vin är roliga. Akademiker kan vara så jävla tråkiga.

Hur det än är med framtida skadeståndskrav på tvättmaskinen så var er ärade hjälte mer eller mindre tvingad att lämna festen. Jag tog tag i Johanna och sluddrade något om att tiden var mogen för nästa fas i vår plan, vi vinglade ut på gatan och styrde kosan mot spårvagnen. Märk väl att Lepto inte var med oss och att vagnarna på natten går ungefär en gång i halvtimmen, därmed var det en redig jävla röta att vi hade med oss en kasse öl. Först efter en timme och fyrtiofem minuter dök den lunkande transporten upp. Vi lyckades på något sätt ta oss någonstans, jag har ingen aning om var, där hennes lägenhet låg. Den var ganska trevlig, lite liten kanske, men det doftade dovt kanelbullar från filtarna på soffan, och det är väl det som räknas? Johanna hade slunkit ut i köket för att sätta på lite kaffe åt oss, jag tände en cigg och lutade mig tillbaka i soffan, mitt huvud vilade mot ryggstödet och jag släckte ciggen igen för att inte förstöra doften av kanelbullar. Med många liter öl i sig, sent på natten, i en okänd soffa som doftar av kanelbullar glider man lätt bort i en dimma av söt och vit sömn.

Jag vaknade till av att någon smekte mig över kinden, jag viftade till med handen och ruskade på huvudet innan jag fick upp ögonen. Det första som mötte min ganska oskarpa blick var Johanna som satt bredvid mig med benen uppkrupna i soffan, hon hade inte längre på sig samma kläder som när hon hade gått för att sätta på kaffe. Hon hade faktiskt inte så mycket kläder alls på sig, ett nattlinne och ett hårband. Innan jag hann reflektera över vad detta kunde

bero på hade hon borrar in sitt ansikte i mitt och försökte bita av mig min tunga. Är man nyvaknen och full är det nämligen så en oförberedd kyss känns. Under de sekunderna som följde mellan att jag förstod vad som pågick och att jag hann reagera så lyckades jag komma att tänka på några saker som helt plötsligt föll på plats. Hon hade tyckt att jag var rolig, jag var inte rolig, hon hade inte tyckt att jag var galen, något hon nog borde ha tyckt, och hon, trots att hon var djurvän, hade tagit väldigt lätt på mitt practical joke som aldrig får nämnas igen av rättsliga skäl. Hon hade nog inte heller tagit mitt äventyr på allvar utan trott att det var världens sämsta raggningsteknik för att komma hem till henne, och hon hade fallit för det. Kort sagt; hon ville ha tockna däringa samlag med mig.

Missförstå mig rätt nu, min sexualmoral är inte direkt välutvecklad och Johanna var en väldigt trevlig tjej, tyvärr var hon inte attraktiv. Alltså, hon kanske var snygg, det var inte så att hon hade en krater i fejjan som det rann var ur och växte mögel i, men jag fann henne bara inte attraktiv. Jag ville helt enkelt inte ha sex med den här tjejen. Fair enough tänker ni kanske då, låt bli? Så här i efterhand är det en grymt bra idé, men tanken som for in i mitt huvud var inte lika rationell. Jag fick nämligen för mig i min nyvakna fylla att om jag dissade henne var mina chanser till att få mailadressen borta, jag skulle åka ut på huvudet, detta var min fasta övertygelse. Det enkla här hade givetvis varit att skylla på fyllan och helt enkelt förklara att alla kroppsdelar inte riktigt samarbetade, jag är tyvärr inte en enkel person. I mitt huvud fanns det bara två alternativ, antingen biter jag ihop som redig karl och försöker fumla in den bäst jag kan eller så berättar jag en rövarhistoria som hade fått Dick Cheney att framstå som trovärdig. Jag drog mitt ansikte ifrån hennes med en uppgiven min, hon såg förvånad ut. Jag sänkte min blick och famlade rätt på den kaneldoftande filten som jag höll mellan mina händer som ett nervöst barn medan jag drog en av de bästa lögnerna någonsin.

– J-j-jag kan inte, suckade jag fram.

Hon såg förvirrad ut.

– Jag kan inte... jag trodde att jag kunde, men jag kan bara inte... det är inte du, det är..

Lepto...

– Lepto?

– Ja, han ville inte att du skulle veta det här, men han gillar dig.

– Va?! Lepto?... men, han är ju ihop med...

Det kan vara värt att nämna här att Johanna och Leptos flickvän var ganska nära vänner.

– Jag vet, därför är det jätteviktigt att du inte låtsas om att du vet det här, varken för Lepto eller någon annan.

– Men vad... va? På riktigt?

– Tyvärr är det så. Jag hoppas att du förstår att jag kan inte göra så mot Lepto.

– Va? Javisst, jo såklart...

– Det är kanske bäst om jag går, jag ska bara ta den där mailadressen, men lova mig att du inte säger nåt om det här till Lepto, någonsin, han skulle bli så arg för att jag följde med dig och för att jag berättade, jag vill verkligen ha dig, men jag kan inte.

Jag gick och satte mig vid hennes dator medan hon satt och gapade stumt i soffan och stirrade rakt ut i ingenting. När jag hade fått tag på adressen från hennes mailbox så smög jag därifrån, jag försökte säga hejdå, men hon satt fortfarande bara där.

Jonas has gained dark points.

Vari jag träffar en hund, åker till Jönköping och försöker muta polisen

När jag vaknade morgonen efter under ett okänt träd hade jag en sådan skrikande huvudvärk att jag fick ännu mer huvudvärk av oväsendet som mitt eget huvud förde. Jag låg bredvid en parkbänk, mot stammen av ett träd i ett område som jag inte hade en aning om vad det hette eller var det låg. Smaken i min mun kan inte beskrivas och ångesten i min mage ville vända ut och in på hela mitt väsen. Mina eventuella problem med rättvisan brydde jag mig inte om, hur mycket kan ett badrum kosta egentligen? Det min mage försökte spränga upp till hjärtat var vad jag hade gjort mot Lepto. Om mitt svek skulle bli känt kunde det allvarligt skada vårt quest och inte minst vår vänskap. Genast började jag leta efter lösningar, jag måste erkänna att det mest lockande var att säga till Lepto att Johanna hade börjat berätta för mig om hennes varma känslor för honom. Jag vet inte om det var självbevarelsedrift eller en plötslig släng av småskalig moral som drabbade mig och gjorde att jag valde att helt enkelt låta allt vara som det var. Förhoppningsvis skulle inte Johanna berätta något och inget behövde bita mig i aktern. Det viktiga nu var att hitta nästa pusselbit i min episka och självupppoffrande jakt på rättvisa. Jag tog upp lappen jag hade skrivit ner mailadressen på och efter en halv minut hade mina tre synfält samlat sig och bokstäverna slutat kränga sig runt värre än kåta konkubiner på MDMA. Jag förstod genast att adressen inte gav några ledtrådar om vem ägaren var, det enda jag kunde utläsa var att det var en het kille som antingen var född 79 eller en datorkunnig pensionär med för unga mailkontakter. Det behövdes med andra ord en dator för att göra ytterligare efterforskningar, men hindret som fanns mellan mig och en dator var världens jävligaste bakfylla. Jag samlade all kraft jag hade för att nå min ryggsäck som låg under mitt huvud och efter att jag andats ut i tre minuter öppnade jag den, fortfarande liggandes under trädet. Det första jag fick tag på var ett paket Imodium, vilket jag ansåg vara en bra idé, inte för att jag visste men av empirin hade jag kunnat utläsa att min mage inte reagerar med förstoppning direkt på bakfyllor. Det andra jag hittade var en ficklampa, men den var helt onödig så jag la tillbaka den. När handen grävde sig ner i den välfyllda väskan ännu en gång fann den det som jag letat efter och fruktat, den halvfulla flaskan billig whiskey. Jag propagerar på intet sätt för att ta återställare för att överleva dagen efter, men i mitt fall hade jag inget val om inte tyrannen med svartkonsterna skulle gå fri, tiden var knapp. Jag tog upp flaskan, fick kasta mitt huvud åt sidan för att spy av åsynen av den, öppnade korken, spydde lite till av lukten, tog en klunk av den brännande vätskan som smakade av träsprit och dieselångor. Efter den påsen fick jag, som ni nog listat ut, spy en gång till. De tre följande klunkarna gick dock enklare att behålla i mitt tarmsystem. Världen började så sakteligen att falla på plats för mig igen, jag visste fortfarande inte var jag var och jag låg bredvid en gigantisk och illaluktande spyhög, men jag brydde mig bara inte. Mina ögon slöts av den befriande insikten att inget direkt spelar någon roll och öppnades inte igen förrän en svans slog mig i ansiktet. Jag försökte fokusera på något annat än den stora schäfern som stod över mig, men den var liksom lite svår att ignorera och utgjorde ett rätt stort problem för mig. Inte för att jag ogillade att han stod där, jag älskar hundar, inte heller för att han vantrivdes på något sätt, tvärtom fann han min pöl med spyor väldigt intressant och värd att inspekteras närmare med både nos och tunga. Vi två var alltså helt tillfreds med livet i det ögonblicket. Problemet stod istället vid den andra ändan av kopplet och skrek så både jag och hunden fick panikattacker värre än mannen med baskern som uppenbarligen inte alls gillade mina spyor lika mycket som Krippe, vilket jag antog att hunden hette om inte mannen uppfunnit en egen svordom.

- Uuuuhhhh... sa jag ångestfyllt.
- VAFAN! svarade mannen ilsket.

- Eeeehhhh... försökte jag föra konversationen vidare med.
- FÖR I HELVETE! ansåg han vara en förnuftig respons.

Jag insåg att jag hade tappat kontrollen över samtalet och att jag nog inte kunde förmedla det jag ville säga, eller att jag för den sakens skull ens visste vad jag försökte säga. Mannen med kopplet hade däremot en hel del att tillägga, det mesta handlade om min socio-ekonomiska status, min bostadssituation och mitt förmodade missbruk av etanol. Jag kände för att upplysa honom om den bristande sanningshalten i de flesta av hans antaganden, men bestämde mig snart nog för att låta bli då "Ööööuuuuurrruuuughhh" inte verkade vara någon acceptabel fras. I vanliga fall hade detta inte bekymrat mig nämnvärt då dessa sorters påståenden angående min person är vanligare än vad jag egentligen vill erkänna, men hans aggressiva tonfall hade även vänt på Krippes inställning gentemot mig. Av någon anledning verkade hunden lita mer på sin husses förmåga som människokännare än på sitt eget initiala omdöme. Jag antar att det var därför han tog steget längre än vad mannen vågade göra och valde att placera sina tänder cirka en halv centimeter in i mitt lår. Smärtan var inte omedelbar utan smög sig på i mitt snurrande huvud och jag fortsatte den snåriga konversationen med:

- Aaaaauuuuuuhhhhaaa...

Detta verkade dock mannen förstå som genast frigjorde mig från Krippes käftar och bytte humör snabbare än en nykär schizofren kvinna med PMS. Helt plötsligt var han inte så arg som oerhört urskuldande och brydd om min hälsa. Ungefär vid det här laget förstod jag vad som hade hänt sedan jag vaknade och kunde låta mina tankar landa någon sekund innan jag fick ur mig:

- Var är jag?
- I Göteborg.
- Åh, tacka gudarna för det!... Var i Göteborg?
- Kortedala, alltså jag är jätteledsen...

Jag viftade avböjande med handen mot honom, det var ju trots inte han som hade bitit mig och jag litade inte fullt på att han kunde föra Krippes talan då hunden fortfarande stod och morrade åt mig. Dessutom var jag för upptagen med att greppa tanken att jag var i stadsdelen bredvid mitt hem i Bergsjön.

- Hur kommer man till vagnen? Eller förresten, jag har bråttom, var ligger Bergsjön?
- Där, sa han och pekade på de färgglada husen vid Siriusgatan.

Jag blinkade frenetiskt för att verkligen förstå att jag hade däckat under ett träd tio minuters gångväg ifrån min egen lägenhet och fått ett bitsår på kuppen. Mina ben reste mig sakta och smärtfullt upp, jag tackade den baskerbeklädda för hjälpen och sa adjö till Krippe, på behörigt avstånd, innan den vinglande färden hem tog sin början.

Väl hemma la jag mig på sängen och andades ut, jag började seriöst att fundera på att avsluta min jakt på den trollkonstnär som förpestade våra intranät och bara sova bort hela sommaren. Hittills hade mitt nobla sökande efter rättvisa bara gett mig en bakfylla, en eventuell spricka mellan mig och mig vän samt ett bultande lår med efterföljande risk för stelkramp. Frågan var om det inte vore enklare att ge in för de högre krafterna och skicka vidare mailet till de stackare som varit dumma nog att mig sin mailadress. Men innan jag gav segern åt den mörka sidan bestämde jag mig för att ändå leta upp den heta killen som hade en koppling till numret 79 enbart för att be honom dra åt helvete. Jag vräkte över mig på sidan för att komma åt laptopen och googlade mailadressen för att se vad som skulle komma upp, mycket riktigt hade han kopplat den till sin Facebook. Jag gick in på hans sida, fick tag på hans riktiga namn och konstaterade kort att han nog hade hög kroppstemperatur för hans profilbild var inte speciellt het i alla fall. När jag tänkte klicka på meddelandeknappen fick jag däremot en konstig känsla över mig.

– Nej så i fasikens fulingars fiskrens att jag ska vika mig för något så lågt som ett kedjebrev! Det finns alltför mycket elände i världen för att något avskum ska sitta och försöka styra våra liv bara för den saten har lärt sig voodoo! Någon måste bryta den här kedjan och jag är trots allt den en av de få i vårt dekadenta samhälle som har en självupppoffrande och storslagen moral!

Detta sa jag till mig själv medan jag tänkte att den fula heta killen ta mig fan bor i Jönköping, en av mina favoritstäder som också innehåller en av mina favoritmänniskor. Det var längesen jag förgyllde Vätterns borg med ett celebret besök av högsta kaliber och det vore ju kalas att sänka några bärs med en gammal vän. I detta läge av total oegoistisk altruism tog jag snabbt reda på mannens adress och ramlade på något sätt ut i världen med bara min ryggsäck, nycklar, plånbok, mobil och cigg. Jackan glömde jag i all hast, whiskeyn kom jag däremot ihåg!

Bussen stod och väntade på mig vid Nils Ericssonsterminalen vilket givetvis bara innebar att den hade motorfel och jag fick vänta i två timmar på en annan buss. Fyra timmar senare anlände vi i Jönköping efter att polisen stannat bussen i en rutinkontroll och det visade sig att busschauffören var lika bakis som jag vilket resulterade i två timmar vid vägkanten på E4:an. När jag gick ut genom de elektriska dörrarna på Juneporten förväntade jag mig som vanligt att se Frälsningsarmén stå och spela Pärleporten, vilket de som vanligt inte gjorde. Jag tror att de hade haft svårt att se symboliken i den handlingen. Promenaden till Torpa var avmattad och seg, trots skönheten i de slitna husen som blandade sig med flashiga kommersbyggnader. Som vanligt hade jag inte brytt mig om att ringa i förväg för att se om Josso var hemma eller om hon ens ville träffa mig, det brukar liksom lösa sig ändå. Ingen öppnade när jag ringde på men dörren var olåst, den blonda dödsmetallaren låg och sov i sin säng. När jag väckte henne med nykockt kaffe och en smörgås på sängen slog hon upp sina ögonen och mumlade:

– Tjena, läget? med ett tonfall och en blick som sa att det var mig hon hade förväntat sig att se trots att vi inte träffats på över ett halvår.

Josso är en av de få unika individer i det här strukturerade och neurotiska samhället som bara kan finna sig i livet. Det som händer det händer och finns det bara lite öl och hård musik där det händer så är inte hon den som är den. Därför tyckte hon inte alls att mitt äventyr var en speciellt konstig sak att sysselsätta sig med, däremot tyckte hon att jag borde hänga med henne till Friaredalen och dricka öl innan mitt sökande efter den feberdrabbade killen satte igång. Jag kunde inte uppbringa några logiska argument som motsade hennes slutsats, tvärtom tänkte jag att snubben med den missvisande mailadressen lika gärna kunde vara där som någon annanstans. Dalen i fråga ligger precis bredvid Jossos nedgångna lägenhet och består främst av en gräsplätt som lämpar sig ypperligt för ett gäng glada människor att sänka några bärs i en varm och mysig sommareftermiddag. Stadsplanerarna för Jönköping har i detta fall lyckats utomordentligt bra och dalen gav den perfekta kulissen till några plattor smuggelöl och en samling metalheads, hårdrockare, skumma konstnärer, allmänna hippies samt en hip-hopare som tagit paus i sin sommarquest.

Jonas is idle

Jag har ingen som helst aning hur jag hamnade i det obekanta kvarteret och varför jag bara inte hade gått samma väg tillbaka från kvartersbutiken som jag kom ifrån. Jag gissar att det hade med det vackra vädret och min mp3:a att göra. Musik på sommaren i en vacker stad som sjuder av gröna blad och glittrande gator gör att jag vill se mer och mer. Jag fortsätter bara gå tills dess att jag fokuserar blicken och upptäcker att jag är helt jävla vilse. Detta hade troligen inte varit något större problem för mig i vanliga fall då jag går vilse rätt ofta men eftersom jag hade delat på en spliff med raketgräs lika stor som en glasstrut kändes det som att jag kan ha gjort bort mig.

Jag vill bara lägga in en disclaimer här utifall att någon läser detta som inte har tagit del av Centralförbundet för alkohol- och narkotikaupplysnings informerande broschyrer om gateway-droger. I och med att jag uppenbarligen gjorde det fatala misstaget att nyttja cannabis fick jag oundvikligen ett påträngande och ohanterbart begär att injicera heroin. Tack vare detta fick jag även AIDS, hepatit c samt blev prostituerad och dog sen i en pundarkvart där den ryska maffia sköt ihjäl mig för att jag kritat en låda Fentanylplåster. Snälla ha detta i åtanke, THC är inget att leka med. Jazztobak; not even once!

Mitt ben hängde fritt i luften då jag hade stannat mitt i ett steg, detta var mitt första misstag. När jag förstått att jag var vilse började min hjärna leta efter svar på hur jag hade kommit till den punkten där jag befann mig. Svaret på den frågan var givetvis: "Ingen jävla aning, mitt huvud är gjord av en smet och jag tror inte ens att jag har kvar de motoriska kunskaperna att kunna fortsätta gå." Denna tanke är inte helt ovanlig hos oerhört nerrökta personer, och får man den finns det bara en lösning; att fortsätta gå. Att bara sätta ner benet och gå utan att tänka på det istället för att stå med det böjt i en 90-gradig vinkel så att alla tittade på en som om man vore hög som ett hus mitt på förkvällen. Mitt andra misstag var att jag inte följde den enklaste av regler utan istället fick en snilleblixt som löste båda mina problem. "Om jag går baklänges lär jag ju komma tillbaka dit jag kom ifrån och åt det hållet borde inte motoriken vara några problem heller, där har jag ju liksom redan gått!" För mina kära läsare som aldrig har råkat suga på en cannabiscigarett kan jag upplysa er om att detta är en fullt logisk tanke i det läget. Det är inte bara en rimlig lösning på dylika problem, det är mother-ass-fucking genialiskt! Därför satte jag inte ena benet framför det andra, jag satte det andra bakom det ena och var på väg baklänges någonstans mitt i Jönköping med personer svärandes bakom mig. Någon stackare som inte tittat upp i tid krockade med mig, knuffade till mig lätt så jag tappade riktningen och svor medan hon sa:

– Vad sysslar du med?

– Jag är vilse... svarade jag med sorgsna ögon.

Hon tittade på mig som om jag var helt galen, vilket för svenskar betyder att hon tittade på mig med skräckslagna ögon och min färd fortsatte. Hela tiden höll jag koll på omgivningarna som passerade mig, kände jag igen mig? Kom jag verkligen härifrån? Ser det här konstigt ut? Jag kom på att synen av en snubbe som går baklänges och frenetiskt söker av husfasaderna kanske skulle väcka lite uppmärksamhet. Jag tänkte en cigg för att få det att se mer naturligt ut, allt ser mer naturligt ut om man bara har en cigg i käften. En bil tutade för fullt och jag hoppade baklänges, i min färdriktning alltså, när den svischade förbi mig och jag snubblade till på trottoarkanten. Gick jag ens över en väg på vägen hit? Köpte jag någonsin godis? Ja just det, jag har en Snickers i fickan, den ska jag nog vänta med. Vart fan är jag? Aha, inne på ICA med en cigg som ryker i mungipan, lika bra att vända sig om och backa ut härifrån. Mina tankar snurrade på om allt viktigt i livet, solen, barn med ballonger, musiken som strömmade från mina lurar, poliserna som var på väg mot mig, hur mycket kontanter jag hade på mig, varför Josso hade lämnat lägenheten öppen... WAIT WHAT! Två poliser som var på väg rakt emot mig. Jag hoppades innerligt att det inte var mig de ville prata med så jag snabbade på mina steg lite och såg mig omkring, men de verkade fortfarande vara ivriga att hinna ikapp just mig. Då slog det mig att jag visste var jag var, gräsmattan jag just gick på låg precis vid kyrkan som borde slå mig i ryggen vilken sekund som helst, något man inte vill när polisen är hack i häl på dig... eller ja, hack i tå i mitt fall då. Mycket riktigt tog min promenad slut mot kyrkans vägg och jag la upp ena benet mot väggen som för att visa att det var dit jag var på väg hela tiden och bara tog det lugnt. Konstaplarna verkade dock inte speciellt övertygade om att jag var en vanlig flanör som just nått sitt mål och kom fram till mig, en manlig med bister

min och en kvinnlig som mest verkade tycka synd om mig. Jag tänkte att alla vet ju hur detta kommer sluta så jag kan lika gärna ta initiativet själv och sa när de var två meter från mig:

– Jaha, hur var det här då?

– Jadu, hur var det själv? svarade mannen lika bistert som sin uppsyn.

- Du, det var fan rätt bra, men sen kom en vägg och slog mig i ryggen.

De tittade på varandra och skakade på huvudet, de tänkte inte ens köra rutinen med mig, den kvinnliga av de två lutade sig fram och frågade rakt ut:

– Har du tagit några droger?

– Va? Nej för fan! Jag köper alltid mina droger...

Det kan ha varit ett rätt dumt svar märkte jag när de eskorterade mig mot patrullbilen med någon förklaring om att de visst var löjligt intresserade av mitt urin.

Ni ska få ett tips av mig. Oavsett hur bra du vet att du är på det så är det ingen idé att erbjuda en kvinnlig polis oralsex i utbyte mot straffrihet, den svenska polisen har tydligen en strikt policy angående mutor. Däremot tror den svenska polisen som tur är på straffutväxling, vilket betyder att om man faller en liknande kommentar och myndighetspersonerna i fråga känner sig lite extra griniga kan man slippa förundersökning. Då får man istället åka till någon avlägsen plats ute i någon skog och agera slagpåse i några minuter tills all frustration från deras egna tillkortakommanden är ute ur nävarna. I många fall används en batong och telefonkataloger för detta, då det inte lämnar blåmärken, i mitt fall bedömdes det däremot inte nödvändigt. Jag hade måhända ingen särskild trovärdighet då jag nyligen promenerat baklänges runt halva Jönköping. De lämnade skogsdungen på den lilla grusvägen med sladdande däck och kände sig nog oerhört manliga, speciellt den kvinnliga. Jag hämtade andan och konstaterade att de nog inte brutit något revben på mig, trots att de säkerligen försökt, utan bara lämnat mig med en torso full av blåmärken. Vart fan var jag nu? Som tur är hade de haft artigheten att banka det mesta av ruset ur mig så mina tankar snurrade lite mer logiskt. Troligen ville poliserna nog inte ta en åktur i det fina vädret ute i skogen och missa fler tillfällen att banka på överfarliga stoners, därför lär de ha styrt bilen tillbaka till Jönköping vilket betydde att jag borde följa efter deras färdriktning. Skymningen kröp sig på kvällen och färgade himlen i de mest fantastiska färger som bröt mot de gröna och livfulla träden. Jag hade inte under hela misshandeln stängt av mp3:an som fortfarande la hårda trummor och vackra slingor i min hjärna. Livet var för en gångs skull fridfullt, jag hade ett mål men kunde inte göra något för att komma dit snabbare. Gruset jag kände knastrandet av under mina sneakers fick mig att tänka på andra tider, på skogar och småvägar i barndomens eviga längtan till något annat. Det avtagande THC-ruset drog ner mina känslor till en mjuk dimma av nostalgi och frågor om varför jag alltid gör såhär. Varför jag alltid hittar något nytt att fucka upp, varför jag alltid gör alla misstag och sen hittar nya sätt att göra om dem. Det var behagliga frågor utan svar och spiralen av evigt flackande som alltid gror därinne lyckades klinga av till den grad att jag kände ett visst obehag när jag såg skylten som berättade var jag hamnat. Inte för att det betydde någon extra uppoffring från mig, inte heller för att jag var långt ifrån allt jag skulle till, utan för att jag var precis dit jag var på väg. Råslätts underbart tråkiga hus tornade upp sig framför mig och jag visste att den heta killen bodde i något av dessa hus. Känslor som kunde få mig på andra tankar och antydningar till vilshenhet skakades loss från min hjärna på det sättet man måste göra om man har ett uppdrag och inte är beredd att ge upp riktigt än. Jag ruskade om mitt huvud och ramlade in i förorten på ben som inte visste vart de skulle. Det fanns en ond människa därute som måste stoppas och vägen dit gick genom en snubbe helt utan självdistans.

Jonas has returned to the game

Vari jag träffar en väldigt snygg brud och min pung blir osams med min hjärna.

Min förvåning när jag ringde på dörren skickade upp mina tankar i en snabb vinkelvolt innan de landade igen. Alltså inte när jag faktiskt ringde på dörren, den proceduren var rätt lik det mesta nyttjandet av ringklockor jag har varit med om, förvåningen kom först när ringandet gav resultat och dörren öppnades. På andra sidan stod nämligen en väldigt het person, dock inte en kille. Tjejen som öppnade var något över 20 år gammal, med röda och svarta dreads och piercingar på alla rätta ställen. Hon hade tatueringar som täckte armarna som stack ut från det uringade linnets och några på benen som täcktes av nätmaskiga stay-ups som slutade precis innan hotpanssen tog vid. Hon var kort sagt sådär het som gör att ens testiklar får för sig att göra små glädjeskutt upp till magen, ta ett varv i bröstet för att till sist säga åt hjärnan att det nu är de som sköter tankeverksamheten innan de landar i ens skrotum igen.

– Du är ingen het kille! kläckte jag ur mig med förvåning och saknad av besvikelse.

– Och du är ingen kryddnejlika! ... Vad pratar vi om?

– Förlåt, jag trodde bara att det bodde en het kille här, troligen född 79.

– Nä, här bara jag och min rumskamrat, och han är inte het.

– Då kan det vara rätt ändå...

– Du vill träffa Christian alltså?

– Exakt! Är han hemma?

– Nä.

Sen stängde hon dörren, troligen mycket nöjd över upplysningarna hon gett till mig, jag var inte lika nöjd och ringde på igen. Hennes min var förvånad när hon öppnade dörren.

– Han är fortfarande inte hemma.

– Vet du när han kommer hem?

– Nä.

Den här gången hann jag sätta foten mellan dörren och karmen innan hon slog igen den, problemet var bara att den här bruden kunde stänga dörrar. När jag ramlade ihop och vrålade av smärta i hennes trappuppgång funderade jag över hur man lär sig stänga en dörr på det viset och kom fram till att hon nog hade varit en väldigt dramatisk tonåring som ofta var arg på sina föräldrar.

– Det där var väl jävligt dumt gjort av dig? sa hon och lät dömande och sympatisk på samma gång.

– Jmmjmjjjaa... gnydde jag fram. Vet du var han är då?

– Ja.

Jag blev förvånad över att hon inte stängde dörren den här gången utan bara såg på mig med nyfikenhet och skepticism i blicken. Jag lyckades kravla upp mig på fötterna igen, eller foten, för min högra visste ännu inte om den ville vara med om ståendet eller om den skulle ta sjukledigt ett tag.

– Vart är han då?

– Vem är du ens? Känner du honom?

– Ja just järnsplikars, det glömde jag ju! Jonas heter jag... jag har ingen aning alls om vem Christian är, förutom att han inte är het fast han nog gärna vill tro det och att han har en sammankoppling med numret 79 på något sätt. Det hela är mycket insvept i mystik och antaganden från min sida. Poängen är att din rumskamrat sitter inne på mycket viktig information som jag behöver.

– Vad för information? hennes blick hade inte ändrats från sitt tidigare tillstånd.

När jag berättade om mitt sommarquest fick jag nagla fast min blick i hennes ögon, dels för det uppenbara, att inte falla för frestelsen att stirra rakt ner i hennes uringning, men också för att damn! Vilka ögon! När jag berättat klart log hon och nickade instämmande.

– Ja, fittnyllet skickade det där till mig också, jag hatar kedjebrev!

– Fittnylle?

– Han är så jävla störig! Kan aldrig låta mig vara ifred och skickar massa skumma saker till mig.

– Så kan du berätta vart fittnyllet är?

– Lilla Paris...

Detta min kära läsare var en oerhört god nyhet, Lilla Paris är nämligen den absolut bästa baren som någonsin har funnits i det tillknäppta moraldasset som vi kallar Sverige. Det är en plats där alla är välkomna så länge man har en ambition att bete sig omoraliskt, dekadent och allmänt härligt. Det är en krog där hårdrockarna, raggarna, hip-hoparna och luffarna hänger med ett enda gemensamt mål, att bli fulla nog för att glömma gårdagen och bakfulla nog för att inte bry sig om morgondagen. Det är ett hak så sunkigt att du måste ha oartigheten att skjuta någon därinne för att bli portad. Men det är enbart för att personalen måste moppa upp blodet istället för att du sköt offret utanför och gjorde det till kommunens ansvar. I ett sådant läge skulle du vara portad i ungefär en månad eller tills dess att du kom ut från Kumla. Jag har en polare som blev på tok för full och odräglig därinne, vakterna klovade fast henne vid hatthyllan i garderoben tills hon nyktrat till lite innan de släppte lös henne i baren igen. Man kastar liksom inte ut betalande gäster. Det var därför jag log från öra till öra och gjorde ett litet glädjeskutt som jag landade från på min högra fot vilket givetvis ledde till att jag föll ihop på golvet och började vråla av smärta igen.

– Ska du åka dit? frågade hon i ett andetag mellan mina skrik.

– Jmmjmjjjaa....

– Cool, jag med, vi kan ha sällskap.

Hon kastade på sig sina kängor och hälften av oss gick mot bussen, den andra hälften haltade efter så gott han kunde. I och med att bussen var ansenligt försenad hade vi tid att lära känna varandra lite bättre på hållplatsen. Hennes namn var Linn och var tjugotre år gammal, hon pluggade något som jag inte minns och jobbade extra som lagerarbetare. En sak som slog mig var att hon luktade citronmeliss, vilket jag tycker är en rätt speciell sak att lukta. Mycket bättre än att gå omkring och lukta blommor, man vet inte om det doftar attraktivt eller om man bara blir sugen på en citrussallad. Jag fick även veta att anledningen till att hon hade liknat sin rumskamrat för ett vaginalt ansikte var att han tydligen var oerhört jobbig gentemot henne. Christian hade väldigt varma, starka och påträngande känslor gentemot Linn som inte var besvarade. Dessa känslor yttrade sig inte alltför sällan i otaliga länkar till henne bestående av corny kärlekslåtar, väldigt många telefonsamtal när någon av dem inte var hemma samt en stark aversion och otrevlighet mot vartenda exemplar av hankön som hon drog över tröskeln.

– Han är fan stalkergalen, riktigt creepy.

– Varför fortsätter du bo med honom då?

– Meh, vet inte... pallar inte hitta något nytt och han bryr sig inte om jag är sen med hyran, oftast säger han inget om jag inte betalar den alls.

– I gengäld låter du honom tro att det kanske finns någon sorts chans?

– Nä, det är det som är grejen, jag har sagt att det inte finns någon chans alls, men han bara försöker ändå... varför kommer aldrig den där jävla bussen? Jag är fan trött på att vänta.

Jag kände mig lite sådär skamsen som jag brukar göra då kollektivtrafikens hat gentemot mig går ut över helt oskyldiga pendlare. För att väntan inte skulle kännas så tråkig hivade jag upp flaskan med whiskey från ryggsäcken, jag berättade även att det var mitt fel att bussen tvärt vägrade inställa sig. Hon såg missmodigt på mig, tog tre rediga klunkar av spriten och log ett leende av besvikelse och upprymdhet.

- Jag har också en superkraft...
- Åhfan? sa jag med nyfikenhet i rösten.
- Jag är en jinxare.
- Åhfan... sa jag med självmord i tanken, kalla kårar kring min förlängda märg och ett förstadie till bukhinneinflammation precis där man får en konstig känsla i magen då man hör något hemskt.

Ni kanske undrar varför jag reagerade så starkt på det här? En jinxare kan vara den värsta sortens superkraft man någonsin kan stöta på, vid en första anblick tänker man att det inte kan vara värre än en anti-profet, men jinxning är något helt annat och fan så mycket värre. För er som inte vet går jinxning ut på att man formulerar en positiv tanke om sakernas tillstånd för att man är sådär allmänt nöjd med dem. Detta kommer oundvikligen att leda till att sakerna bestämmer sig för att ändra tillstånd, göra precis vad du inte vill och sedan troligen komma på olika sätt att påminna dig om att det nya tillståndet inte alls är vad du önskade dig. Skillnaden mellan en jinxare och en anti-profet är sättet som man formulerar sig på, och det är också här man kan se att jinxare alltid har det värst. Det är nämligen väldigt lätt om man är en anti-profet att låta bli att säga när man sitter och äter: "Hoppas att ingen kommer och spiller salt över den här delikata köttbiten." Det finns liksom ingen anledning att uttrycka den rädslan, speciellt inte om man känner till sin superkraft. Men om en stackars jinxare skulle säga: "Satan vad god den här köttbiten är!" Då kan du ge dig fan på att inte bara salt kommer spillas, du kommer även hitta mögel i den, sätta ett ben i halsen och troligen bli vegan av rena förskräckelsen. Anti-profeter har helt enkelt mycket lättare att hålla sin superkraft i schack, jinxare får aldrig vara positiva, i alla fall inte öppet. Detta leder ofta till en av två konsekvenser, jinxare blir oerhört pessimistiska människor eller så drar de ner hela sin omgivning när de för femte gången gör misstaget att påpeka att det är vackert väder och för femte gången får hela kompisgänget springa efter sina paraplyer.

Hon såg min skräckslagna blick och sa lugnande:

- Ingen fara, jag ska inte jinx dig... men den här bussen får fan ta och komma snart, tur att vi har whiskeyn i alla fall.

Min handflata träffade min panna i samma ögonblick som flaskan träffade asfalten efter att ha glidit ur hennes grepp.

- ... ehm, försökte hon. Joo, alltså... fortsatte hon. Ops! avrundade hon med.

Som tur är bryr man sig inte så mycket om krossade whiskeyflaskor, sena bussar och kassa superkrafter när man befinner sig på en bänk i Råslätt medan solen kastar sina sista suckar över kvällen och man sitter bredvid en flicka som luktar citronmeliss och utspilld alkohol, vilket faktiskt är en rätt trevlig doft.

Till slut kom i alla fall bussen och vi åkte in mot staden, inne på Lilla Paris satt Christian vid ett bord och jag kunde konstatera att han var ännu mindre het än vad jag ens hade trott. Vid ett annat bord satt Josso och hennes vänner som jag hade lämnat tidigare under dagen för att köpa något att snaska på, de sken alla upp när de fick syn på mig.

- Vart tog du vägen?
- Jag gick vilse...
- Men du hittade rätt i alla fall?
- Japp, jag gick samma väg tillbaka som jag kom, men då kom det två snutar och körde mig till Råslätt istället.
- Vad snällt av dem! Ta en öl.

Jag satte mig med dem och byggde upp lite ytterligare social kompetens medan Linn gick till ett tredje bord där några av hennes vänner satt. Efter ungefär fjärde ölen kände jag mig vänskaplig nog att klara av den diskussionen som blev svårare och svårare att föra. Att be folk om en mailadress för att få tag i ursprungskällan till ett kedjebrev är inte alltid så naturligt

som det känns att det borde vara. Jag sladdade fram till Christians bord och slog mig ner bredvid honom.

– Hallå Christian! Du känner inte mig, men så här är det va, du har blivit utsatt för en stor oförrätt och jag ska hjälpa dig hämnas detta nidningsdåd!

– Va?

– Alltså, du har fått ett kedjebrev va, och skickat det vidare. Jag skulle vilja veta vem du fick brevet av från början.

– Det minns väl inte jag.

– Det förstår jag min kära vän, men jag tänkte om du kanske kunde kolla upp det när du kommer hem och typ smsa till mig eller maila eller något sånt. Skulle underlätta oerhört för mig, jag kan bjucka på en bärs som tack för besväret.

– Vem fan är du?

– Ursäkta, jag glömmer alltid den delen, Jonas!

Jag sträckte fram näven och log, han ignorerade den och såg på någonting bakom mig.

– Hur känner du Linn?

– Va?

– Du kom hit med Linn, hur känner du henne? Har ni någonting på gång?

Det slog mig att han tittade på henne och jag mindes vad hon sagt om hans svartsjuka.

– Nä förfan, bara en ytlig bekantskap.

– Hur gärna vill du ha den där adressen?

– Oerhört gärna, svarade jag utan att tänka på de möjliga konsekvenserna.

– Okej, du, jag gillar inte dig, men jag kan hjälpa dig om du gör en sak för mig.

– Javisst, tjänster och gentjänster. Vad kan jag göra för dig?

– Låt mig nita dig.

– Va?

– Jag vill att du ska vara elak mot Linn, riktigt elak, så jag kan komma och nita dig.

– Och du blir hjälten?

– Exakt, jag behöver inte spöa på dig mycket, bara lite.

– Ehm, alltså, eeehh... hur ska jag vara elak mot henne?

– Jag vet inte, antasta henne eller något.

– Du vill att jag ska antasta din rumskompis så att du kan spöa mig för att ge mig en mailadress?

– Är du på eller?

Det började bli mer och mer klart att Linn hade haft rätt om den här snubben, han var fan helt galen.

– Jag ska tänka på det... sa jag skeptiskt och gick mot urinoaren, där man oftast tänker som bäst.

Som ni säkert har förstått vid det här laget är jag inte direkt ovan av att utsättas för lite trubbigt våld, eller speciellt rädd för det. Men det var inte bara Christian som ogillade mig, känslan var rätt ömsesidig och jag kände inte för att låta någon jag inte gillade puckla på mig lite. Dessutom ville jag faktiskt inte antasta Linn, jag gillade henne och hade inget intresse av att vara elak mot henne. Samtidigt behövde jag den där adressen för att kunna fortsätta min jakt på spammaren som plågade våra inkorgar. Jag hade helt enkelt en av de där jobbiga stunderna som jag tror att man kallar för moraliska dilemman. Lösningen jag kom fram till, när min blåsa var tom, blev att jag gjorde som jag brukar och såg till att göra det som ger mig mest fördelar i livet, att helgardera sig. Jag gick tillbaka till Linn och satte mig.

– Oookej, han är helt jävla loco.

– Sa ju're, öl?

– Tack, i vilket fall som helst, snart nog måste jag börja antasta dig så han får puckla på mig så att han kan bli din räddande riddare. Ta inte illa upp...

– Sa han det?

– Japp, då får jag mailadressen av honom, no offence alltså.

– Hur hade du tänkt att antasta mig?

– Jag vet faktiskt inte, kanske ta dig på bröstet? Om du inte misstycker alltför mycket alltså. Kom ihåg att det är för en god sak!

– Jo... problemet är väl att jag hade inte haft så mycket emot det.

Mina ögonbryn höjdes någon centimeter och mitt huvud lade sig lite nyfiket på sned. Detta hade tagit en mycket oväntad, men spännande, vändning. Min hjärna började förstå att skrotum hade tagit över tankeverksamheten igen och bestämde att jag inte var i ett tillräckligt nyktert tillstånd att dra några säkra slutsatser av detta. Vem vet, resonerade den tråkiga grå klumpen, hon kanske bara gillar att random folk rör vid hennes byst. En del gillar nackmassage, en del tycker om att någon pillar dem i håret, hon kanske blir avslappnad av bröstmassage? När min hjärna tänkte detta fick min mun en insikt om att hjärnan inte heller verkade vara medlem i IOGT och tog saken i egna händer.

– Bara för att tala klarspråk här, halvsludrade jag fram och glömde bort vad jag hade tänkt. Alltså... så vi inte talar förbi varandra här, min hjärna är osams med min pung förstår du.

– Va?

– Vanligt problem, strunt samma. Alltså, ligga?

– Gärna!

Testiklarna fnyste triumferat åt hjärnan och försökte ge munnen en highfive, viket slutade med att jag dunkade pannan i bordet och kände en strimma blod rinna från den.

– Vad gör du? frågade hon nyfiket.

– Ehm... fick jag ur mig. Kan vi spara på den frågan?

– Du är inte helt riktig va?

– Njæe... svarade jag smått skamset. Jag lider bara av en totalt frånvarande impuls kontroll.

Jag försökte få mina tankebanor på rätt spår och visste att jag hade något som behövde göras, men kunde för mitt liv inte komma på vad då det enda som upptog min koncentration var det tidigare nämnda samlaget.

– Men om du följer med mig hem lär Christian aldrig ge dig mailadressen, sa Linn och styrde tillbaka mitt fokus mot det verkliga målet.

– Just tusan! Det här blev lite stökigt va?

– Du får helt enkelt välja, vilt och brutalt sex eller framgång i ditt quest.

Troligen dröjde jag på tok för länge med svaret då Linn rynkade på näsan efter några sekunder medan min hjärna fortfarande bråkade med mina testiklar. Personligen brukar jag oftast backa undan i liknande situationer och bara se vem av dem som först säger något ogenomtänkt. Detta var ett mycket jobbigt dilemma, förvisso borde jag direkt ha satt mina altruistiska ambitioner först och skyndat mig till skydd för de stackars drabbade av kedjebrevens plågoande. Men å andra sidan: SEX! Det måste vara såhär Jesus kände sig, tänkte jag, antingen naila Maria Magdalena eller själv bli nailad vid ett kors.

– Det finns ett tredje alternativ, sa hon till slut med smått besviken ton. Christian brukar lämna sin dator igång så vi kan nog få tag på adressen ändå. Men om han är med hemma kommer han aldrig att låta någon av oss komma i närheten av den.

Mina ögon sken upp som solar, min mun sprack upp i världens ljusaste leende och min pung slöt äntligen fred med min hjärna.

– Det löser jag!

– Hur då?

– Ingen aning än, men om det är något jag är bra på så är det skumma, dumma och intrikata planer.

Jag reste mig hastigt och lallade ut för att ta en cigg. Mina synapser hade redan kopplat ihop skissen till en intrig som höll Christian på avstånd länge nog för att jag skulle kunna få

adressen, nu gällde det bara att hamra ut detaljerna. Efter en halv cigg, och lite överläggande med mina moraliska nerver som ännu inte blivit blöta nog av ölen för att helt hålla med mig, hade jag kommit fram till en dumdristig plan. Stolt traskade jag inåt igen, vakten slog den andra halvan av ciggen ur käften på mig. Med vingligt säkra steg sladdade jag fram till baren och köpte sju shots innan jag ramlade ner vid Jossos bord och tog ett snabbt snack med hennes kompis Emma som jag också gav shotsen. Hon var dock inte nöjd och jag köpte tre till innan vi hade kommit överens om priset. Sedan reste jag mig och gick med skeptisk min fram till Christian.

– Du, sa jag med osäker ton, jag är inte säker på att din plan är speciellt vattentät.

– Hur menar du? hans ton var märkbart irriterad.

– Jag småpratade med Linn innan jag skulle till och bli jobbig mot henne, men innan jag hann så långt började hon prata om dig.

– Om mig? Vadå? Vad sa hon? hans röst blev exalterad.

– Hon sa att du är en schysst kille, varmhjärtad. Det vore nog dumt att förstöra den bilden.

Han såg lite konfunderad ut.

– Men hon sa också att hon hade lite svårt för hur på du är, fortsatte jag.

– Hur på jag är?

– Ja alltså, att du är väldigt tydlig i dina signaler typ. Du blir liksom ingen utmaning var kontentan av hennes utläggning.

– Sa hon hur jag ska göra då?

– Nä, men jag har en idé! Ser du tjejen i rött linne där?

Jag pekade mot Emma.

– Hon har spanat in dig under kvällen, gå och snacka med henne, ragga lite och dra hem med henne.

– Varför ska jag det?

– Då kommer ju Linn se att hon har konkurrens och du blir helt plötsligt intressant för henne om hon inte längre kan ta din uppmärksamhet för given. Plus att du får ligga, Emma är ju faktiskt rätt snygg.

– Jo... det är fan ingen dum plan. Okej då, vi gör så.

– Får jag adressen av dig imorgon då?

– Om jag får med henne hem får du den!

Jag nickade glatt och skrev ner en riksdagsledamots mobilnummer som jag lärt mig utantill för att kunna ge ut till folk när jag inte vill att de ska ha mitt nummer. Han lovade att smsa adressen till mig imorgon och jag slirade tillbaka till Linn. Hon tittade fundersamt på mig och sedan på Christian som redan glidit över till Emma som satt och vräkte i sig gratisprit.

– Ehm, har du löst det? frågade hon fundersamt.

– Japp, han kommer att dra hem med Emma där som han pratar med. Han vill dra med henne hem till sig, men hon kommer insistera på att de åker till henne med sista bussen.

– Vart bor hon?

– I skogen utanför Habo.

– Så hon kommer ligga med honom bara för att du vill ligga med mig? Stackars tjej...

– Hon kommer verkligen inte att sätta på honom! sa jag förskräckt. Jag sysslar väl inte med någon jävla koppleriverksamhet.

– Men...?

– Hennes tre bröder kommer möta dem vid bussen och de vill nog inte ens att han sover hemma hos dem.

– Vart ska han sova då?

– Dunno, inte mitt problem. Men det går inga bussar tillbaka och jag tror han lär få lite svårt att få tag på en taxi därute, undra om de ens har mobiltäckning så lång ute i ingenstans. Det ger oss i alla fall tid nog att svärta ner din heder några gånger och ge mig en mailadress!

Vi väntade tills en kvart efter att Emma släpat med sig Christian ut innan vi gick. När vi kommit ut i den friska natten med förväntansfullt vingliga steg vände hon sig mot mig med en smått skeptisk min som var full av beundran.

– Dig vill man inte ha som fiende va?

Jag log mot henne.

– Baby, oftast vill man inte ens ha mig som vän.

Jonas has gained XP

Vari jag tar skarpa droger, går på fel sorts lokal och får ett oroväckande samtal.

Det finns några saker här i livet som jag alltid har tagit för givet. Sanningar jag har vant mig vid, axiom som bygger grunden för hur jag uppfattar världen. Till exempel att Hanne Kjöllert alltid kommer att ha lika dåligt genomtänkta åsikter och argument som en nyfrälst ungvänstrare på en förstamaj-efterfest. Eller att kvinnor, oavsett vad de har haft för sig, alltid luktar gott. Att cyklister tror att de är viktigast i världen och om någon inte inser det är det bara att ringa i en liten klocka så ordnar sig alla omständigheter efter deras villkor. Eller som att silvertejp fixar allt. Dessa insikter är så djupt rotade i mig att de utgör en del av min livssyn, därför skakar det mig alltid hårt när någon av dem inte stämmer, som att hela min existens ifrågasätts. Vid de få tillfällena då Kjöllert faktiskt har tänkt två steg eller när ett fruntimmer luktar gammal gymnastiksal får jag en liten livskris. När en cyklist hoppar av sin otympliga stålkonstruktion vid ett väggbygge för att leda den som en vettig och sansad människa. Eller när silvertejpen lossnar mitt i ett samlag som bäst kan beskrivas som organiserat slagsmål så att min näsa knäcks av den vilt viftande armbågen är det som en del av min värld rämnar. Linn verkade inte alls förstå problemet utan frågade okänsligt nog dagen efter om jag var okej.

– Nej sötnos, jag känner mig lite vilsen i livet.

– Men hur är det med näsan?

– Äh, den har varit med om värre.

– Ska jag hitta lite papper?

Jag såg mig omkring och undrade vart hon skulle hitta papper inne på långfärdsbussen. Vemodigt skakade jag på huvudet och torkade bort blodet med tröjarmen medan jag undrade hur många andra sanningar som brustit. Är upp det nya ner nu, har skuggor blivit ljusa?

– Hur långt är det kvar? avbröt hon mina tankar.

Världen utanför passerade i snigeltakt då trafikstockningen på E4:an gjorde sitt bästa för att kompensera bussens punktliga avgång och jag kunde konstatera att vi inte ens passerat Mjölby under de två timmar vi redan ugglat i den varma farkosten. Hennes telefon ringde igen, Christian hade inte slutat terrorisera henne sen vi gav oss av. Linn hade inte känt för att stanna och lyssna på hans gnäll, därför följde hon med mig till Stockholm där nästa bit i mitt pussel fanns. Personligen kände jag inte heller för att stanna i Jönköping och råka springa på honom, så jag åkte upp till huvudstaden istället för att maila personen som var näst i kedjan. Killen som skickat kedjebrevet till Christian hette Amir och de kände varandra genom Linn, allt föll alltså på plats för mig, förutom den halvt brutna näsan det vill säga.

– Gör det ont? frågade hon med len röst.

– Inte ondare än det här.

Jag kavlade upp byxbenet för att visa Krippes bitmärken och lyfte sedan på tröjan så min blåslagna torso blottades, något hon inte lagt märke till under nattens kalabalik.

– Men baby, vad har du egentligen haft för dig?

– Jag är på äventyr, då får man räkna med en del skador. Har du någonsin sett Bruce Willis eller Vin Diesel ta sig ur en hel film utan en skråma?

– Du är ingen Vin Diesel vännen...

Hon klämde på min klena biceps och gav mig en pillemarisk blick innan hon skrattade ett skratt som var både rått och varmt på samma gång. Ett skratt som klingade i den halvtomma bussen och gjorde mig trygg nog att glömma min skakade existens medan det bar iväg mig in i en bakfull och öm sömn som varade hela vägen till Södertälje.

Linn has joined your party

Redan när vi kom innanför dörren till Amirs lägenhet förstod jag att den här snubben var en av de sköna lirarna som inte riktigt spelade enligt vårt samhälles tillknäppta normer. Det var främst inte den stora cylinderhatten som låg på hatthyllan, eller de färgglada gummistövlarna eller ens tapeten med sina blommor och nakna kvinnor som dansade runt dem. Det som verkligen fick mig att förstå att den här killen hade seriösa problem med någon sorts drog var pastischen på ett Andy Warhol-verk som hängde på badrumsdörren. Ingen har något influerat av Warhol i sin lägenhet om denna inte sett skruvade dimensioner vi vanliga dödliga bara kan drömma om att få uppleva. Han var även från en av de där underbara kulturerna som av någon anledning anser att gästfrihet är en dygd. Innan det ens kunde bli tal om att få någon sorts mailadress av honom fick både jag och Linn äta och dricka oss igenom flera stora fat med korvar, ostar, köttbitar, nötter och flaskor med vin, öl och någon obskyr sprit som med all säkerhet inte finns på Systemet. Jag blev som vanligt väldigt tagen av detta då jag själv har levt efter Olle Adolphsons devis hela mitt liv: ”Försonad från min karaktär för jag har aldrig, kunnat säga nej till någonting som helst.” Amir log uppskattande när jag berömde hans kallskurna rökta lammbitar och fruktiga vin.

– Hur mår Christian då? frågade han medan vi glufsade i oss.

– Rätt förbannad skulle jag tro, svarade Linn tuggande på en stor bit havslagrad cheddar.

– Varför då?

– Han bestämde sig för att jävlas med Jonas här. Det visade sig att man visst inte ska jävlas med Jonas.

Amir tittade skeptiskt på mig.

– Jag ska komma ihåg det...

Jag försökte le ett milt leende mot honom för att han skulle förstå att jag inte var någon riktig fara, men med munnen full av lammbitar och en rätt kass social kompetens kan jag ana att leendet mest såg psykotiskt ut.

– Så... sa han trevande. Du ville ha en mailadress?

– Mhm! Om det inte vore för mycket besvär. Jag försöker skipa lite rättvisa i den dekadenta sajberrymden.

– Hur då?

– Genom att hitta den sociopaten som önskar olycka åt ett evigt stigande antal människor! Satan vilken god kory!

– Den som skickade kedjebrevet från början?

– Exakt! Och sedan tvinga hen att ta kraften ur sin förbannelse.

– Det är en nobel sak! sa Amir smått uppriktigt och smått nervöst. Jag fick mailet via min tjej, hon borde vara hemma snart. Vill ni vänta?

– Absolut, om det är okej?

– Jadå, jag har ett sätt som vi kan fördriva tiden på så länge...

Min mamma har lärt mig att när man är gäst hos någon bör man respektera deras seder. När min familj besökte min farmor var det oerhört viktigt att vi betedde oss enligt väldigt skumma regler vid matbordet som innefattade att inte tugga med öppen mun, att inte slicka på knivar och att alltid äta upp. De gångerna vi gick in i en kyrka var jag tvungen att ta av mig min awesome Turtleskeps. Om vi var på besök i någon släktings medelklasshem var det oerhört viktigt att vi inte svor framför deras barn. Jag har alltid lyssnat på min mamma. Visst, fine, jag slickade ändå på kniven och svor som en borstbindare, men det är inte mammas fel. Trots allt tror jag att hon hade rätt sunda värderingar, och att respektera andras seder är en av de värderingarna som jag har tagit till mig. Detta trots att det strider mot mina egna slutsatser ibland, jag menar, varför skulle Gud ogilla en Turtleskeps? De är ju hur grymma som helst! Det här förhållningssättet började dock kollidera lite med min världsbild då jag flyttade från

Obygden där jag växte upp och stötte på helt andra kulturer. När jag blev ombedd att faktiskt ta på mig min Turtleskeps igen för att gå in i en synagoga (judarnas Gud har mycket bättre smak i serietidningar) eller när jag har varit dum nog att tacka nej till något som bjuds på hemma hos vissa människor. Gästfrihet anses faktiskt, till alla svenskers stora förvåning, som något naturligt i en del exotiska kulturer. Vissa finner det exempelvis absurdt när man ber en kompis till sitt barn att gå hem bara för att det är middagstid, det anses tydligen kutym att (snälla bli inte chockade nu) bjuda det andra barnet på mat också! En del ser det till och med som en förolämpning om man tackar nej. Jag visste inte om Amir var svensk, iransk, kinesisk, skånsk eller amerikan. Men det jag visste var att han var gästfri och hade Warhol-pastischer på sin vägg, därför kunde jag inte annat än att tacka ja till syran som erbjöds. Så mycket har min mamma lärt mig i alla fall!

Amirs tjej kom hem lagom till att tripparna hade börjat verka så smått och skickade vibrerande signaler runt mitt bröst. Hennes ansikte såg varmt ut och de stora ögonen tycktes vänliga när hon log mot mig och Linn. Amir berättade för henne vad vi hade för ärende och hon öppnade genast sin mail för att bistå mig i mitt sökande.

– Jag fick det visst från Julia.

– En kompis? frågade jag.

– Ja, hon jobbar nu, men vi kan gå och besöka henne om ni vill?

Amirs ansikte sken upp som om han just fått en liten present.

– Det gör vi! utbrast han.

– Ehm, vart jobbar hon? frågade jag och tänkte på syran som just skulle till att kicka in på allvar.

– Club Privé!

Jag mumlade fram ett 'okej' och såg hur de blommiga gardinerna började röra på sig.

Jonas is enchanted with acid

Följande stycke är ett försvarstal till det nödvändiga beslutet att gå på strippklubb, handlingen i berättelsen kommer inte avhandlas alls här. Så om du inte är intresserad av feminism och/eller djursex kan du bara hoppa till nästa stycke. Det är ett bra avsnitt med både hallucinationer och kvinnobröst.

Jag har fått en del kritik mot min kvinnoosyn, det har handlat om allt från Madonna/Hora-komplex till min inställning gällande lösa sexuella förbindelser. Att jag inte har någon direkt spärr mot att säga; "Dääuuuum!" när jag ser en attraktiv kvinna eller att jag kan vara lite proletärt konservativ i mitt sätt att benämna folk "baby" eller "sötnos". Våldigt få lägger dock märke till att jag gör detta med alla kön. Kort sagt har jag vid tillfällena blivit beskriven som en mansgris, och detta svider faktiskt lite då jag är feminist to the motherfucking bones. Att på detta sättet framställas som misogyn á la Stefan "kvinnohataren" Löfven gör mig ledsamt konfunderad då jag tror att den högst subjektiva uppfattningen att jag objektifierar kvinnor egentligen grundar sig i min totala avsmak gentemot moral. Moralism överlag framkallar grova kräkreflexer hos mig och sexualmoral i synnerhet får mig att kaskadspy över alla hycklare och värdekonservativa träansikten, vilken ideologi de än må tillhöra. Om det så handlar om prostitution, våldsporr eller djursexlagstiftning. Den lagen är förresten det bästa exemplet på hur hyckleriet tar sig uttryck när valfri tillknäppta koftbeklädde svenssons får moralpanik, det handlar bara om sexualmoral. Följande är några exempel på saker jag får göra med djur: Jag får skjuta dem, jag får fösa in dem i lastbilar och köra dem i åtta timmar, sätta en bultpistol i skallen på dem, skära av dem halspulsådern och hänga upp dem upp-och-ner medan de förblöder. Att sätta ett rep runt nacken på dem är okej, att ta deras barn ifrån dem, koka dem levande, köra in en vass krok genom deras kind eller bryta deras ryggrad är inga

problem. Jag får köra in handen i fittan på dem och släppa massa sperma i dem, att binda fast dem och bevittna en våldtäkt är nemas problemas. Det är fullt lagligt att ha dem i trånga burar, att förgifta dem eller att trä dem levande på tidigare nämnda krokare. Men om jag skulle råka ha min kuk i närheten av dem blir det ramaskri och blåljus! Det handlar inte om att skydda djuren, det handlar om att skydda människor från tanken att någon skulle tända på att suga på en hästballe. Om jag får döda ett djur, skära det i bitar, ugnsggratinera det i tre timmar, äta det och sen göra sneakers av dess hud bör jag väl i all rimlighet få komma i en hamsters mun? Detta är anledningen till att jag inte kan tolerera moralismen som finns i vissa delar av den moderna feminismen, inte för att jag vill komma i en strippas mun alltså... eller, det vill jag ju, men det är irrelevant! Det jag inte kan acceptera är att man anammar samma gamla moralism som förut bestämde att det var osedligt för en kvinna att ha på sig korta kjolar. Hyckleriet som säger sig kämpa för en total frigörelse från förtryckande normer medan man själv dömer kvinnor som gjort sitt eget val, under förtryck eller ej, och därmed sätter sig över dessa kvinnor, ger dem en offerroll och spär på förtrycket. Jag håller med om att man ska fördöma strukturerna bakom företeelserna, de som möjliggör objektifieringen av kvinnor. Men att tabubelägga sexarbete, strippande eller modebloggande är inte bara att fördöma det patriarkala förtrycket, det är att göra alla inblandade till ett socialt paria. Det är i sig att göra objekt av kvinnor, att frånta dem deras identitet och använda dem som spelpjäser i den feministiska kritiken. Att förskjuta och distansera sig från människor som gjort sitt eget val att skaka sina bara bröst eller sin kuk framför desperata medelålders hens. Att tycka synd om Blondinbella eller Kissie är att tro att dessa två inte hade ett val, det är att göra dem till försvarslösa offer för ett system jag inte kan stå bakom. Att sympatisera med någon som lagt in silikon i sina bröst för att "hon vill bara se ut som valfri porrskådis" är att omyndigförklara henne och hennes val. Det är samma gamla strategi för moraliserande som män har använt i alla tider för att skambelägga hela den kvinnliga befolkningen som bara vill ha lite djuriskt sex utan förbindelser efter en natt på krogen. Den feministiska approachen till detta verkar vara att säga innan jag spettar en kvinna som om jag var Buffy: "Bara så du vet gumman är jag inte ute efter något seriöst." Enligt mig är det att omyndigförklara kvinnor överlag, att tro att jag inte har lika stor risk att bli playad som den brud vars klitoris jag har råkat sluta mina läppar kring just den kvällen. Och jag vet, jag förstår att detta kommer att ses som att jag bara vill förstärka min egen patriarkala fördel, att jag är fel människa att tycka såhär. Men jag vägrar bli en del i ett moraliserande tanke-system som säger åt någon person vad den får eller inte får göra. Om det så handlar om djursex, striptease, korta kjolar eller våldsporr. Det är ingen annans sak att berätta för någon överhuvudtaget hur man bör leva sitt liv, oavsett om det handlar om privilegierade grupper som vita heterosexuella män eller strukturellt förtryckta såsom kvinnor, dendrofiler eller samer. It's none of mine fucking bussnies! På det sättet kunde jag ursäkta för mig själv att besöka det lättklädda etablissemanget... plus att det skulle finnas topless brudar där, något som alltid är rätt motiverande.

(Fortsätt läsa här om du valde att skippa min rant om moral.)

Här är förslag på några saker man kan göra när man har tagit LSD: Sitta i ett mörkt rum med rökelse och titta på fraktaler, glo på Disneys version av Alice i Underlandet, ta sig ner till en sjö och överväldigas av livets storhet eller knulla till valfri låt av Jefferson Airplane.

Här är ett förslag på vad man inte bör göra när man har tagit LSD: Gå på strippklubb.

Här är några förslag på droger man kan ta om man ska gå på strippklubb: MDMA, cannabis, alkohol, Lyrica eller ecstasy.

Här är ett förslag på några sorters droger man inte bör ta om man ska gå på strippklubb: Psykedeliska.

Jag borde verkligen lyssna på mina egna råd oftare...

Det var som att kliva in i en annan värld. Den hemtrevliga inredningen med sina röda väggar dansade kring mig, de blinkande discoljuset bildade små aggressiva mönster och ur högtalarna spelades "Highway To Hell". Vilken del av universums sjukt, perverterade plan bestämde sig för att spela just den låten just nu? På scenen stod en naken tjej som gjorde oerhört flexibla saker med sin kropp. Allt smälte samman till en vidrigt påtaglig skräck som obarmhärtigt attackerade mig. Hennes böjda ben skapade obeskrivliga bilder för mig och lystes hela tiden upp av de färgglada ljusen, jag kan omöjligt få er att förstå hur hemsk en strippklubb är om man har hjärnan laddad med syra. Världen är skarp och man upplever ingen av de där mjuka känslorna man vanligtvis får av att titta på nakna kvinnor. Istället tränger smutsen fram, de beniga konturerna i hennes blottade lekamen, hennes döda blick och vaginan som förvandlades till ett läskigt hål som ledde rakt mot misären.

Vi slog oss ner i en av de stora sofforna och Amirs tjej pratade med en kille som jobbade där, det kändes på något sätt skönt att vi kände någon inne på klubben. Linn tog min hand och tittade på mig med pupiller stora som en mindre galax och ett leende som hade fått vilken badass som helst att släppa fram ett "aaawww". Jag gillade den här tjejen. Hon gjorde mig trygg och verkade liksom inte bry sig så mycket om något annat än att vara lite glad här och nu. Hennes hand kändes varm när den strök mig över kinden och hon lutade sig fram för att viska till mig.

– Du har en vacker själ som glänsar när man rör den.

Hon var lika hög som mig och jag tror inte att någon kan förstå precis vad hon sa såsom jag kunde i det ögonblicket. Alla världens små katastrofer krympte bort till en känsla av isolation när hon nuddade mitt väsen. Amir knuffade till mig i sidan och jag rycktes ur den romantiska transen. Musiken hade nu bytts till en gladare poplåt jag inte kände igen och tjejen på scenen var borta.

– Hon går på nu, sa han förstrött och beundrade tapeten.

– Vem?

– Julia såklart.

– Vem är Julia?

Jag hann inte efterforska ämnet mer innan Julia kom ut på scenen. Hon var runt 25 år gammal, extremt vältränad och hade långt blont hår. Runt hennes midja satt en tajt rosa paljettklädd minikjol, jag undrade hur hon skulle kunna dansa i något så rörelsehindrande, och den matchande behån täckte knappt de stora bröstena. "Detta kommer bli intressant", hann jag tänka innan musiken byttes igen och av någon anledning hade denna kvinna valt att framföra sitt nummer till Prodigys "Smack My Bitch Up". "De borde verkligen tänka över sitt musikval på det här stället", var min andra tanke innan hon kastade bak sitt hår och slängde upp benet lika högt som håret. I ett såhär nyktert retrospektiv kunde den här tjejen verkligen dansa och hennes låtval var troligen genialiskt till den aggressiva rutinen hon framförde. Det dröjde inte länge innan både hennes kjol och behå var avkastade och hon drog fram en stol på scenen som användes både som trampolin och som en ursäkt för att få skrika mot de fåtal av oss som besökt lokalen. Håret slängdes fram och tillbaka i en fart som gjorde att jag såg det som ett blont streck mot den mörka bakgrunden. Linn's hand hade släppt min och hon tittade förstummad på showen medan jag inte riktigt visste var jag skulle placera mina känslor i ett stadie av fascination och otrygghet. Efter några minuter, vilket kändes som både en vecka och två sekunder i min tidsuppfattning, när låten börjat närma sig de lugnare partierna, skuttade hon plötsligt av scenen. Jag hoppades innerligt att hon inte skulle gå fram till oss och slöt flera avtal med mörkare krafter under de sekunderna för att förhindra något dylikt, men tyvärr förgäves. Hon hade fått syn på Amir och hans tjej, halvt dansande, halvt struttande gled hon fram till oss och började svänga sina höfter på golvet precis framför mig. Jag backade bakåt i soffan av synen. Lamporna kastade färgglada ljuskäglor på henne som

förvandlades till monster inför mina ögon. Grotteska figurer kröp ut ur hennes armhålor när hon höll händerna över huvudet och de vassa stilettklackarna blev till riktiga knivar som skar sönder allt de sattes på. Förföriskt och offensivt närmade hon sig mig, la ena benet över mina och dansade på knä i soffan, bara decimetrar från mitt ansikte. De stora blottade bröstet förvreds och groteska mönster som påminde om gargoyler uppenbarade sig, bröstvårtorna blev till spinnande spiraler som åt upp de vulgära formerna genom att dränera dem inåt. Sakta och omärkbart förde hon dem närmare mitt ansikte, musiken pulserade i ett obönhörligt tempo och spiralerna växte inför min skräckslagna blick. Jag var rädd att de skulle borra ett hål i mitt öga om de kom närmre eller att mitt ansikte också skulle sugas av i deras hypnotiska spinnande, jag backade undan med huvudet i besinnad panik. Hennes reaktion var att komma ännu närmare med sin överkropp. Till slut var hon så nära att jag hade kunnat sticka ut tungan och slicka på bröstvårtorna om jag velat, vilket jag verkligen inte ville. Jag ville fly, jag ville komma bort från musiken, bröstet, ljuset, hennes beniga kropp och skräcken som höll mig paralyserad. Utan att riktigt kunna beskriva hur det lät undslapp jag ett pip i ren och skär panik, något som fick Linn att börja skratta och Julia att titta förvånat ner på mig innan hon reste från mitt knä och vickade tillbaka till scenen.

– Hur är det hjärtat? frågade Linn och tittade roat på mig.

– Spiraler och gargoljer, kan vi gå härifrån?

– Haha, va?

– Sitter mitt ansikte kvar?

– Aha, okej baby, jag förstår. Vänta här så går vi snart, okej?

Hon sa allting så mjukt och lugnt att jag lyckades lugna mina nerver den stunden det tog för henne att gå fram till scenen när numret var slut för att prata med Julia. Tillsammans försvann de backstage och lämnade mig ensam med Amir, hans tjej och en gigantisk känsla av att vara utlämnad.

– Uppskattade du showen? frågade Amir.

– Ptjaa... lyckades jag få fram med skrapig röst. Kändes lite som Cirkus Cikör hade fått ett barn med Linda Blair och misslyckat totalt med uppfostran.

Han skrattade till.

– Är det positivt?

– Alltså, spiraler är ju i alla fall symmetriska.

– Jaha, vi är på den nivån...

Han tittade roat på mig och fortsatte sedan prata med sin flickvän. Den här killen hade rutin och förstod när man nog inte vill fortsätta konversera.

I en halv evighet eller tre millisekunder, men troligen runt fem minuter, satt jag och visste inte alls hur jag skulle känna längre. Ingen ny tjej hade kommit ut på scenen och de röda tapeterna, kristallkronorna och gulddetaljerna började kännas smått behagliga. Adrenalinet hade sakta börjat lämna min kropp efter skräcktrippen och jag kände hur mina ben skakade bort de sista resterna av hallisarna. Kvar fanns försiktighet och uppskattande, min kropp började bli ett med lädersoffan när Linn kom tillbaka och tog mig i armen.

– Jag har din mailadress, kom så tar vi en promenad!

Med stora ögon och matchande pupiller tittade jag på henne och nickade. Hon sa farväl till Amir och jag sträckte fram en hand för att sludrande tacka honom för allt. Hans leende när vi gick var nästan skadeglatt barnsligt.

Stockholmskvällen var kylig och vacker när vi ramlade fram på de vibrerande gatorna. Tripparna hade just börjat arbeta på sin peak och allt vi såg fylldes oss med en känsla av samhörighet och lycka inför att få vara med. Vi gick genom Kungsträdgården, tittade på träden vars gröna bladverk rasslade i oss och påminde oss om gångna generationers segrar. Slottet tornade upp sig som en koloss av räta linjer och underlig belysning och påminde oss

om gångna generationers och våra egna misslyckanden. Staden ylade omkring oss när vi ramlade över Strömbro in i Gamla Stan, de gamla husen fascinerade mig när vi satte oss på Brända Tomten. Jag kunde uppleva allt som stadsdelen varit med om, avföringen som rann längs gränderna, blodbadets röda strömmar av svek och samma drömmar, hopp och längtan som vi själva kände. Linn la sitt huvud mot min axel när jag berättade om dess historia, bränderna, handeln och murarna. Vi stannade till vid Evert Taubes staty på Järntorget och visade vår respekt för Mäster innan våra stapplande steg hoppade fram till Slussen som sjöd av liv.

Det är omöjligt att säga hur lång tid det tog innan vi kom upp till Mosebacke och det är omöjligt att säga hur länge solnedgången varade när vi väl kom dit och satte oss på en bänk för att vila våra sönderbrända synapser. Hennes hand låg hela tiden vilande i min och hennes ögon glittrade ikapp med Saltsjöns vatten. Det kändes sådär rosa romantiskt som det kan göra när Lucy tagit över din värld och ger allt meningslöst i livet en känsla av storhet. Jag log ofrivilligt åt känslan av hennes kind som vilade mot min, värmen från hennes röst och vackerheten i den lilla bubblan av modifierad verklighet som inneslöt oss. Mitt i denna kokong av något slags fulländat skimmer ringde min mobil och Leptos namn lyste upp displayen.

– Hallå kompis! svarade jag med överraskning och glädje.

– Vafan har du sagt till Johanna?!

– Eh....

Jag var inte i stånd att kunna ha den här konversationen då min verklighetsuppfattning skakade och tankebanorna slingrade sig som en intrikat byggd bilbana.

– Fattar du hur förbannad min flickvän är nu?

Min hjärna försökte pussla ihop vad som sades till en helhet. Hade Johanna pratat med Leptos tjej istället för med honom? Varför i helvete skulle hon göra så?

– Alltså, ehm... jo... vad har hon sagt? fick jag till slut ur mig.

– Johanna har sagt till min tjej att jag är kär i henne och det är du som sagt det till Johanna. Vad i helvete sysslar du med Jonas?

Snabbare än en nykter persons kognitiva förmågor ens kunde uppfatta lyckades jag koka ihop tre olika lögner som alla hade kunnat ta mig ur knipan. Men problemet med syra är inte att du tänker långsamt, det är att du oftast tänker fel, något jag var medveten om och bestämde mig för att inte riskera någon med en av mina närmsta vänner. Återigen försökte jag helgardera mig.

– Du Lepto, sorry, men jag är rätt hög just nu. Jag vet inte varför Johanna går omkring och säger massa skumma saker, men du kan inte lita på henne mer än mig! Kan jag ringa dig imorgon så får vi prata om det här?

– Dra åt helvete Jonas, du är hög nu, du var säkert hög när du ljög för Johanna och du kommer vara lika jävla hög imorgon! Du behöver inte ringa mig igen... fan, jag trodde vi var polare, jag litade på dig!

Sedan la han på.

Att landa från LSD utan hjälpande substanser är i vanliga fall ett känslomässigt helvete. Din hjärna känns utbränd, under de senaste timmarna har du upptäckt livets mening fyra gånger om och tänkt tankar som är omöjliga att föreställa sig utan att syran låst upp dina receptorer. Men att landa från LSD utan hjälpmedel på en parkbänk vid Mosebacke när en av dina närmsta vänner sagt upp kontakten med dig är ett inferno som Dante inte ens kunnat föreställa sig. Det enda som hindrade mitt bröst från att implodera av ångest och min skalle att krackelera av hyperaktiva tankar var Linns tröstande famn. Hon höll mitt huvud mot sitt bröst, strök med sin lina hand över min rakade skalp och talade lugnt till mig. Sakta slöt jag mina ögon och såg våldtagna kvinnor, fält med döda spädbarn och kände den brännande känslan av

svek som alltid är värre när du själv är orsaken. Någonstans mitt i Stockholmsnatten somnade jag med den enda trösten i min värld att jag inte var ensam, att någon verkade bry sig trots att jag är jag och att jag troligen inte förtjänar det.

Lepto has left your party

Vari jag badar i Strömmen, nästan startar ett krig och spelar in porr

Man ska inte bada i Strömmen, detta har varit min fasta övertygelse sedan barnsben. Av någon anledning ser jag det som en förlängning av Östermalm och Söders avloppsanläggningar, som att vattnet är fullt av salpetersyra, rester av ekologiska sojaböner och överklassbajs. Jag tänker mig att revolvern som dödade Palme troligen ligger någonstans på botten vid Slottskajen men ingen har hittat den för att surheten i vattnet har rostat sönder vapnet till en sådan grad att det nu mest liknar ett gammalt gädddrag. Min uppfattning är att man med största sannolikhet får herpes om man så mycket som doppar ner en tå i den. Men mycket kan förändras från det att man förfasades över badscenerna i Nattuss 807, som jag tyckte var läskigare än både mordscenen och kickerskläderna, till dagens samhälle. Ni förstår att Södermalm har blivit en sån där gentrifierad stadsdel. Bli inte orolig om du aldrig har hört uttrycket förut, det betyder troligen bara att du inte är ett pretentiöst rövhål eller att dina vänner inte heller är tidigare nämnda analöppningar. Begreppet innebär i alla fall att ett tidigare sunkigt, nedgången lågstatus område helt plötsligt blir högstatus och uppstädat, eller enklare uttryckt, att roliga ställen blir skittråkiga. Det lustiga i detta är att det oftast är de pretentiösa rövhålen som pratar om gentrifiering som också flyttar till stadsdelarna och bidrar till trenden att andra pretentiösa rövhål också flyttar in. Sen sitter de där med sina värmeljus, gardiner från indiska och gör egna smycken av fjädrar och återvunna konservburkar eller vad fan pretto rektum än sysslar med. Samtidigt klagar de på gentrifieringen och sympatiserar med de lägre stående klasserna som de själva har hjälpt till att fösa bort från området i och med att alla dessa hipsterfanskaper som pluggar kulturanthropologisk astrologi (eller något annat lika vetenskapligt och fancy-schmancy) aldrig tillhör den sunkiga och festliga populationen som tidigare höll till i området. Söder är gentrifierat, Majorna är gentrifierat och Andra Långgatan är cirka två krogar ifrån att bli helt gentrifierat. Vad jag egentligen vill komma fram till här är helt enkelt att om du ser något fuckface i Nudie-jeans, randig tröja och för stora glasögon inne på Kellys så kan du nita fanskapet utan moraliska betänkligheter, oavsett om det är i Stockholm eller Göteborg. Annars sitter du snart där i ett kollektivt pretentiöst utedass och andas in den generella fislukten.

Detta gör att jag i min enfald trodde att även Strömmen genomgått en förändring och följt Söder i uppställningsprocessen. Därför föreslog jag en tvagning i det gentrifierade vattnet, vi var båda två rätt svettiga och smutsiga, själv hade jag inte duschat på fyra dagar och Linn tyckte att det verkade vara en rätt skoj idé på det där sättet som hon oftast verkade tycka. Som vanligt hade jag fel dock, det visade sig att man visst fortfarande inte ska bada i Strömmen, det är till och med så hälsovådligt att polisen bestämmer sig för att ingripa om man försöker något dylikt.

Linn hävdade dock i efterhand att anledningen till att lagens långa arm beslöt sig för att dra upp oss ur vattnet och upprätta en anmälan mot oss var att vi var helt nakna när vi hoppade i vid Skeppsbron. Vidare menade hon att det inte underlättade att vi hade sex i vattnet eller att jag skrek så högt jag kunde när jag kom: "I'M THE KING OF THE WORLD!" Jag tänker mig att hon nog är lite överkänslig trots allt och troligen för ung för att minnas både Nattbuss och Titanic. I vilket fall som helst så blev konsekvensen av vårt morgondopp ett strafföreläggande för förargelseväckande beteende. Kan ni förstå vilken ironi? Efter all vild orientering utanför lagens ramar jag har deltagit i under mina år i detta moralpaniska samhälle blir min första prick i registret förargelseväckande beteende efter ett oskyldigt dopp i Strömmen. Den svenska ordningsmakten kan vara så satans överbeskyddande ibland.

Jag hade mailat nästa person i kedjan från min mobil innan vi doppade oss i det förorenade vattnet men inte fått något svar när vi väl hade klätt på oss och fått en moralpredikan av konstaplarna. Linn som fått adressen från början hade även fått ett namn, ett telefonnummer som ingen svarade på samt en bostadsort för människan. Jag satt och stirrade på telefonen, vars inkorg fortfarande var tom.

- Jag är trött på den här stan! suckade jag högt.
- Vi har ju bara varit här i en dag? svarade Linn och kisade mot solen.
- Det räcker. Fan, moraliska klåpare från hälsoskyddsmyndigheten och gentrifierat herpesvatten man inte ens får knulla i.
- Va? Vadå genitalherpes?
- Nej, gentrifierat.
- Vad är det då?
- Ehm... ja, typ som ett helt område fått genitalherpes.
- Är det något du vill berätta för mig Jonas?
- Du sidetrackar baby! Fokus för tusan! Jag menar bara att var den här snubben än bor måste det vara bättre än att sitta och ugglas bort med våta kläder och utan handdukar på Söder.
- Han bor i Landskrona.
- Ptja... Öresund är ju i alla fall inte gentrifierat.
- Har det herpes då?
- Du får minnas att halva sundet tillhör Danmark.
- Så?
- AIDS-herpes... MINST! Vad säger du hjärtat? Dricka rom och knulla på ett X2000?
- Vad är alternativet?
- Dricka rom och knulla i Vitabergsparken.

Hon ryckte på axlarna sådär förvirrat bekymmerslöst som hon verkade göra ganska ofta i livet och jag kunde inte låta bli att ge henne en puss på kinden innan jag tog hennes hand och drog med henne via första bästa Systembolag till Centralen.

Vi satte oss på tåget som verkade gå i tid, något som oroade mig djupt. Linn verkade dock nöjd, så nöjd att hon kommenterade hur skönt det var att slippa irra omkring på stationen och leta efter ändrade avgångar och perronger. Så snart hon yttrat detta fick universum nog, kollektivtrafikens hatobjekt nummer ett och en jinxare kommer aldrig så billigt undan, och tåget började rent sonika att brinna. Tre timmar senare satt vi på ett X2000 mot Malmö i en tom kupé och var redan inne på vår andra kvarting rom.

- Vad har du emot Danmark? frågade hon.
- Huh?
- När vi pratade om Öresund lät det som att du har något emot Danmark, vad är det om? Det är väl jättetrevligt där?
- Säg inte att du har fallit för den spridda myten att alla i Danmark är gemytliga hippies som bara röker gräs, äter smörrebröd och dricker bärs! Det är ett land fylld av rasister, krigshetsande hycklare och skogshatare. Deras socialdemokrater får Jimmie Åkesson att framstå som xenofil, de dunkar sig i ryggen för att de skickade över massa judar till oss innan de böjde sig fram och lät tyskarna straffknulla dem med en välsmörad rød pølse och gav de germanska överherrarna en perfekt bas för en invasion av oss. De har startat nio krig mot oss, lika många som vi har vunnit, vi har bara startat fyra mot dem. Deras skog är icke-existerande för att de högg ner alla träd så de kunde odla öl och det är också anledningen till att Skåne är så satans blåsig. De stackars danska barnen lär sig sitt eget språk betydligt senare än jämförbara barn i andra länder, man hävdar att det har med danskans alla vokalljud att göra. Det är fucking bullshit! Anledningen till att de danska små illbattingarna inte kan sitt eget språk är för att danskan är inget jävla språk, det är en strupinfektion! Givetvis kommer de få

vettiga danskarna som faktiskt existerar att vara bland de bästa i världen. Vilken ros som helst blir glimrande vacker om den får växa i en gödselstack. Ungdomens hus var inte världens vackraste plats driven av de bästa människorna i världen för att Danmark är bäst i världen, det var så underbart som det var för att en reaktion mot ett sådant skitsystem måste vara stark nog att ge resonans i hela världen. I ett land där sossarna kommer undan med ett förslag om att strypa alla bidrag till invandrarfamiljer med stökiga ungdomar utan att bli lynchade krävs det riktigt hängivna lirare för att göra en skillnad. Och det var förresten bara invandrarfamiljer mind you, inte danska familjer. Något är sannerligen ruttet i konungariket Danmark, och innan de skär bort den tumören med en rostig motorsåg kommer jag alltid att betrakta dem som en lägre stående ras. Det ligger i deras blod, det finns egentligen inget de kan göra utom att överkompensera om de föddes med en intelligensnivå över Kjersgaard och hennes jävla rassepack!

– Men Jonas, ditt eget efternamn då, är inte det danskt?

– Jag har aldrig sagt att jag gillar mig själv heller.

– Jaja, det är rätt soft att ha hela kupén för oss själva i alla fall, vi kanske inte ens behöver gå in på toaletten...

Hon log ett pillemariskt leende mot mig och höjde ena ögonbrynet innan tåget stannade i Katrineholm och en stor barnfamilj med etniska danskar ramlade in i kupén. Jag suckade högt och Linn mumlade något om superkrafter. Det var en skrämig klunga som slog sig ner bredvid oss, inom mig värkte mina danska gener och skrek efter någon sorts blod från någon sorts folkgrupp. Oftast hanterade jag denna rasistiskt genetiska defekt genom att hata danskar, för att få ett sorts konstruktivt utlopp för den främlingsfientlighet vi alla med danskt påbrå har. Mannen i familjen såg troligen mina mörka blickar och vände sig mot mig i en släng av biologisk gemenskap, jag tvivlar inte på att han sa något som faktiskt hade en mening, men i mina öron lät det mer som att han försökte gurgla upp tjära från bronkerna.

– Unnskööld, hvää ee klääkkääh?

– Ursäkta whatnow? svarade jag.

– Hvää eee klääääkkääh?

– Att hulka fram samma gutturala ljud gör dig inte mer förståelig.

Jag vände mig mot Linn och viskade i hennes generella riktning.

– Jag tror att han försöker kommunicera med oss. Vad ska vi göra? Han kanske tror att vi är invandrare och vill starta ett krig eller något!

– Hväää taaalää doo ööm? hulkade dansken fram.

– Vi är inga invandrare, det är du som är i Sverige, okej? Jag är till och med dansk, det finns ingen som helst anledning att invadera Skåne igen!

– Hväää?

Jag vände mig mot Linn igen.

– Fort, har vi någon fet mat eller öl att ge honom innan han blir svensk medborgare och röstar in Nationalsocialistisk Front i Riksdagen!

– Mää vafääeen!

– Ta det lugnt nu, bli inte upprörd här, tänk på att vi har vunnit dubbelt så många av våra krig än er! Jag vet inte om du förstår mig, men det finns ingen som helst anledning att gapa högt och sprida era streptokocker här, våra halsar fungerar fortfarande!

Detta verkade han förstå och sa bara något om svenska skidrovar innan han vände sig mot sin familj igen.

– Puh, tur att vi slapp undan det där med livet i behåll och utan att bli deporterade, sa jag till Linn som satt och tittade ut genom fönstret medan hon gjorde små ljud in i sitt armveck.

Hon blev nog rädd, tänkte jag. Antingen det eller smittad och kan de basala hygienrutinerna. I vilket fall som helst var det nog bäst att lämna henne ifred. Men jag undrade ändå vad

Ingemar Stenmark och Gunde Svan gjort mot danskarna. Jag visste inte ens att man en aning om vad skidor var i Danmark.

Vi fick byta tåg i Lund, men det var helt okej då Skånetrafiken är den enda kollektivtrafik i Sverige som faktiskt har en tillräckligt sund inställning att kunna påverka min superkraft. Av någon anledning har de som ambition att försöka komma i tid, och därför rullade vi in i Landskrona under samma minut som det stod på tidtabellen. Enligt marknadsanalytiker hatar SJ, SL och Västtrafik den svartfoten som Skånetrafiken har blivit då de är punktliga, smidiga och håller vettiga priser och därmed svärtar ner de andras rykten. Om de hade varit verksamma norr om Hallandsåsen hade de utan tvekan redan blivit utsatta för ett fientligt bud från de tre och sedan hade deras tåg rostat, signalerna blivit fel hela tiden och deras bussar krånglat. För att lösa detta hade de höjt priserna och dragit in på avgångarna i sann kollektivtrafiksanda. Och när jag säger marknadsanalytiker menar jag såklart när jag själv analyserar marknaden alltså.

Solen stod högt när vi klev av och Linn kisade nyfiket på åkrarna runt om oss och de sletna byggnaderna som utgjorde kulissen mot Öresunds håll. Jag släppte ut en lång suck av lättnad som man kan göra om man farit kors och tvärs över livet och återkommer till en av de få ställena i världen där man kan känna sig hemma. Landskrona är så långt ifrån gentrifierat man kan komma, det är fortfarande sunkigt, ingen har lyckats skrapa upp resterna från varvskrisen som drog ner hela staden, dödade hälften av industrierna och lämnade bakom sig ett virrvarr av vilsenhet och sysslolöshet. Det är en arbetarstad utan arbeten, en ort som konstruerat sin vardag efter en verklighet som inte längre finns. Trasigt skrap och sönderslitna strukturer söker fortfarande sin plats i den helhet som försvann när profiten uteblev. Det är ett sådant kompakt utanförskap att det skapade en sorts alienerad gemenskap. Det är BoIS, Karnevalen, Siw Malmkvist, Borstahuset och Citadellet. Det är Öresunds strand, den slitna innerstadens vackra teaterpark, kolonistugor och alltid en känsla av att vara lite bättre än alla fubbickar i Helsingborg. Det är kort sagt en stad som är sig själv och som inte kommer att acceptera dig om du är något annat än sann mot dig själv. Pretentiösa lallare kommer alltid att tuggas upp, sväljas hela och spottas ut någonstans i närheten av Glumslöv. Det är min sorts stad.

Killen som var nästa steg i min kedja hade svarat via sms medan vi satt på tåget, men det var svårt att förklara allt för honom med ett så pass begränsat medium. Det slog mig att jag nu kommit så långt bak i tiden att de flesta inte längre ens mindes att de skickat vidare kedjebrevet. Därför hade vi stämt träff med honom, av någon anledning ville han att vi skulle träffas nere vid en övergiven industri lokal. I och med att jag har samma framförhållning som en påtänd guldfisk kunde jag inte se något konstigt med det. Jag och Linn ramlade lite småfulla neråt mot det gamla industriområdet som täckte ungefär halva samhället och som nu mest var en övergiven och bortglömd del av den tidigare arbetande staden. Efter många avstickare och vilsna tendenser lyckades vi att hitta rätt ställe, snubben hade dock inte dykt upp än. Vi satte oss på en övergiven lastkaj med fötterna dinglande över den heta asfalten. Hon tittade fortfarande med kisande blick på allt runtomkring oss.

– Jag har bött inte så långt härifrån, sa hon plötsligt.

– Åhfan, jag med. Vart bodde du?

– Löddeköpinge.

– Kändes inte det konstigt?

– Hur menar du?

– Att bo i en stad som till hälften är ett köpcentrum, Löddeköpings befolkningsmängd ökar ju liksom med tvåhundrafyrtioåtta procent varje vardag mellan tretton till tjugo.

- Som att bo i charkdisken på ICA och sova i personalrummet fan. Men jag var tvungen att bo där, morsans kille fick jobb på Siba i Centrum Syd.
- Åh fyfan, jobbade han både på Siba och bodde i Lödköpinge? Din morsa borde ha dumpat ålahövvat!
- Det gjorde hon. Men jag gillade snubben mer än morsan, han skrek inte så mycket, knaprade inte lika mycket piller och man fick sova inomhus varje natt, så jag hängde på honom istället.
- Var han cool med det?
- Jaja, jag gjorde inte så mycket väsen av mig, lagade mat, tvättade, städade och var billig i drift. Det var ett rätt vuxet avtal.
- Hur gammal var du?
- Fjorton. Morsan brydde sig inte heller, tyckte det var skönt utan mig. Vi hade en riktigt sweet set-up, han jobbade hela dagarna, jag hängde på Center Syd där butiken låg istället för att gå till skolan, han söp på kvällarna, jag likaså och då och då knullade vi. Det sistnämnde gjorde mig lite smått fundersam och jag visste inte riktigt hur jag skulle reagera. Jag gav henne romflaskan och tände en cigg.
- Nej alltså, inte så, sa hon och log. Det var helt frivilligt och han var ju inte min farsa direkt. Men tack för omtanken!
- Hon tog en djup klunk av romen innan hon fortsatte.
- Fast det var riktigt dyrt att leva sådär, hänga i ett köpcentrum hela dagarna och jag ville ju inte be honom om pengar. Så jag och några polare blev gravplundrare istället. Jag satte röken i halsen och tittade nyfiket på henne.
- Gravplundrare?
- Ja, du vet, man stjälar från lik.
- Jo, men hur kom ni på det?
- Du vet dumpster-diving?
- Jadå, man dyker ner i Lidl's sopor och snor rättgifts-spetsade bananer. Medelklassungar brukar oftast använda det som någon sorts moraliskt rättfärdigande av stöld. Jävla puckon, vet de inte att det finns bättre mat att sno inifrån affären?
- Vi kom på samma idé, vi lik-dyker! De är ju ändå döda och kommer inte att sakna sina saker, bättre det än att de bara multnar. Plus att de inte gör något motstånd. Vet du hur dyra kostymer folk begravs i? Och halsband, klockor och ringar som bara förstörs? Vi var ekologiska terrorister med ett oerhört shoppingbehov och inga moraliska skrupler!
- Jag tittade intresserat på henne och började få en skum känsla i bröstet, antingen gillar jag den här tjejen eller så börjar jag få kärlekskramp, tänkte jag.
- Men det slutade inte så jättebra.
- Därå?
- Jo, det var en snut som började bråka lite med oss, speciellt med mig och min flickvän. Hon blev avbruten i sin berättelse av en stor svart Audi som gled upp framför oss. Ur den vräkiga bilen hoppade en tanig liten kille ut, hans hår var långt, blont och stripigt som tillsammans med hans svarta påkostade kostym gjorde att hela han såg väldigt missanpassad ut. Inte missanpassad i kontexten alltså, utan mest missanpassad i livet i stort. Han klev raka vägen fram till oss.
- Jonas? sa han med en enerverande pipig röst.
- Ajjemen, och du är Urban?
- Japp! Vem är detta då? han tittade väldigt nyfiket på Linn.
- Linn, designerad sidekick! svarade hon glatt.
- Väldigt trevligt att träffa er båda. Du ville ha någon sorts mailadress?

Medan jag berättade om vår nobla sak ledde han oss in i en av de tomma industrilokalerna. Det var halvmörkt därinne, runt om i de kala rummen stod många olika underliga saker, sängar, soffor, ljusskärmar, burar, skrivbord och whiteboard-tavlor.

– Så jag fick ditt nummer av Julia, avslutade jag min utläggning. Hur känner ni varandra förresten?

– Vi rör oss så att säga lite i samma bransch... i vilket fall som helst, jag kan nog leta reda på den där mailadressen, men har du kanske lust att göra mig en tjänst?

– Absolut! Vad behöver du kompis? svarade jag och visade återigen prov på min utomstående förmåga att prata innan jag tänker.

– Hur stor kuk har du?

Jag tittade smått förvirrat på honom och undrade vem av oss två som hade missuppfattat de sociala koderna i det här läget. Linn förstod dock snabbare än mig vad som höll på att hända och visade mellan sina pekfingrar vad hon tyckte var en lämplig längd, jag blev lite imponerad och kom på att vi aldrig knullat helt nyktra.

– Bra, så vad säger du? Har du lust att hjälpa mig? Min vanliga kille har influensa.

– Va? Hjälpa dig med vad?

Linn ryckte mig försiktigt i ärmen och pekade på inredningen inne i lokalen. Först då fick jag syn på kamerorna och la ihop ett och ett i mitt huvud.

– Porr? frågade jag förvillat och nyfiket.

– Ja såklart, vad trodde du? Inte fan spelar vi in reklam med den här.

Han höll upp en gigantisk knallgul dildo.

– Ptja... Chiquita hade nog betalat för det. Men alltså, ska jag göra något med den där?

– Nejdå, en vanlig knullscen duger. Sätt på Anita i en halvtimme eller så, då får du adressen och tusen spänn för besväret.

– Ehm, ehh, okej? Var är den här Anita då?

– Hon kommer nog att droppa in om några timmar, vi kan väl ta oss en öl istället?

Han tog fram tre bärs som vi knäckte och satte oss i en saggefläckig brun tygsoffa. Urban började prata om scenen han ville att jag skulle spela in, det var tydligen ingen direkt utarbetad story, men vi var tvungna att ha en kuliss som påminde om någon sorts kontor.

– Vilket sorts kontor? frågade jag.

– Hur menar du? Ett vanligt jävla kontor.

– Men är det hos en revisor eller en advokat, eller är det inom offentlig förvaltning?

– Vad spelar det för roll?

– Jag tänker mig att de knullar olika, känns som att revisorer knullar ganska tråkigt, advokater knullar ju mest med horor och asiater dock. Men är det offentlig förvaltning däremot så måste jag ju rövknulla den här stackars Anita så hårt att hon börjar gråta som man alltid gör när man har med myndigheter att göra.

– Knulla hur fan du vill, men inget analt, det vill hon inte.

– Om jag är konsult hos någon utbildningsförvaltning kanske? Då kan jag knulla henne lite sådär fint i smyg som de har en tendens att göra, komma i hennes ansikte och få henne att betala för det.

– Vafan? Jaja, okej ditt skumma fanskap. Knulla henne som en konsult vid någon utbildningsförvaltning.

– Perfekt, då kan jag gå in charachter.

Linn började skratta som hon brukade göra när jag pratat lite för länge, Urban vände sig mot henne.

– Vi kan kanske lösa en roll dig också? Du kan få tre lax för det.

– Va, vänta! sa jag. Varför får hon mer än mig?

Både Urban och Linn tittade på mig med en dumförklarande min.

– Okej, fair enough, sa jag.

- Så vad säger du? fortsatte Urban. Intresserad?
 - Vet du vad, svarade hon otåligt. Jag gör det, men då får det hända nu, jag pallar inte vänta på den här bruden i flera timmar. Jonas sätter på mig, han får tusen spänn och en mailadress och jag får tre lax. Deal?
 - Deal! svarade Urban.
- Jag sa inget utan satt mest och undrade vilken favoritställning en konsult kunde tänkas ha.

Vi drack upp ölen innan Urban ledde oss in i ett rum som faktiskt var inrett som ett kontor. Det stod tomma pärmar i en bokhylla bredvid några inbundna böcker av Dostojevski och Proust. På skrivbordet låg papper slängda och en oerhört omodern telefon täckte en stor del av den lilla ytan.

- Det här är ju helt ovetligt, sa jag.
- Va?
- Jag tror inte någon konsult någonsin skulle ha Dostojevski i sin bokhylla.
- Vad snackar du om? Kan man få tyst på honom? frågade han Linn.
- Han är faktiskt rätt tyst när han knullar.

Urban skyndade sig att sätta igång kameran och rikta lite ljus innan han sa åt oss att börja. Linn skulle komma in på kontoret där jag satt bakom skrivbordet, sedan skulle vi sätta igång. Jag förstod aldrig riktigt logiken i storyn men valde att hålla käften för arbetsfridens skull. Papperna på bordet märkte jag var utskrivna recept på desserter när jag plockade med dem och väntade på att Linn skulle göra entré. Ingen av oss hade bytt om, jag hade fortfarande mina slitna baggy-jeans och t-shirt på mig, väldigt olikt den karaktären jag skulle spela. Linn däremot passade perfekt in med sitt linne, stay-ups och hotpants när hon slog upp dörren och stegade fram till skrivbordet. Allt kändes helt jävla absurt och jag fick lite småpanik när jag stirrade bakom henne på den kala lokalen med dess stengolv och Urban som upphetsat höll i sin kamera.

- Ehm, sa jag. Mitt råd är att ni skaffar en utvecklingstrateg för att tackla utmaningarna med framtidens gymnasieskola.
- Oohh, svarade hon sensuellt. Det låter glassigt, jag vill ha det jobbet. Kan jag göra något för att få det?

Jag har ingen aning om var den här bruden lärde sig improvisera, men jag var övertygad om att det räckte med story efter den repliken. Hastigt reste jag mig upp, skulle slita tag i hennes hår och kyssa henne, men istället snubblade jag på mattkanten och ramlade rakt på henne, något jag tänkte säkerligen också skulle fungera. Vi började hängla och tafsa tafatt på varandra och hon gjorde saker som var tillräckligt visuella för att jag skulle ha motivation nog att slita av henne kläderna på mindre än tre sekunder och sätta på henne, men jag kunde inte riktigt. Det hela var så underligt, skumt och ologiskt att jag inte kunde få stånd, hur hårt jag än försökte. Jag försökte tänka på hennes urringning, stay-upsen, akrobatiken hon gjorde med tungan, men jag kom hela tiden tillbaka till den oerhört bristande handlingen i scenen. Inte för att scenariot var direkt ovanligt, jag tror att de flesta högre tjänstemännen inom de offentliga förvaltningarna har fått sina jobb via att suga av någon högre upp, men inte fan skulle en konsult ha Dostojevski i bokhyllan? Proust kanske, men inte Dostojevski. Det gick bara inte, min kuk var lika slak som en bit genomblött toapapper, något Linn märkte av.

- Ehm, sa hon efter ett tag. Alltså, det här lär inte funka.
- Vadå? svarade Urban. Vill du inte?
- Jodå, det är inga problem, men vi har liksom lite prestationsproblem här.
- Du hjälper inte direkt till med den kommentaren! sa jag förnärligt.
- Aha, ingen fara. Jag har botemedlet, sa han och log.

Han gick fram till bordet och hällde ut en hel hög med kristaller som han hackade upp framför oss.

– Efter det där vill du inget annat än att sätta på henne!

Jag tittade nyfiket på linorna och log stort, mest för att jag visste vad det var för något. De två rejäla strecken med serverade kristaller var inget annat än kärlek och lycka i kemiskt format, nämligen MDMA. Det är den huvudsakliga ingrediensen i Ecstasy och i dess renaste kristallform får den dig att känna kärlek till allt, och jag menar fucking allt. Du vill krama idiotin ur nazister på hederligt hippie-manér, dina ögon formas till hjärtan inför allt du ser på, du tycker att Göran Persson ser ut som en enda stor mjuk boll av kärlek och du vill vara mitt i den bollen. Man vill krama alla man ser, eller stryk det. Man vill älska med alla man ser, nej, stryk det med. Man vill bli en luftburen bakterie av oxytocin, dopamin och serotonin, matas in globalt i hela atmosfären och vara en del av allt för att ge dem all kärlek de förtjänar. Ett bra sätt att avsluta krig hade varit att ge befolkningarna i två stridande länder lite kristaller på en synkroniserad tidpunkt och sen öppna gränsen. Ingen hade slagits efter det helt enkelt för att det hade varit för awkward att vara i närheten av varandra när man vet hur skamlöst man betedde sig då du pillade din fiende i håret och sa att hen såg ut som Clinton hade sett ut om han var en krambjörn. Det finns två anledningar till att denna drog är olaglig. Den första är avtändningen, som vi tyvärr kommer att avhandla senare, och den andra är att barnomsorgen hade aldrig kunnat hantera befolkningsökningen som hade kommit av all ogenomtänkt kärlek.

Mina synapser reagerade snabbt och på ett mycket tillfredsställande sätt, genast började jag krama Linn som smekte min skalp med de mjukaste händerna jag någonsin hade känt av. Hon var så vacker där hon stod i det fejkade kontoret och skulle till att sättas på för pengar. Alltså, jag skämtar inte när jag säger att man älskar allt på MDMA, Jan Björklund hade kunnat stå där och jag hade ändå inte känt något annat än attraktion till hans vidrigt barnsliga uppsyn. Urban harklade sig.

– Ni ska spela in en porrfilm, inte någon hippie-skit.

– Ah, förlåt, svarade jag. Nu kör vi!

Jag satte mig bakom skrivbordet igen och Linn låtsades återigen komma in på det icke-existerande och ologiska kontoret. Den här gången sket vi rätt hårt i dialogen och jag vräkte bort allt som stod på skrivbordet innan jag slängde henne på det. Hon skrattade till och kysste mig djupt. Världen var så passionerad, allt stämde in så perfekt, hon var det vackraste jag hade sett och det enda jag kunde tänka på var att vara inne i henne. Hennes bröst var det mjukaste jag känt och hon luktade fortfarande citronmeliss. Jag förde min hand långsamt upp för hennes lår medan hon knäppte upp min gylf och tog ut min fullt erigerade penis, då kom jag rakt över hennes linne och föll ihop ovanpå henne.

– Oops...

– Vafan! skrek Urban.

– Ehm... alltså, jo... det kanske inte var smart att ge mig så mycket? svarade jag försiktigt.

Linn skrattade bara och fortsatte klappa mig på huvudet.

– Ge min tio minuter så ska vi nog fixa det här! fortsatte jag,

– Nä, sa plötsligt Linn. Jag pallar inte med det här mer, vi går och knullar någon annanstans istället.

– Men mailadressen då?

– För i helvete, fräste Urban. Du får den där satans adressen om du bara går härifrån din jävla fubbick! Jag får väl knulla Anita själv som vanligt istället.

– Åååh, du måste vara världens vänligaste människa! sa jag uppriktigt.

Jag rörde mig mot hans håll för att ge honom en kram av uppskattning och lycka men Linn höll fast mig.

– Du vet hur saker kan verka annorlunda än vad det är när man har tagit tyngre droger? sa hon.

– Jo? svarade jag,

– Jag tror Urban helst vill döda dig, inte krama dig trots att han nog ser ut som en stor kramkudde för dig just nu.

Jag tittade bort mot honom igen och hon kunde ha en poäng, han stod mest och andades läskigt kontrollerat. Försiktigt satte jag mig på skrivbordet bredvid Linn och nickade instämmande. Han skakade på huvudet innan han gick och hämtade adressen åt mig. När vi ramlade ut i kvällen hade jag en känsla av att ha undslupit något jag kan ha ångrat, det är en mycket ovanlig känsla hos mig.

Vi var båda två rätt trötta och solen hade redan börjat gå ner, kristallerna arbetade på högvarv när vi skuttade med lyckliga hoppsteg ner mot Citadellet och Öresunds strand. Solen reflekterade sitt röda ljus i vattnet när den sjönk över Danmark men det såg jag inte, mina ögon var fixerade vid Linn, hon var fortfarande det vackraste jag sett. Hennes huvud vilade i mitt knä där vi satt bredvid Strandpaviljongen och lyssnade på vågornas skvalpande.

– Vad hände då? frågade jag.

– Huh?

– Med snuten som bråkade med er för att ni stal från döda människor.

– Ah, det svinet kom på oss när vi försökte sälja hans nyss avlidna morfars klocka till hans bror som ägde en pantbutik.

– Åh fan, torskade ni?

– Nä, det visade sig att han visst var torsken i det här fallet. Snubben hade en grej för att sätta på småflickor.

– Ganska vanligt snutbeteende.

– Japp, så han började utpressa min flickvän. Den stackarn var inte alls speciellt mentalt stark eller van vid att ha med snuten att göra.

– Låg hon med honom?

– Ja, eller, det är nog ett ganska snällt begrepp för vad han gjorde mot henne. Det var mer en smått påtvingad sodomi. Jag blev rätt lack som du kanske förstår.

– Klart, vad gjorde du då?

– Jo, han ville sätta på mig också så jag bestämde träff med honom. Vi träffades vid ett elljusspår ute i skogen. Grisen hade till och med på sig sin uniform. Jag hade tagit med mig lite vin som jag sa till honom att jag ville ha för att jag var lite nervös och frågade om han kanske ville ha en klunk.

– Vad var det i flaskan?

– Vin såklart... fast med tillräckligt många roppar att däcka en mindre flodhäst. Snutsvinet däckade av innan han ens hade fått stånd, jag behövde inte ens använda kloroformen som jag också hade med mig.

– Vad gjorde du med honom sen då?

– Jag, min tjej och en polare lastade in honom i bakluckan till vår bil och körde till kyrkogården efter att vi snott hans tjänstevapen.

– Skulle ni ut och plundra med en polis i trunken?

– Nä, vi grävde upp hans morfars grav som fortfarande var rätt färsk och la ner honom där.

– Begravde ni honom?

– Ajjemen.

– Levande?

– Inte nog med att han var levande, vi la en lysande ficklampa i kisan och pressade ner tio lappar syra i hans hals också.

– Vänta nu här två sekunder va. Ni begravde honom levande tillsammans med sin döda morfar och huvudet fullt av LSD?

– Spot on!

– Dude, det var riktigt brutalt, till och med för en gris.

– En våldtäktsgris. Men jo, det var rätt elakt. Fast vi dödade honom inte, efter två timmar åkte vi dit, och grävde upp honom igen. När vi öppnade kistan låg han i fosterställning i sin uniform som han gjort ner med alla sorts kroppsvätskor och mumlade hemska ramsor ingen av oss kunde förstå.

– Herrejävlar, den stackarn lär inte kunna fungera normalt någonsin igen. Jag vet inte hur man skulle kunna hantera det i nyktert tillstånd, laddad med tio trippar måste han ha varit i det djupaste helvetet man kan tänka sig.

– Det visade sig visst att man inte ska jävlas med mig heller.

– Jag ska komma ihåg det.

Så attraherad jag var av henne där och då hade jag aldrig varit av någon eller något någonsin tidigare. Jag vräkte omkull henne i sanden och hon skrattade förtjust men påpekade att vi troligen inte borde få fler böter för förargelseväckande beteende. Motvilligt höll jag med och undrade vad som kunde vara förargelseväckande med två människor som ville få ur all sin kärlek över varandra. Vi ramlade in i kolonistugområdet som ligger precis bredvid Citadellet och hittade en som låg lite i skymundan som vi bröt oss in i.

Det är dumt att begå brott på de flesta droger. Jag vet att det är ett brott i sig att ta droger såklart, men jag menar ytterligare brottslighet. Cannabis ska man undvika om man vill vara kriminell då du mest vill lyssna på musik, ligga i en soffa och äta chokladtårter. LSD ska man passa sig för då du inte lär kunna hantera insikten att en snut faktiskt kan vara dig i hämlarna istället för att bara nojja om det. Tjacket kan du glömma på grund av paranoian och horse gör dig till ett dreglande kolli. De enda drogerna man bör ta om man vill begå ett brott som innehåller förstörelse eller skador på andra är benso och alkohol, det ena som vi skriver ut till folk med ångest och det andra som vi säljer på allt från bensinmackar till kaféer. Mitt samvete lämnade mig inte ifred efter att jag krossat glasrutan för att ta mig in i stugan, tyvärr gör ju kärlek och MDMA att du bryr dig om andra människor. Därför tejpade jag direkt upp en femhundra och en lapp på insidan av dörren där jag skrev: ”Förlåt.”

Vi älskade sedan med varandra tills kristallerna klingade av och vi somnade i varandras famn med någon sorts början på känslor som vi ogärna ville tänka på i det läget.

Linn and Jonas has leveled up

Vari jag fegar ur, hälsar på hos ordningsmakten och känner doften av korvgryta

Den första anledningen till att MDMA är olagligt är avtändningen och personligen är jag aldrig så överens med svensk narkotikalagstiftning som när jag försöker landa från en laddning kemisk kärlek. Det MDMA gör med dig är att det släpper lös massa signalämnen på en och samma gång i din hjärna som gör dig lycklig. Dina receptorer får en överdos av bland annat dopamin, noradrenalin och serotonin. Enkelt uttryckt är det ämnen i vår kropp som gör oss glada, oftast beror till exempel depressioner på en störning i kroppens serotonin-system. Anti-depressiva mediciner är vanligen serotoninreglerande, vilket kan få oss att förstå hur viktig den här substansen är för kroppen. Tänk dig då att MDMA har släppt löst allt ditt serotonin under några få timmar, din hjärna hinner inte med i den takten och dagen efter kommer du att ha väldigt lite kvar att arbeta med. Enkelt uttryckt får du en depression, men komprimerad till ett och samma tillfälle. Du kan rent fysiskt inte känna glädje. Din kropp skakar, du är helt utmattad och ingenting alls känns värt. Allt är mörkt, ledsamt och melankoliskt. Verkligheten är för stor att tackla och ditt inre är ett stort mörkt ångesthål. Du blir som Ior hade blivit om man lobotomerat stackarn, bundit fast honom i en stol och låtit Magdalena Ribbing ha en föreläsning om vett och etikett vid en kungabegravning.

I det stadiet låg jag på golvet i kolonistugan och försökte att inte tänka på det som ledde oss dit, hur vi skulle ta oss därifrån och vad konsekvenserna kunde bli om vi inte gjorde det i tid. Jag var för utpumpad på dopamin för att ens orka resa mig upp, och seriöst, vad hade meningen varit med det? Istället la jag ner huvudet mot det hårda trägolvet, försökte att leta reda på en enda anledning att fortsätta existera och suckade så djupt som jag tyckte att situationen var värd, det var en oerhört ytlig suck. För att få lite värme till min ångestsveltiga kropp kröp jag intill Linn som fortfarande låg och sov sött. Så snart hennes nakna hud rörde min lugnade världen ner sig lite, jag var fortfarande inte glad, men jag var olycklig i en madrass av värme. Det var som att de hårda skärvorna av kompakt depression omslöt av fluffig närhet. Ett annat signalämne verkade ta över min kropp, få mitt bröst att värka på ett ovanligt behagligt sätt och jag kände mig trygg med henne. Konstigt nog kändes det som att kristallerna inte alls hade klingat av utan att de fortsatte jobba med att frigöra oxytocin, dopamin och serotonin i min hjärna, något jag visste var kemiskt omöjligt. Det tog några minuter innan jag förstod det som ni redan har listat ut, och inte bara för att jag är rätt trögfattad, utan mest för att jag är oerhört ovan vid den känslan. Jag började bli kär i den här bruden.

”Vad trevligt” säger säkert någon idealiserande lallare nu, men det är verkligen helt tvärtom. För trots att jag kanske inte har den mest utvecklade moralen kring berusning finns det en sorts drog jag aldrig fuckar med. Ren och nykter kärlek fungerar nämligen nästan exakt som MDMA förutom gällande serotonin, som faktiskt minskar för att vi ska kunna fokusera mer på objektet för våra känslor. Den enda skillnaden mellan kemisk och nykter kärlek är att den sistnämnda är framkallad av vår kropp och våra egna känslor. I ena fallet lurar vi kroppen att känna på ett visst sätt, i det andra fallet lurar kroppen oss och just vår hjärnas signalsystem är den värsta knarklangaren du kan tänka dig. Första trippen är alltid gratis, ni vet den där oreflekterade tonårskärleken då man tror att din världs rosa skimmer ska vara för evigt. Att bara du någonsin har känt så för alla andra säger att det kommer ta slut, något du vet är skitsnack fram tills dess att det tar slut. Då ligger du och skakar, gråter och känner att ingenting är värt, det är ungefär samma känsla som när man tänder av från MDMA. Men istället för att låta depressionen ligga kompakt under en dag kommer den att ligga lika kompakt under flera månader. Du säger åt kroppen att du måste få lite mer, du kräver att signalämnena ska fylla din hjärna igen, men kroppen är en elak jävel och bara första dosen är gratis. Du får klart för dig att enda sättet du kan känna samma lycka på igen är om du tar en

sil till. Den här gången vet du hur avtändningen är och därför kämpar du hårdare än förra gången för att undvika den, men förgäves. Kärlek är den mest beroendeframkallande drogen jag känner till och den elakaste. Många pundare kan sälja sin mamma för bara ett race till, men för kärlekspundare är den känslan ännu större. Den är så påtaglig att de skriver låtar om hur de skulle kunna döda, dö, flytta berg och gå igenom eld för sin drog, och de har stolthet när de gör det! Tänk er en horsepundare som spelar in ett album om att döda för en boll, det finns ingen stolthet i det. Missbruk är missbruk. Oavsett vad det är som framkallar frigörandet av signalsubstanser, om det är alkohol som frigör endorfiner, löpning som frigör detsamma, MDMA som ger dig dopamin eller kärlek som gör samma sak. Vissa droger bör man helt enkelt inte ta. Heroin är en sådan drog, kärlek är en annan. You don't fuck with that shit!

Jag reste mig sakta upp, försökte att inte titta på hennes lugna, trygga ansikte där hon låg kvar i en oskuldsfull sömn. Men hur hårt jag än koncentrerade mig för att inte behöva se konsekvensen av det jag höll på att göra var det som att min blick tvångsmässigt stal en bild till. Hennes dreads la sig på golvet bredvid hennes bleka och fullgaddade rygg, leendet som fanns på hennes läppar var ärligt. Smärtan som högg i mitt bröst var skarpt verklig och jag gick.

Jonas ran away

Redan kvällen innan hade jag mailat till adressen jag fått av Urban, men ännu inte fått något svar. Det var dock inte nödvändigt heller, denna människa hade varit amatörmässig nog att skicka kedjebrevet från sin jobbmail, vilket gjorde att det var ganska enkelt att spåra var han bodde bara genom en enkel googling. En våg av lättnad lade sig i mitt sinne när jag fick reda på att människan bodde i Göteborg. Jag var utpumpad, saknade min jacka då jag frös i Skånes beska morgonvindar och längtade efter att få krypa ner några timmar i mitt badkar. Men den vågen la sig snart när jag såg exakt var i Göteborg han arbetade och ersattes av en kall rysning som gjorde mig mer frusen än vinden. Mannen som jag var tvungen att interagera med var nämligen åklagare.

Jag har, som ni kanske har förstått vid det här laget, alltid haft lite svårt att samarbeta med rättsväsendet. Men de chockerande nyheterna tog inte slut där, för när jag efterforskade hans bakgrund ytterligare fick jag veta en mycket intressant sak. Just denna åklagare hade nämligen arbetat tillsammans med Håkan Roswall i Piratebay-rättegången, något som gjorde att jag hade största möjliga respekt för den här mannen.

Ni kanske inte riktigt vet vad Piratebay-rättegången gick ut på, så jag ska förklara det lite snabbt. Det hela började med att Internet uppfanns och folk kunde dela information med varandra väldigt enkelt vilket gjorde att upphovsrätten som vi känner den ändrade karaktär rätt fort. Detta upprörde en del kulturarbetare, men lustigt nog var det mestadels en speciell grupp kulturarbetare som tog denna ändring hårdast, nämligen de som av någon anledning hade börjat bli irrelevanta. Metallica är ett klockrent exempel på dessa. Hetfield och grabbarna slog bakut när de började tjäna mindre pengar, och ignorerade totalt det faktumet att deras musik bara blev sämre och sämre efter "The Black Album". Därför skapade Metallica och några andra utdaterade gnällspikar en organisation som i Sverige fick namnet Antipiratbyrån. De hade även starkt stöd av Felix Herngren som, innan han gjorde Solsidan, hade ett växande bekräftelsebehov efter att han inte längre kunde rida på Kristian Luuks karisma. Den här byrån blev en stor uppdragsgivare åt det svenska rättsväsendet. Det största målet med organisationen var att åtala fyra grabbar för att ha drivit, varit talesperson för, eller varit med och finansierat en sökmotor och ett forum där användarna fritt kunde dela information med varandra. Dessa fyra killar la aldrig själva upp någon upphovsrättsskyddad

information utan skapade bara en plats där andra sysslade med detta. För detta brott dömdes de till fängelse och att betala skadestånd på 46 miljoner kronor till Metallica och gänget. (Jag vet vad ni tänker, att jag inte är den mest pålitliga källan, att man kanske inte ska lyssna på snubben som skrev en bok om att armageddon redan hänt i Göteborg. Men jag lovar, detta är faktiskt inget jag fabulerar ihop, de fick betala 46 miljoner kronor till skiv- och filmbolag utan att ha delat något upphovsrättsskyddat material.)

Många i min bekantskapskrets tyckte att detta var förfärligt, jag tyckte däremot att det var helt underbart! Detta revolutionerade svensk rättsskipning och förenklade skuldfrågan något oerhört. Det handlar inte längre om vem som har begått brottet utan vem som äger platsen där brottet begås. Alla förundersökningar och rättegångar kommer i framtiden att gå väldigt smidigt. Man konstaterar bara att brott har begåtts och sedan kollar man på lagfartsbeviset. Jag har själv krävt Göteborgs Stad på skadestånd efter att jag blev rånad på min mobil på Järntorget. Tyvärr vägrade alla åklagare att driva fallet i min linje, men jag tänker mig att de nog inte gått den fortbildningskursen än.

Jag hittade även numret till mannens jobbtelefon och smsade honom när jag satt och väntade på det kraftigt försenade tåget (Skånetrafiken kör tyvärr inte till Göteborg). Sedan drog jag iväg ett mail till när jag kom hem till min lägenhet efter att ha fått byta spårvagn två gånger på väg till Bergsjön på grund av bromsfel och ombyggnad. Att få se sitt ostädade hem kändes på ett melankoliskt sätt ganska skönt, den trygga hamnen i världens underliga kaos och jag kunde inte göra så mycket mer för tillfället än att hämta nya krafter. Jag hann bada, nästan drunkna tre gånger på grund av någon sorts utmattningsframkallad narkolepsi, ramlade ur badkaret, kråla till sängen och sova i några timmar innan mobilen pep till bredvid mig. Meddelandet var kort men kärnfullt: ”Sluta störa mig din jävla knäppskalle!”

I vanliga fall hade jag hade tagit speciellt illa upp av bli kallad för knäppskalle, det känns mer som ett sött smeknamn. Men för åklagare har jag en väldigt kort stubin. Därför bestämde jag mig i stundens hetta för en plan som inte bara var överdriven, farlig, ogenomtänkt och elak, den var riktigt dum också. Jag slängde snabbt på mig mina kläder och ramlade ner mot 11:ans spårvagn som skulle ta mig till Majorna, denna gång kom jag ihåg jackan men glömde väskan.

Anledningen till att jag tog vägen runt Majorna var att jag behövde hjälp för att genomföra min hastigt ihopkastade plan och i den anrika stadsdelen bodde Soulriders 414 Crew. Alltså, de kallar sig för ett crew, fast så vitt jag förstår är de bara två personer och jag har ingen aning om vad de gör, men de har bjudit mig på öl och mat tillräckligt många gånger för att jag ska kalla dem mina vänner. Jag behövde få hjälp av Ginger som utgör 50 % av Soulriders, och det fanns en väldigt bra anledning till att jag vände mig till just henne. Det är en rödhårig tjej med fräknar, som ni kanske förstår av hennes namn, och det är ju alltid trevligt, men det är inte anledningen till att hon var min go-to-girl i detta läget. Hon är också tuffare än de flesta jag känner, om man hade ställt henne bredvid fem finska grovarbetare hade det sett ut som fem fjuniga mesar bredvid ett ordentligt badass, men det var inte heller anledningen till att jag ville ha just hennes hjälp. Ginger har nämligen, liksom mig, inte alltid varit en del av det mest skötsamma klientelet i vårt samhälle och liksom alla andra som någon gång varit dumma nog att ställa sig bredvid kollektivet hade hon upplevt maktens repressalier. Detta var anledningen till att jag ville ha henne med mig, det krävs ett speciellt hat mot rättsväsendet för att gå med på något så puckat som att bryta sig in hos en åklagare.

Jag la försiktigt fram min sak, vilket i mitt fall innebar att jag snörade av mig sneakersarna innan käften började gallopera fram mina intentioner. Hon garvade rätt men hjärtligt på det där sättet människor kan göra om de skrattar direkt från själen.

– Du ska bryta dig in hos den här snubben?

- Ajjemen, och du får äran att hjälpa till!
- Så jävla typiskt dig! Ja vafan, jag har ändå inget att göra och gubben kommer nog inte hem inatt.

Här borde jag ha reagerat, för när någon säger att en idé är ”typiskt mig” betyder det oftast att det är en riktigt dum idé, speciellt när det kommer från någon som faktiskt känner mig. Men istället för att reflektera över det utbrast jag:

- Underbart!
- Vad är planen då?
- Vi åker dit, bryter oss in, och om han inte har mailboxen öppen laddar ner vi massa barnporr till hans dator, kopierar hårddisken och utpressar honom!
- Va?
- Vi åker dit, bryter oss in, och om
- Jag hörde dig ditt jävla spån! Men det är ju helt idiotiskt.
- Varför? Tror du inte han ger mig mailadressen om jag kan sätta dit honom för barnporrsbrott?
- Det är den minsta luckan i din plan. Tänk om han är hemma?
- Då... ehm... då får vi smyga jättetyst, som ninjakatter med sidensandaler!
- Du hade inte tänkt på det va?
- Det löser sig.
- Okej, men även om han inte är hemma, varför skulle någon tro att han hade laddat ner massa barnporr? Varför kan han bara inte säga sanningen?
- AHA! svarade jag stolt, för det hade jag faktiskt tänkt på. Som vanligt är sanningen mitt alibi!
- Hur menar du?
- Ingen skulle tro på att någon är så jävla dum att han gör inbrott hos en åklagare, laddar ner massa barnporr och hotar med att sätta dit fanskapet om han inte får en mailadress. Vem skulle han dra den valsen för?

Hon tystnade i några sekunder medan hennes hjärna bearbetade detta.

- ... du har en poäng, sa hon till slut förvånat.

Efter lite övertalning (som mest gick ut på att jag sa ”snälla-snälla-snälla-snälla-snälla” om och om igen) gick hon med på att bistå mig i min hämndaktion. Jag suckade lättat, för om det är något jag är dålig på är det att förutse konsekvenser och om det är något Ginger är bra på är det att berätta för mig exakt hur kass jag är på det.

Ginger has joined your quest

Det hade börjat mörkna när vi kom fram till villan i Långedrag. Huset låg på en höjd men hade ändå en gräsmatta stor som en fotbollsplan, det största problemet med detta var att den var så fin att ingen unge hade vågat kickat boll på den. Enplansvillan hade stora fönster, som tyvärr var väldigt upplysta och man kunde se mannen vi var ute efter gå omkring i köket och plocka med något. Vi hade lagt oss i ett buskage, på Gingers initiativ, personligen hade jag tänkt att gå via garageuppfarten. Hon hade med sig en väska med lite smått och gott som hon tyckte att vi kanske skulle behöva.

- Okej, sa hon bittert. Hur gör vi nu?
- Tror du att han hör oss om vi bryter oss in via baksidan?
- Är du hög Jonas?

Jag fick tänka efter lite innan jag skakade frågande på huvudet. Ginger suckade uppgivet.

- Vi kan inte bryta oss in så länge han är hemma, det hade gjort en ganska dum plan till en helt urbotat korkad plan. Kan du inte bara gå och ringa på och be om mailadressen?
- Nä, jag har redan frågat honom, dessutom krävs det hämnd!

– Hämnd? För vadå?

– Han kallade mig knäppskalle!

– VA? Ska du hämnas på honom för att han kallade dig knäppskalle? Jag har hört folk kalla dig för ett alkoholiserat och retarderat framfall och då garvade du bara.

– Ahmen vafan, någonstans måste man väl dra gränsen?

Medan vi argumenterade om detta några minuter släcktes plötsligt ljuset inne i huset och dörren öppnades. Mannen gick med släpande steg mot sin bil och backade ut från uppfarten.

– Därja! utbrast jag glatt. Det löste sig ju till slut. Ska vi rock 'n rolla?

Ginger nickade och drog på sig en rånarluva, jag fnittrade till lite då den var rosa och den här kvinnan har väldigt sällan rosa på sig, detta resulterade i en dumsmäll på mitt bakhuvud.

– Var är din mask? frågade hon.

– Mask? Vafan ska jag ha mask till?

– Det kan finnas kameror.

– Jamen, alltså, han vet ju redan vem jag är. Jag mailade inte direkt från en krypterad adress, plus att jag skickade ett sms från ett nummer som är listat på Eniro.

– Så han vet exakt vem du är? Är du helt jävla dum i huvudet?

Jag nickade.

– Men det är irrelevant! förklarade jag. Det spelar ingen roll, jag tror ändå inte han går till polisen, och vad ska han göra om han inte har uniformer bakom sig? Misshandla mig med ett hoprullat domstolsprotokoll?

Hon suckade ännu mer uppgivet när vi krälade fram ur busken och gick över den stora gräsmattan, som jag sparkade till lite så kidsen kanske skulle våga börja spela fotboll på den igen. På baksidan av huset fanns en altan med några trädgårdsmöbler av metall, lite blomkrukor och någon sorts glasdörr till min stora förtjusning, för trubbigt våld är ungefär så avancerade inbrottsmetoder jag känner till. Jag plockade upp en av stolarna och kastade den rakt mot glasdörren. Tyvärr var det nog inte vanligt glas i dörren då materialet inte alls reagerade som jag hade förutspått. Istället för att krossas till tre miljoner små bitar så böjde sig glasrutan lätt och studsade tillbaka stolen rakt mot mig. Min arm fick ta den största smällen när stålkonstruktionen träffade mig i en sådan fart att jag föll över altanräcket, landade i en rhododendron-buske och skrek i högan sky.

– Håll käften! fräste Ginger.

– Äh, spela roll! skrek jag tillbaka från busken. Vi kan ju ändå inte komma in, det här stället är helt inbrottsäkert!

Hon suckade uppgivet och plockade fram en kofot ur väskan. Cirka 36,7 sekunder tog det innan dörren var uppbruten. Jag kravlade mig mödosamt upp ur busken och tittade på den nyvunna ingången med stora ögon.

– Wooooow! Du är ju någon sorts mästartjuv!

Den här gången var hennes suck mer lätt irriterad, Ginger har fler nyanser i sina suckar än vad Aftonbladet har definitioner på vad som är nyheter. Det första som slog mig när vi gick in i huset var att det var mörkt, alltså inte lite mörkt sådär smått som ganska öppna villor kan vara, utan mörkt på det där sättet som städskrubbar är mörka. Det andra som slog mig var att det luktade korggryta i hela huset, vilket inte bara är en märklig sak för hus att lukta utan det är även en väldigt obehaglig doft. Speciellt för mig var detta ett stort störningsmoment då jag för fem år sen hade en riktig kravallig snedfylla och försökte bota denna med hjälp av just korggryta. När maten oundvikligen kom upp igen tio minuter senare hade den inte ändrat färg eller form alls, den såg exakt likadan ut som när jag stoppade den i munnen första gången... jag säger första gången av en anledning. För jag la nämligen en del av spyran rakt på köksbordet, gick till toaletten, avslutade vomeringen, kom tillbaka till köket, såg köksbordet och tänkte i mitt totalberusade tillstånd: ”Oh! Korggryta, det skulle nog hjälpa nu!” ... Efter detta har jag haft lite svårt för doften av just korggryta och jag hatade den här åklagaren ännu

mer för att han hade bestämt att huset skulle lukta just så just då. Jag letade efter ljusknappen så att jag kunde hitta någon sorts kemisk citron eller rosspray att täcka huset i. Ginger släckte dock direkt igen och hade en lång utläggning om varför det är bättre att använda ficklampor när man gör inbrott hos åklagare. Den här kvinnan har tydligen många regler när det kommer till olaga intrång. Jag tänkte informera henne om att vi var utom fara efter Piratebay-domen då det är åklagarens ansvar att vi bröt oss in eftersom han uppenbarligen ägde stället där vi begick brottet, men kom på att hon nog inte var intresserad av juridiska teknikaliteter. Istället fick jag stoppa ner näsan i T-shirten och försöka andas in den kemiska vaniljen som fanns i min duschtvål.

– Vad letar vi efter? frågade Ginger.

– En dator. Alltså, helst hans dator.

– Hur ska vi veta vilken som är hans?

– Jag tänker mig att den står i ett kontor med krukväxter och någon inramad bild där han skakar hand med Hasse Aro eller något.

Vi smög försiktigt runt villan och utforskade rum efter rum, eller hon smög, jag snubblade mest omkring då hon inte hade packat en ficklampa till mig. Alla rum var oklanderligt städade, även barnens, och vartenda en av dem stank av korvgryta. Till slut lyckades vi hitta ett stort rum med ett skrivbord i. Det fanns förvisso krukväxter där, men ingen bild på Hasse Aro, vilket gjorde mig lite osäker. Jag bestämde ändå att det troligen var hans arbetsrum, mest för att datorn stod påslagen och jag har ingen aning om hur man tar sig in i ett troligen lösenordsskyddad operativsystem.

– Perfekt! sa jag till Ginger och satte mig bakom skrivbordet.

Tyvärr var hans email däremot oerhört lösenordsskyddad och jag hade inget val annat än att sätta min diaboliska plan i verket.

– Jag får bara ladda ner lite barnporr till denna och sen är vi klara.

– Okej, gör det du ska, men jag tar nog en tur till.

– Varför då?

– För jag har ingen jävla lust att se de där bilderna!

Den kommentaren slog mina tankar som ett rostigt knogjärn och jag började tveka över min strategi, detta hade jag nämligen inte reflekterat över. Inte en enda gång under de sekunderna jag hade lagt på att snickra ihop min intrikata plan hade tanken slagit mig att jag var tvungen att titta på bilderna jag skulle ladda ner och det fick mig att må mer illa än korvgrytestanken.

– Lycka till! Hitta mig när du är klar, sa hon och smög iväg.

Jag började undra om det inte fanns något annat jag kunde smutsa ner hans dator med istället, men trots fanskapets bakgrund har jag svårt att tänka mig att några illegalt nedladdade säsonger av Sex and the City skulle göra susen. Vi var dessutom i en ganska oklar tidspress och alla alternativ jag kom på verkade bara mesiga i jämförelse med den ursprungliga planen. Till slut beslöt jag mig för att kisa väldigt hårt när bilderna väl skulle ner och med lite tur skulle det faktiskt vara olagliga saker som sparades på hårddisken.

När det hindret väl var övervunnet upptäckte jag ett problem till i min genialiska plan. Jag har aldrig ens tänkt tanken på att runka till åttaåringar, därför hade jag inte heller letat efter dylika bilder någon gång. Min strategi för att hitta dem var alltså samma som när jag letar efter annan porr på Internet, jag sökte på Google. Detta är helt säkert för er att testa om ni vill, för det dyker fan inte upp några bilder om man gör det! Inte ens på Flashback kunde man hitta konkreta bra tips. Detta gjorde mig märkligt lättad då min tro på mänskligheten växte några centimeter, men ställde samtidigt till väldiga problem i min planering. Kanske om jag registrerade mig på Lunarstorm eller något från hans dator och groomade lite skulle jag ha ett juridiskt övertag mot honom. Problemet är ju bara att Lunarstorm är nedlagt och jag vet inte var tonåringarna hänger nu för tiden. Ginger smög försiktigt in på kontoret medan jag

funderade över detta och harklade sig tyst, men tillräckligt högt för att jag skulle hoppa till av rädsla och skrika rakt ut.

– Men håll käften då! fräste hon.

– Åh, vad bra att du kom vännen! Var hänger tonåringarna nu för tiden?

– Va? Troligen en busskur som alltid, men skit i det, du ska se vad jag har hittat!

– Nej alltså, på nätet... eller vet du hur man hittar nakna åttaåringar?

– På en badstrand din jävla sopa, men skitsamma säger jag ju! Följ med här.

– Men min plan...

– Din plan sög från början, och det vet du. Kom nu!

Hon väste fram detta i ett tonfall som gjorde att det lät som att hon skrikit det med väldigt ilsken röst och som skvallrade om att hon menade allvar. När Ginger visar att hon menar allvar så lyssnar man. Vi kan slå vad om ett Kinderägg att vem som helst av er läsare utan att tveka skulle operera ut er njure med en salmonellasmittad pizza-slicer och ge henne den om hon bad er med allvar i rösten, det är liksom bättre än alternativet. Jag blev alltså väldigt tyst och följde lydigt med henne utan att fråga varför. Hon guidade mig genom köket och in genom en liten dörr bakom kylan. Innan jag klev in genom den kunde jag ha svurit på att det var ett skafferi, men bakom dörren fanns en liten skrubb med en dammsugare, borste, hinkar, tvättmedel och svampar. Det enda som skiljde detta från en vanlig städskrubb var den lilla luckan i golvet som knappt syntes då den var väl isolerad i alla skarvar och lister. När Ginger lyfte på den välldede det fram ett vitblått och starkt ljus som gjorde den småvingliga stegtrappan ner till källaren väldigt synlig och ett surrande ljud hördes. Jag tänkte dock inte speciellt mycket på själva trappan, ljudet eller ljuset så mycket som jag reflekterade över doften. För första gången sen vi gått in genom altandörren luktade någon del av huset inte korvgryta, istället slog den omisskännliga doften av söt och frän klorofyll mot mig. Mina ögon blev stora och min haka föll mot golvet, jag tittade på Ginger.

– Nähä? Är det?...

Hon nickade och log belåtet åt mig. Försiktigt började jag klättra ner för den lilla stegen och mycket riktigt kunde jag se doftens källa när jag tittade in i utrymmet därnere. Tre stora cannabisplantor i bruna keramikkrukor stod mitt i rummet vars väggar var klädda i reflekterande folie och i taket satt, förutom de skarpa lamporna, även fläkttag och kolfilter.

– Har du en kamera? frågade jag med häftig andning.

Hon nickade igen och log ännu mer belåtet. Mitt ansikte förvandlades till ett enda lättat leende och alla hemska bilder av våldtagna barn försvann från min näthinna.

Displayen lyste upp och informerade mig om att ett SMS hade tagits emot, mobilen var dock satt på ljudlöst så ingen irriterande signal hördes. Jag låste upp kommunikationsmackapären och läste det korta, men glädjande meddelandet från Ginger: ”Han är ensam”. Detta var oerhört bra nyheter för mig då jag slapp hoppa ut genom fönstret som jag öppnat för säkerhetens skull, istället satt jag lugnt kvar bakom hans skrivbord. Redan när ytterdörren slog igen kunde jag höra honom mumla med en förbannad röst och osedvanligt många svordomar om hur kallt det var i huset. Jag hade öppnat fler fönster, fast mer i vädringssyfte än som potentiella flyktvägar. Smällarna från någon som förvirrat och förbannat stänger fönster gav mig en sorts tillfredsställelse som bara ökade ju närmare smällarna kom. Till slut avteknades hans siluett mot dörröppningen till det nedsläckta kontoret. Lampan tändes med ytterligare en svordom innan han stelnade till och tittade förvånat på mig, dock inte lika skräckslaget som jag hoppats på.

– VEM FAN ÄR DU?!? vrålade han mot mig med både förvirring, ilska och uppriktig nyfikenhet.

– En jävla knäppskalle... svarade jag så drygt som jag kunde, i mitt vanliga tonfall alltså.

– Uppenbarligen, men vad fan vill du? Rånar du mig?

– Va? Nej, jag kom bara hit för att hämta en mailadress.

– Är det du din jävla idiot? Jag ringer polisen!

Han sträckte ner sin hand i fickan och fumlade upp sin mobil.

– Det skulle nog inte jag göra.

Jag vet inte om det var kylan i min röst eller det faktum att jag pekade på datorskärmen som jag väntat åt hans håll, men han lät handen vara stilla i tillräckligt många sekunder för att jag skulle hinna trycka på mellanslag och filmen började rulla. Till en början verkade det vara världens sämsta mäklarvideo, med skakig kameraföring visade videon hans hall, tittade in i hans vardagsrum, zoomade in på ett bröllopsfoto och slog i dörrkarmen innan den lika ostadigt rörde sig mot köket. Väl där kunde man se hur dörren till skafferi-städskrubben öppnades och kameran slogs ner mot golvet. Under tiden som detta visades på skärmen kunde jag se åklagarens ansikte gå ifrån en lilaaktig rödton till en mer kritvit nyans, hans hand la instinktivt ner mobilen i fickan igen. Filmen fortsatte med knarrandet av golvluckan som öppnades och sedan gick ner för den vingliga trappan innan den zoomade in på plantorna. Omgivningen filmades omsorgsfullt och mellan plantorna hade någon elakartad individ ställt ett inramat fotografi med åklagaren och Håkan Roswall på en grusbelagd tennisplan.

– Jag hittade ingen med Hasse Aro, sa jag ursäktande.

Han svarade inte utan tittade fortfarande lika skräckslaget på mig med sitt kritvita ansikte.

– Alltså, fortsatte jag, det här verkar ju inte så bra för dig, även om det är dina, din frus eller dina barns växter. Visst, du hinner säkert göra dig av med plantorna under natten, men det bli svårt att hinna möblera om totalt och göra dig av med rummet innan snuten kommer.

Detta verkade väcka liv i den tysta mannen.

– Om du går till snuten berättar jag att du bröt dig in här, jag har ditt namn och telefonnummer!

– Jaja, det förstår jag, men vad riskerar jag? Lite dagsböter och evigt hyllande från nätpirater. Vad riskerar du? Fängelse och ett förlorat jobb. Vet du att när snuten ska uppskatta hur stort beslaget de gjort så väger de alla växtdelarna, inte bara de rökbara. Du och jag vet att man inte kan röka något alls på just de där då de inte har blommat än, tyvärr vet polisen praktiskt taget ingenting om kriminalitet så du är torsk ändå. Tre plantor väger några kilo, det är grovt narkotikabrott kompis.

– Vad vill du? väste han fram sammanbitet.

– Men vafan din satans imbecill, jag vill ha mailadressen, det har jag ju sagt!

– Är det allt? Gjorde du inbrott här för att få tag i en jävla mailadress till ett kedjebrev?

– Ja? Eller... det och att du kallade mig knäppskalle, rätt ska vara rätt!

Han tittade misstroget på mig, som ett geni tittar på en limsniffande hamster som just satt honom matt i ett parti schack. Sedan gick han med bestämda steg fram till datorn, öppnade sin mail och vred skärmen åt mitt håll. Jag kunde förstå på hans ansiktsuttryck att han inte var intresserad av något småprat, så jag skrev ner adressen på en lapp och reste på mig för att gå. När jag passerade honom la jag märke till hans knutna nävar som skakade av besinnat ursinne. Tacksamt nickade jag ändå åt honom och hoppades att detta inte tog för hårt på hans ego, jag gillade faktiskt den här mannen som hade samma växtintresse som mig och hade revolutionerat svenskt rättsväsende i min smak. Men jag kom ändå på en sak när jag stod i dörröppningen till kontoret, försiktigt vände jag mig om.

– Du förresten, sa jag.

– Vad? fråste han.

– Jag kom på att det blir lite skum stämning om jag ska stå och vänta på vagnen i trekvart precis nedanför ditt hus, kan jag få dina bilnycklar?

Hans nävar skakade lite minde besinnat när de grävde fram nyckeln ur fickan och slängde mot mig.

- Du har en reservnyckel va? frågade jag försiktigt. Jag ställer bilen på Centralen, du kan hämta den där imorgon bitti. Ha det bra!
- Han verkade vilja säga något men hejdade sig, jag vände mig om igen för att gå men så snart jag blottat ryggen mot mig fräste han fram en sak till.
- Hoppas du testat samma sak på han som har den där adressen!
- Jag vände mig mot honom igen och han hade ändrat ansiktsuttryck totalt. Istället för den sammanbitna och ursinniga minen han hade innan log han nu triumferande.
- Okej? Dårå?
- För den snubben är med i en MC-klubb och kommer skjuta dig direkt!
- Åh vad skoj! svarade jag utan att tänka mer på det. Jag som älskar att åka hoj!

* Jonas has gained XP*

Imovane är en sömntablett, den hjälper dig inte sova så mycket som att somna. Rent tekniskt sett är det ett så kallat bensoderivat, vilket innebär att den är besläktad med en av de farligaste drogerna som finns, bensodiazepiner. Namn på några benso ni troligen känner till är; stesolid, oxascand, sobril, valium och rohypnol. Det här skriver vi ut som godis till deprimerade människor och framförallt till äldre som av någon anledning har blivit oroliga. Till exempel om ens partner i 50 år går och dör eller om någon får lite ångest på grund av en demenssjukdom (vilket de flesta får då det kan vara en gnutta småjobbigt att hantera insikten att igår var du framgångsrik byråkrat och idag använder du kallingarna som handväska). Sen har vi en hel pensionärskår som går med en drog i systemet som fuckar upp din hjärna, är starkt beroendeframkallande och som du kan dö av under avtändningen samtidigt som vi undrar varför våra äldre blir snurriga. Tar du Imovane däremot och går och lägger dig direkt är det inget farligt läkemedel. Risk för tillvänjning finns, men inte beroende och avtändningen är mest att du blir lite seg dagen efter. Stannar du kvar uppe får du en riktigt skön känsla däremot, cirka trettio minuter brukar det ta innan du får kämpa dig igenom tröttheten. Tar du cannabis på detta får du en oerhört skön känsla i kroppen och en avspänd attityd i allmänhet. Jag hävdar starkt att någon som inte har knullat på Imovane och änglagräs till Deep Purples - Child In Time aldrig har fått en orgasm. Den låten har många klimax, men om du tajmar ditt eget klimax med låtens slutgiltiga vid nästan exakt tio minuter så kommer du att få uppleva njutning som krossar din värld till små lyckliga skärvor som bara dansar runt. Där har ni ett tips att ta med hem till partnern! Om du lägger in alkohol i bilden har du dig en helkväll att minnas... problemet är bara att man inte minns något av Imovane och alkohol. Våra minnesceller blir helt blockerade på något sätt och man minns fan ingenting av vad som hände. Total blackout. Om ni tänker er att en vanlig fylle-blackout är som en stjärnklar natt med måne så kan ni tänka er Imovane-fylla som en dimmig och molnig natt under en månförmörkelse, i ett svart hål. Det kan vara därför jag vaknade upp under en lastkaj med MC-snobben sovande på min arm.

Mina öron fylldes med ljudet av en lastbil som visst ville backa in till lastkajen och som nog tyckte att en hip-hopare och en MC-kille inte borde ligga och sova just där. I mitt nyvakna tillstånd kunde jag inte riktigt förstå pipandet och varvandet av motorn och mina halvt fungerande hjärnceller undrade vilken sorts konversation fordonet ville ha. Halvsurt mumlade jag mot den, men det verkade visst inte vara en gångbar strategi. Det var dock främst inte oväsentet som upptog mina tankar, det som verkligen gnagde i min hjärna var de gamla klassiska frågorna som filosofer i alla tider har grubblat över: "Var fan är jag och hur i helvete tog jag mig hit?" Jag tittade på mannen som fortfarande sov sött på min arm, trots lastbilens otaliga försök att förändra det tillståndet. Hans namn var Tobbe och var snäppet äldre än mig, så mycket mindes jag. Det var en grov bit, men han hade troligen hävdats att det mesta på honom var muskler, något som den runda magen nog inte höll med om. Jag visste att Tobbe var en schysst kille, för jag hade nämligen träffat honom innan jag gjorde det smått idiotiska draget att ta några Imovane och glömma allt som ledde fram till att lastbilen nu vrålade frenetiskt och pep mer irriterande än en technolåt på en hackig CD. (Eller vilken technolåt som helst för den sakens skull.) Det sista jag mindes var att jag suttit i en soffa i MC-klubbens lokal, var pårökt, nedsupen och hade det allmänt trevligt, sedan tog jag några Imovane och i nästa stund undrade jag om man kunde inleda någon sorts diplomatisk förhandling med en lastbil. Mitt huvud värkte betydligt värre än vad det borde enbart för en bakfyllas skull och min snok kändes som om den gått av totalt, något som underströks av det levrade blodet som runnit ner från näsborrarna och stelnat kring mina läppar. I hela min kropp kändes en molande

och intensiv smärta och mina kläder var sönderrivna på sina ställen, huden under var uppristad i små rivsår. Och alltså, man kan inte beskylla mig för att vara den mest självreflekterande individen i detta terapi-kramande samhället, men just då ville jag gärna veta vad jag förträngt mellan klubben och min nuvarande situation. Lastbilen avbröt dock de tankarna gång på gång, då den nu även hade börjat tuta, och de flesta diplomatiska alternativen verkade vara väldigt avlägsna. Jag skakade försiktigt på Tobbe, men han hade nog tagit fler tabletter än mig, för han grymtade bara till ilsket och fortsatte sova. Min energinivå var inte mycket högre än hans och jag bestämde mig för att ignorera lastbilen ytterligare en stund. Dessutom krävdes det en hög koncentrationsnivå för att försöka lägga ihop gårdagens pussel i min hjärna.

Jag hade mailat Tobbe redan när jag ställt bilen, sedan väntat i två minuter innan mitt tålamod brast och jag hittade honom på Skype. Redan från början märkte jag att det här var en schysst snubbe. Han var trevlig och mycket förstående för min sak, det visade sig också att åklagarfanskapet hade hört av sig till honom direkt och berättat vad jag gjort. Detta fick nog en motsats reaktion hos motorcykelentusiasten än vad pappersgrisen hade hoppats på, tydligen hade inte Tobbe heller något till övers för åklagarfanskap. Det tog inte många minuter innan han öste beröm över mitt sätt att hantera situationen på. Han berättade även att han fått mailet av en polare i klubben som hette Kenny och jag fick hans mailadress. Tobbe varnade mig dock för att denna Kenny vanligtvis inte var så snabb med att svara på Internet-baserad kommunikation. Han ville heller inte ge ut något telefonnummer till mannen eller ringa honom själv för att fråga om något dylikt så givetvis frågade jag om jag kunde få hänga med motorcykelsnubben till Kenny om de skulle träffas snart. Den här snubben hade antingen på tok för lätt att lita på människor eller ogillade sitt eget sällskap ännu mer än mig, men han svarade i alla fall jakande. Tydligen skulle han åka till en systerklubb i Karlstad redan dagen efter, där även Kenny befann sig och jag fick gärna hänga på som resesällskap om jag ville.

Jonas has joined a new allience

Tidigt på morgonen kom han och hämtade upp mig vid min lägenhet i en rätt vräkig stadsjeep. Hans väst låg i baksätet, men emblemen på hans tröja berättade exakt vilken klubb han var medlem i, det var en organisation där jag redan hade några ytliga bekanta, trots att jag aldrig själv varit aktiv inom de miljöerna.

Jag har däremot förstått att vissa ställer sig frågande till varför jag inte har något emot att hänga med snubbar från MC-miljöer som kategoriseras i myndigheternas register under fliken ”organiserad brottslighet”. Ifrågasättandet brukar handla om att jag, genom att hänga med grabbarna, ursäktar deras mörkare sidor och legitimerar deras existens. Det här synsättet har jag lite problem att finna mig i då jag hänger med människorna, inte västarna. Fast å andra sidan är jag inte direkt bättre själv, för personligen har jag oerhörda problem att begripa hur vissa kan tänka sig att hänga med poliser. Som att de ursäktar snutarnas våld och förtryckande position, bara genom att hänga med människorna. Och det är väl egentligen exakt samma sak, för jag har svårt att skilja kriminella gäng från den svenska polisen. Jag menar, båda har uniformer, vapen, strikta regelverk (som de allt som oftast bortser ifrån) och bygger sin makt på våldet de har expertis inom. De ingår båda i strikt hierarkiska strukturer och har tydliga sanktionssystem för de som bryter mot reglerna, sanktioner som används väldigt olika beroende på vilken position syndaren har. Man kan hos båda sorters organisation köpa sig fri från straffet om brottet är av mildare grad, antingen via dagsböter eller gammal hederlig utpressning, och om skulden inte betalas väntar återigen hotet om våld.

Den enda riktiga skillnaden som jag kan komma på är att den ena grupperingen brukar ha som hobby att stanna mig ute på gatan, hålla fast mig, kolla upp min identitet, känna igenom

mina fickor och under hela proceduren kräva passivitet och artighet. Men den andra grupperingen har hitintills aldrig bråkat med mig om jag inte bråkat med dem först, istället brukar de faktiskt bjuda mig på öl ibland, och mer än så kräver jag liksom inte av människor. Denna teori höll jag dock tyst om inför Tobbe då han hade varit rätt schysst mot mig när han lät mig följa med och jag ville inte förolämpa honom genom liknelsen.

Istället började jag associera fritt, vilket snabbt spårade ut för mig som det har en tendens att göra när jag ger min hjärna den minsta frihet, och jag undrade försiktigt om Tobbe hade en åsikt i frågan som gnagde i min hjärna. Så innan vi ens kommit ut på E45:an började min käft glappa.

– Hur tar man betalt för sex?

– Va? Det är väl bara att säga att man inte knullar om man inte får något för det.

– Ja, jo, absolut. Men jag menar, hur vet man vad det är värt?

– Det får man väl komma överens om?

– Men hur kan man göra det? Jag menar, hur ska man veta i förväg på hur bra människan är i sängen? Det känns inte troligt att man får ett varuprov så att säga. Och i alla fall här i Sverige finns det väl inget nöjd-kund index? Rejta.se finns väl inte för sexuella tjänster... eller?

– Du ser ju hur snygg människan är. Om jag skulle köpa sex skulle jag betala mer om hon var snygg.

– Men man kan väl inte hålla på och betala för förpackningen heller? Handlar du skor på samma sätt?

– Ja? Är de snygga köper jag dem.

– Men tänk om de sliter ut dina hälsenor då? Eller är trånga och obekväma? Alltså, min poäng är att bara för någon är snygg så är ju hen inte per automatik bra på sex. Jag betalar nog mer för en avsugning från ett ugglo som kan sin sak än en hottie med uttorkade slemhinnor och överdriven kräkreflex.

– Det vettifan om jag hade gjort.

– Men okej, låt oss tänka att du har två lika snygga, men en är bättre på att använda sina tummar på ett fantasifullt sätt, då hade du ju betalat mer för de tjänsterna.

– Använda tummarna hur?

Den förklaringen tänker jag bespara er då jag inte har råd att betala för den psyko-dynamiska terapin ni hade behövt för att få bort bilden av öronvaxet och chokladsåsen från näthinnan.

– Det hade jag inte betalat alls för! sa Tobbe förskräckt.

– Du missar ju helt min poäng. Men, alltså, såhär. Tänk dig en MT-5:a, den såg ut som en cross men var ändå en fjunig moppe på femtio kubik. Så även om den var snygg betalade du ändå inte mer för den än en 125:a.

– Inte min MT-5:a, det var en sjutiofemma.

– MEN EXAKT! skrek jag ut i ett förlösande tonfall. Du köpte trimmet för prestandan, inte utseendet. Så då betalar man väl inte mer pengar till någon som är ashet men känns som att man sätter på en termos med makaroner. Då föredrar man ju någon som är lite småful men som mer är att sätta på en tre-rättare av Mannerström.

– Jaja, okej. Men hur tänker du då? Hur ska man undvika att hamna med en otrimmad MT-5:a när man vill ha en cross?

– Ingen aning Tobbe, jag körde DT...

I den andan utvecklades våra samtal hela vägen till Karlstad. Jag måste säga att jag verkligen gillade den här killen, alla som försöker hänga med i mina skumma resonemang är beundransvärda människor med både självdistans, humor och tålamod.

När vi kom fram till gården bad Tobbe mig att vänta utanför det höga staketet då han inte var medlem i den här klubben och inte kunde bjuda in gäster, speciellt inte folk han knappt kände. Han skulle hämta Kenny och komma ut igen efter ett slag. I och med att vi var utanför just

Karlstad sken solen, den enda gången solen inte skiner där är när det är bröllop i stan eller midsommar. Egentligen borde kommunfullmäktige i den värmländska småstaden samla alla bröllop till ett och samma datum så man totalt minimerar antalet regndagar, och förslagsvis lägga dem på midsommarafton. Jag satte mig på en betongsugga, tog på mig mina pilotglajjer och tände en cigg, livet var rätt skönt ändå. Detta var ytterligare ett sånt där tillfälle då jag visste vad jag skulle göra och var på väg dit, men kunde inte snabba på händelseutvecklingen alls. Ett stort lugn la sig över mig och jag gjorde mitt bästa för att jaga bort bilderna av snutar som slår, svek mot vänner, skräckinjagade strippor och skammen över att vara just det där fega kräket man minst av allt ville vara. Men det är sådana tankar man måste leva med om man råkar vara den enda i det nätbaserade samhället som råkar ha lite civilkurage. Trots att det tär och trots att jag för tillfället glömt bort varför jag ens gav mig ut på äventyret. För jag ville stanna där, på betongsuggan utanför den av samhället föraktade motorklubben. När Tobbe väl skulle komma ut med den digitalt handikappade Kenny så var jag tvungen att röra mig igen, mot nya mål, nya utmaningar och troligen fler erfarenheter jag inte ville tänka på. En kort sekund kände jag mig trött, ett ögonblick under den stickande solen ville jag ge upp, lägga mig på asfalten och sova bort resten av sommaren. Såklart grusades de förhoppningar, dels för att min hy är på tok för blek och känslig för att kunna hantera den mängden av solljus och dels för att Tobbe faktiskt kom ut från grinden. Jag oroade mig lite för det faktumet att han var ensam.

– Du kan komma in ändå, sa han till mig och vinkade.

Långsamt och smått missnöjt reste jag mig upp och följde med honom in i lokalen. Den var precis sådär härlig som motorcykelklubbar brukar vara, som en blandning mellan ett tekniskt museum, rockklubb, festlig krog och garage. Runt baren satt ett gäng män i varierande åldrar, alla med matchande västar, runt borden satt ännu fler män av samma kaliber. Lokalen var fullsmockade, de enda sittplatserna som inte var totalt ockuperade var en soffgrupp bredvid baren där en ensam man satt och tittade nyfiket på mig, det var Kenny. Hans väst kändes underligt nog för liten då hans väldiga muskler spände ut den, hans ögon var mörka och när jag tog hans hand förstod jag vilken typ av man detta var. Man kan alltid avgöra på ett handslag vilken sorts människa man har att göra med, och hans näve var inte bara fast och stadig, den var även djupt förkrossande.

– Slå dig ner! sa han glatt kommenderande med en mörk och sträng röst.

Det lät både välkomnande och hotfullt på samma gång och jag slog mig snabbt ner, då jag liksom fick känslan att han annars hade slagit ner mig.

– Vill du ha något? En öl? Whiskey? Vi har en jättefin 18-åring om du vill testa, len och bitsk på samma gång.

– Pratar vi fortfarande whiskey? undrade jag.

Han garvade rått och slog upp ett redigt glas åt mig.

– Tobbe sa att du ville ha någon sorts mailadress, fortsatte han.

– Ja, om det inte är för mycket besvär? Jag tänkte nämligen försöka stopp

– Bryr mig inte, avbröt han. Du gör vad fan du vill med adressen, men jag tänkte på en sak...

Han sa det sista med ett sökande och pillemariskt tonfall som skickade små oroliga signaler från min hjärnbark ner mot tunntarmen.

– Om du kanske har lust att kanske göra en sak. Du får betalt för det såklart, adressen kan du få ändå, Tobbes polare är mina polare och jag hörde hur du rövknallade den där åklagaren.

I mitt smått utmattade och eftertänksamma tillstånd gjorde jag i det här läget något som jag aldrig riktigt har upplevt mig själv göra tidigare, jag ställde en relevant fråga.

– Vad vill du att jag ska göra?

– Jo, du förstår att anledningen till att alla är här är för att vi ska ha ett litet sportevent.

– Korpfboll?

– Va? Nej, inte korpfboll.

– Synd, ni skulle nog kunna bli ett bra korplag. Mycket muskler, ser skräckinjagande ut och har ju liksom redan en logga.

– Det är inte korpfotboll!

Hans tonfall skvallrade om att jag troligen bör gå emot alla mina instinkter och bara hålla käften medan han pratade, något som underströks av att han andades häftigt på ett oerhört läskigt sätt när han fräst ut kommentaren.

– Det är en boxningsmatch, sa han när andningen lugnat sig något. Men vi har ett problem, vår ena boxare har tyvärr fått förhinder, hans dotter ligger på sjukhus.

– Så han vabbar?

– Jomen exakt, så därför behöver vi en annan boxare...

– Okej, jag känner några som troligen hade gjort ett halvbra jobb, men ingen av dem är direkt tränade i boxning och tyvärr bor alla i Göteborg.

– Ah, synd. Men det var inte det jag tänkte be dig om. Jag... eller vi, undrar...

Han stannade till lite och slog ut med armen för att verkligen göra klart för mig exakt vilka det var som bad om tjänsten utifall jag hade missat var jag befann mig.

– ... vi undrar om du kanske hade kunnat tänka dig att ställa upp själv.

Total tystnad.

Inte tystnad i rummet, det var lika stöjt som tidigare, utan tystnad i min hjärna. Vad menade mannen? Bad han mig om det som jag trodde att han bad mig om? Ville han att jag skulle ställa mig i en boxningsring mot någon som troligen vet hur man betar sig där? Hade jag just hört vad jag trodde eller hade han lagt något hallucinogent i whiskeyn?

Vi får nog backa bandet lite här. Jag tror att jag har nämnt något om min kropps-konstitution tidigare, men det behöver eventuellt utvecklas för att ni ska förstå varför jag reagerade på detta som om han just bett mig att mörda en transformer med en fingerborg. Min kropp är tanig. Och jag menar inte tanig som typ Courtney Love, en greyhound eller Beatrice Asks juridikkunskaper. Min kropp är tanig på ett helt annat sätt, jag är försiktig när jag går ut på en brygga då jag lätt kan glida mellan springorna om jag vinklar mina stora fötter fel. Hade jag suttit i koncentrationsläger hade vakterna troligen erbjudit mig mat av medkänsla. Får jag ett benbrott behöver man inte ens röntga mig då man ser varenda detalj i mitt skelett genom huden. Det ser ut som att jag gått på en modelldiet av tjack, kola och efedrin men skippat ciggen då de har för högt näringsvärde. Egentligen är det ett under att jag har några kläder alls på kroppen då alla tröjor jag sätter på mig bör falla ner mot marken då det inte finns några axlar att hålla emot med. Det enda som håller kvar mig på jorden är mina tunga sneakers då jag själv inte har tillräckligt med massa för att påverkas av varken gravitationen eller Higgsmekanismen.

Alltså, kort sagt är jag tanig. Att låta mig gå en boxningsmatch mot någon annan än en cancersjuk femåring är som att låta Anna Skipper debattera mot en dietist, det är liksom inte rättvisa odds.

Kenny kunde troligen se förvirringen i mina ögon och var snabb med att försöka lugna mig.

– Du behöver inte vinna.

– Tacka fan för det! utbrast jag. Men alltså, va?

– Det är inte själva fighten i sig som är viktig, bröt Tobbe in. Om folk vill se det kan de titta på laglig boxning, utan det är bettingen.

– Alla insatser är återbetalade för att vi saknar en fighter, det är grova pengar vi förlorar Jonas, fyllde Kenny i.

– Men hörni, sa jag till slut. Vem hade ens satsat på mig? Om den andra snubben inte är en funktionshindrad dam på 80 bast.

– Jag hade ändå inte satsat på dig, sa Tobbe med ett naturligt tonfall. Och den andra killen, Mika, har fightats på hög nivå. Men det handlar inte om vem som vinner längre, folk skulle få betta på hur länge du kan hålla dig på fötter.

– Så jag är bara en rörlig slagpåse?

– EXAKT! svarade Kenny lättat. Och du får betalt efter hur länge du kan fortsätta vara slagpåse. Tretusen för första rond, fyratusen till för nästa rond, fem extra för tredje och så vidare.

Jag satt tyst försjunken i mina tankar. Som ni vet har jag ingen större aversion mot att låta min kropp ta emot några smällar, men detta var lite som att åka med full fart in i en betongvägg med bakluckan fylld av instabilt sprängmedel... i en Bugatti Veyron.

– Han är schysst, sa Tobbe efter ett tag i ett lugnande tonfall.

– Vem? frågade jag.

– Mika, den du skulle få möta. Han är stark, han är duktig, men han är schysst så han hade nog inte slagit på så du aldrig reser dig igen. Rätt sund snubbe, svensklärare till vardags.

– JAG GÖR DET! skrek jag rakt ut så hela lokalen tystnade.

Egentligen hade jag faktiskt tänkt att göra något så ovanligt som att säga nej, men den här informationen förändrade allt. Ända sedan mellanstadiet har jag letat efter ett tillfälle att ens få chansen att kunna slå en fucking jävla svensklärare på käften. Detta vidriga släkte av paragrafridande lingvistikfascister. Den yrkeskåren som hårdast försökt motarbeta min passion för språket, som alltid fördömt min liberala inställning till användningen av det intellektuella allmängodset. De djupt missledda själarna som tror att mina profaniteter går att härleda från ett undermåligt vokabulär, eller på svenskalärspråk: ”Dina svordomar visar bara på ett dåligt ordförråd.” Och alla deras påpekande följs alltid upp av den arroganta minen man bara har om man kan trycka till någon med en mekaniskt inlärd fras som de själva inte förstår absurditeten i. De satans fanskapen som fortfarande tror att mitt språkbruk visar på tydliga brister i grammatik utan att förstå att jag skiter fullständigt i deras jävla regler. Svenskaämnet är till hälften en övning i disciplin, och ska vi vara ärliga har jag alltid haft lite svårt att spela efter andras regler.

Därför reagerade min ryggrad instinktivt och hoppades innerligt att jag kunde få in en smäll i alla fall innan språkpolisen skulle knocka mig. Som alla svenskalärare alltid försökt göra med mig tills jag hoppade av skolan och började skriva böcker istället för att fokusera på den korrekta användningen av ett possessivt pronomen.

Mitt beslut väckte mycket glädje i lokalen och folk kom fram för att skaka min hand och mäta mig med blicken. De tittade på mig på samma sätt som en hästuppfödare synar en hingst och försöker bestämma hur lång tid till den ska få leva innan den blir lim eller nötfärs på ICA. Blickarna skvallrade om att deras prognos inte såg god ut. Alla var väldigt trevliga och verkade förstå exakt vilken uppoffring jag gjorde för deras skull. Samtidigt ställde de frågor som alla syftade till att utröna vilka odds de skulle spela på.

– Har du varit i många slagsmål?

– Fler än vad man kan tro...

– Hur många vann du?

– Lika många som man kan tro...

– Har du tränat kampsport någon gång?

– Jag har en storasyster...

– Kan du ta av dig tröjan?

– Det hade nog påverkat oddsen för mycket...

Jag hade inget emot frågorna, men det som störde mig var att alla förnekade mig alkoholen som de själva bälgade i sig då de menade att jag troligen bör vara nykter inför det här. Mina invändningar att jag nog helst inte ville känna något alls och därmed vara så onykter som

möjligt verkade falla inför döva öron. Därför var jag till min stora förskräckning fullt medveten om vad som skulle hända när vi lämnade klubblokalen i Tobbes bil för att ta oss till boxningshallen.

Det var en ganska stor lokal ändå, större än vad den såg ut att vara när vi gick in i den. Förutom boxningsringen som stod mitt i rummet fanns det även provisoriska läktare av brandgula plaststolar i tre rader längs alla väggar. Jag förstod lite smått att det skulle komma fler än gästerna som varit på klubben. Snabbt eskorterades jag in i ett litet omklädningsrum, Tobbe förklarade för mig att jag inte fick träffa Mika innan fighten, på grund av vadslagningstekniska skäl. Stanken av tåbira slog emot mig både från rummet och de handskarna som snörades på mig. Det dök dock upp lite problem med utrustningen när det visade sig att alla shorts de hade var på tok för stora för mina smala höfter. Kenny tyckte att vi kunde lösa detta på ett enkelt sätt, att jag rent sonika kunde använda Tobbes kallingar som bör sitta rätt likt ett par boxningssshorts runt mina spinkiga ben. Både jag och Tobbe hade dock flera olika invändningar mot detta och min idé om att boxas i baggy-jeans röstades också ner. Till slut fick jag ta de ursprungliga shortsens ändå, fast smått modifierade med silvertejp för att de skulle hänga kvar på mig. När jag tittade mig i spegeln såg det lite ut som att två tandpetare stack ut från ett par ihoprullade presenningar.

– Är du redo? frågade Tobbe smått nervöst.

– Klart han är redo! frustade Kenny.

– Borde jag stretcha? undrade jag.

Båda två tittade på mig, den ena med snäppet mer sympati än den andra.

– Jag tror inte att en sträckning är ditt största problem just nu Jonas... sa Tobbe. Försök bara att hålla dig på fötterna så länge som möjligt, dansa runt, men feiga inte. Då kommer publiken att misshandla dig värre än Mika. Och vad du än gör, försök inte gå till attack!

– Uppfattat! sa jag och försökte fundera ut en attackerande strategi.

– Och förresten, la han till. När vi kommer tillbaka till klubben sen har jag en liten överraskning till dig!

Jag ryckte på axlarna och struntade i vad han hade fixat till mig, alla mina tankar var fullt upptagna med att tänka på alla gånger någon grammatikneurotiker kritiserat det jag skrivit.

Precis innan Tobbe slog upp dörren för att släppa ut mig tryckte Kenny upp sin telefon framför ansiktet på mig och tog ett kort.

– Före- och efterbild, förklarade han med ett leende.

Tobbe fnittrade till och jag började undra hur djupt jag egentligen hatade svenskalärare.

Under tiden som vi förberett mig hade folk redan hunnit samlas runt ringen och alla stolar var upptagna när jag gjorde entré. Ett fascinerande mumlande hördes, spridda konstateranden om att grabbarna inte hade ljugit om min fysik samt en hel del ironiska busvisslingar. Men ingen var direkt elak, de flesta tittade faktiskt på mig med en sorts sympati och tacksamhet. En tjej la sin hand på min arm när jag gick förbi och sa med överslätande röst:

– Snygga gaddningar...

Jag antog att det var lite såhär Jesus kände sig på väg mot Golgatan, jag skulle troligen till att dö för deras synder.

Med viga steg snubblade jag upp i ringen och började hoppa runt lite i ena hörnet som jag har sett på TV att man ska göra, Tobbe tog mig genast under armen och ledde mig till rätt hörn. Då öppnades dörren jag kommit från igen och in kom en kille med mer muskelmassa i sin ena underarm än vad jag hade i hela kroppen. Han var snäppet kortare än mig, men mer än dubbelt så bred, hans hår var blont och kortklippt och hans ögon var de snällaste jag hade sett. När han viget hoppade in i ringen utan att snubbla, till publikens jubel såklart, gick jag fram mot mitten av ringen där domaren stod. Mika var inte sen att följa mitt exempel, detta skulle

klaras av snabbt. Vi stod öga mot öga, jag fixerade hans oerhört sympatiska blick och försökte hitta stället jag skulle placera den enda smällen jag förväntade mig att få in innan jag blev slarvsylta.

– Okej! röt domaren. Det här ska bli en schysst fight, inget bitande, inget skallande, inga sparkar, inga slag under bältet, inga fula knep alls!

Allt detta sa han vänd mot mig, sedan vände han sig mot Mika istället.

– Och när jag säger att ni ska sluta slåss så slutar ni! Hälsa nu!

Vi slog ihop våra handskar och Mika sa innan klockan ringde för första rondens:

– Lycka till kompis!

Han sa detta helt utan ironi eller arrogans, vilket gjorde mig ännu mer förbannad på språkfascisten. Sedan ringde klockan och jag tog sikte på hans näsa med min raka höger som hann cirka halvvägs innan allt blev svart.

Spridda buanden och hejja-rop hördes när jag slog upp ögonen och såg domaren hålla upp Mikas arm i luften för att förkunna honom som vinnare. Mödosamt och med en mindre kyrkoorgel ringande i mitt huvud kravlade jag mig upp längs repen.

– Räknade du ut mig? frågade jag mot domarens håll.

Han verkade dock inte höra mig över allt larm och oljud som fördes i lokalen. Jag kunde inte utröna vad folk var upprörda över, att jag däckade så snabbt eller att jag nu stod på benen igen. Mina ögon stängdes hårt för att orka med kraftansamlingen som krävdes för att stappla fram mot domaren. Mika fick syn på mig och sträckte fram handskarna för att tacka, jag ignorerade dem.

– Räknade du ut mig? frågade jag domaren igen.

– Nej, det gjorde jag inte.

– Hur kan du då förklara honom som vinnare?

Nu var det knäpptyst i lokalen, alla kunde höra vartenda ord jag sa.

– Teknisk knockout grabben.

– **TEKNISK KNOCKOUT!?** Är du helt jävla dum i huvudet? Vafan är problemet? Rädd att mista licensen eller? Det är en olaglig match din mes, låt mig slåss!

Nu jublade stora delar av publiken, troligen de som satsat på att jag skulle hålla mig stående längre än två sekunder.

– Du har inte fysiken att göra det här, sa domaren med myndig röst.

– Det har inte du med att göra!

Mika lutade sig fram och viskade med sympatiskt tonfall till mig:

– Du borde nog lyssna på honom...

– Dra åt helvete, du ska få se på teknisk knockout!

Jag vände mig mot Kenny och tittade argt på honom, hans blick var både fascinerad, förvånad och sträng. Han vinkade till sig domaren och viskade något i hans öra.

– Okej då, suckade den tillrättavisade stackaren.

Han gjorde ett tecken åt oss att fortsätta slåss och klockan ljöd igen.

Nu skulle jag vara smartare och hoppade ett steg åt sidan så jag stod snett bredvid Mika som tittade misstroget på mig. Min plan var att i en duckande rörelse ta mig över till hans andra sida direkt för att kunna landa en högerkrok på hans käke. Smidigt som en pårökt koalabjörn duckade jag smått och tog ett steg åt sidan när jag kände uppercuten landa på min haka och allt blev svart igen.

Den här gången lät oljudet i mitt huvud mer som om Håkan Hellström sjöng opera i det och jag var yr redan när jag låg ner. Återigen stod domaren med Mikas arm uppe i luften och visade alla vem som vunnit. Det kändes som att jag besteg en regnig klipphäll när jag kravlade mig upp längs repen igen.

– Teknischk knockout igen din schopa? sluddrade jag fram.

- Men herregud grabben, svarade domaren uppgivet. Ge dig! Du kommer inte få slåss mer.
 - Jamen faktiskt, fyllde Mika i. Jag vill inte däckas igen, du kommer få hjärnskador kompis.
 - Äh, håll kchäften din lingvischtikischka klåpare! Nu schsläsch vi!
- Jag tog ett steg mot honom för att åtminstone få lov att nita honom en gång innan matchen var slut på en riktig teknisk knockout. Den här gången var det dock domarens näve som landade på min käke innan allt blev svart för tredje gången.

Jonas is unconscious

När mina ögon öppnades igen var jag inte längre kvar i ringen, det var för mörkt för det, för hög ljudvolym och underlaget jag låg på för bekvämt. Jag försökte fokusera min flackande blick och fick syn på en kvinna som satt och baddade min panna, det var samma brud som berömt mina tatueringar. Med oerhörd smärta vred jag smått på huvudet och såg Tobbe sitta bredvid mig. Nu började världen få konturer igen och jag förstod att vi var tillbaka i klubblokalen där jag låg på soffan. Runt oss stod en hel ring med människor som tittade med beundrande fascination på mig.

- Gomorron Rocky! utbrast Tobbe med ett skadeglatt tonfall.
 - Uhmöööh... fick jag ur mig.
 - Du var ju fan tusen resor kaxigare än vad jag trodde! sa Kenny.
 - Aaohkmm... fortsatte jag.
 - Nettan där är sjuksköterska, fortsatte han och pekade på den baddande tjejen. Hon tror att du faktiskt inte ens har en hjärnskakning.
 - Du hade en jävla tur, fyllde Tobbe i.
 - Äh... lyckades jag formulera. Han slogs bara som en mes.
- Samtidigt som jag så det fick jag syn på Mika som stod framför soffan.
- Ehm... alltså, fortsatte jag. Vad jag menar är... äh, skitsamma, vad ska du göra?

Han skrattade vänligt.

- Nejdå kompis, vi har slagits färdigt, du kan ta en del stryk du. Vill du ha något för att lugna ner det där sjungande huvudet du borde ha?

Jag nickade försiktigt för att inte störa Håkan som nu gått upp i falsett därinne och Mika räckte över en spliff till mig som jag tog tre rediga bloss på direkt.

Långsamt och stadigt började hjärnan bli rak på ett oerhört skevt vis och det kändes som att smärtan ringde av tillsammans med mina tankar när allt lugnade sig och omslöt sådär mjukt som THC gör med ditt medvetande. Efter en stund hade huvudet tystnat tillräckligt för att jag skulle kunna sätta mig upp och motta alla ryggdunkningar folk ville ge mig. Tydligen var det många som vunnit på min bristande erfarenhet som boxare. Troligen inga jättesummor då första ronden lär ha varit en lågoddsare, men efter min uppvisning var i alla övertygade om att jag gjort mitt bästa. Kenny la fyratusen och en lapp med mailadressen i min ena hand och en whiskey i den andra.

- En tusing extra för showen, förklarade han.

Mika slog sig ner bredvid mig och sträckte fram näven.

- No hard feelings kompis?

Jag skakade handen och nickade, snubben verkade faktiskt riktigt schysst trots handikappet som hans karriär utgjorde.

- Hur fan har du lärt dig att ta emot så mycket stryk? frågade han.
- Stor käft och lite muskler... tror du att det finns någon säng här så man skulle kunna vila upp sig lite?
- Absolut! bröt Tobbe in. Ta de här också så somnar du riktigt gott, jag väcker dig imorgon innan jag ska tillbaka till Götet.

Han la tre Imovane i min hand som jag sköljde ner med hela glaset whiskey och visste att jag hade cirka en halvtimme på mig innan de skulle slå, därför hällde jag upp ett nytt glas whiskey.

– Vafan, jag kan väl också ta några.

Han pillade i sig runt fem stycken innan han försvann ut i festen.

Under cirka 25 minuter drack jag ännu flera glas och snackade lite skit med Mika och Nettan när Tobbe plötsligt kom tillbaka och la en hand på min axel.

– Jonas! Minns du att jag hade en överraskning till dig?

Jag dröjde med svaret, dels för att jag inte riktigt mindes det och dels för att mitt huvud var ännu mer mörbultat nu när Imovanen började smyga sig på.

– Du kan ha nämnt det i omklädningsrummet, men jag borde nog gå och lägga mig nu Tobbe.

– Skit i sömnen! Men du kan få låna sängen ändå om du vill...

Han såg oerhört finurlig och nöjd ut, på det där sättet man gärna gör om man fixat en present till någon och väntar på att få presentera den.

– Din flickvän kom just!

– Men... jag har väl ingen flickvän? mumlade jag fram innan min värld blev svart för fjärde gången den dagen.

Jonas has entered the fog

Vari jag lägger pussel med minnet, lyssnar på The Beach Boys och träffar den norska tullen

Under tiden det tog för mig att minnas så pass mycket av gårdagens eskapader hade förhandlingarna mellan mig och lastbilen strandat, tydligen fungerade inte tyst diplomati lika bra som i fallet med Dawit Isaak. Istället hade lastbilschauffören bestämt sig för att handgripligen hantera problemet och hoppat ut från fordonet, hans min var sträng och blicken vittnade alltför tydligt om intentionerna i hans steg.

– Jävla lodisar, vafan sysslar ni med?! FÖRSVINN!

Han fräste och schasade åt oss som om vi vore ett par skabbdrabbade och rabiessmittade grävlingar, fast inte lika söta. Jag reste försiktigt på mig och skulle lova att flytta på oss om han bara dämpade sig lite. Tyvärr hann jag inte så långt innan Tobbe reste sig upp, sträckte på sin imponerande kropp med ryggen mot fordonet vilket gjorde att emblemet spände ut sig framför ögonen på chauffören som tystnade i några sekunder.

– Vi ska gå... mumlade Tobbe fram.

Chauffören nickade bestämt, som att han hade tagit beslutet och var oerhört nöjd med det, men samtidigt såg nickningen ganska lättad ut. Själv la jag inte ner någon vikt vid beslutsfattandet utan undrade bara hur min näsa hade fått den formen den verkade ha. Jag menar, huvudvärken kunde jag förklara ganska lätt med tanke på den hårdhänta massagen jag utsatt knoppen för, men varken Mika eller domarjäveln hade slagit mig på nosen. Den andra frågan som gjorde mig smått konfunderad var av mer geografisk karaktär, nämligen var vi befann oss och varför vi hade valt att spendera natten där. För om man tittade på de yttre omständigheterna vid sovplatsen verkade det inte vara ett särskilt välinformerat eller genomtänkt beslut. Under lastkajen var det smutsigt, grusigt, taggigt och relativt stenhårt, vilket förklarade värken i resten av min kropp och rivsåren. Nästa fundering uppstod när jag rotade igenom min ficka efter en cigg att tända, rökdonen låg där det skulle, men däremot kände jag inte av några papperslappar. Med en nyvakens koordinationsförmåga vände jag ut och in på fickan så nycklar, mobil och ett läppstift ramlade ut, men inga tusenlappar eller mailadresser. Jag vände mig mot Tobbe som frustade och riste sin kropp bredvid lastkajen.

– Du... varför har jag ett läppstift i fickan?

– Huh? Hur fan ska jag veta det? Den fick väl inte plats i sminkväskan?

– Vet du var mina tusenlappar eller lappen med mailadressen är då?

– Kanske också ligger i sminkväskan?

– Vet du varför min snok är skev då?

Han mumlade mest fram något otydligt och verkade fixerad vid att få bort all smuts från västen.

– Är du kanske en sån som behöver kaffe innan förhören tar vid? frågade jag försiktigt.

Nickningen var våldsammare och ärligare än de flesta nickningar jag sett och jag bestämde mig för att låta honom vakna ifred. Ingen av oss visste dock exakt var vi var och jag fick den där smått pirriga känslan av att vara vilse igen tills Tobbe gick fram mot lastbilschauffören som intensivt undvek honom med blicken. Lite mer mumlande från Tobbes sida var vad som krävdes för att vi skulle få en oerhört detaljerad vägbeskrivning tillbaka till klubben, eller ja, så detaljerad den nu behövde vara för att beskriva sträckan på tvåhundra meter.

I klubblokalen sov människor huller om buller bredvid dem som fortfarande satt vakna med rinniga näsor, hetsiga diskussioner och stirrig blick. Personligen var jag oerhört angelägen om att få några svar och tänkte väcka Kenny för att se om han visste vad som hänt, men Tobbe förstod mina intentioner och tog mig snabbt i nacken.

– Han får sova klart först. Om du tror att jag är tvär på morgonen ska du nog inte ens andas i samma rum som en nyvakens Kenny dagen efter.

Jag suckade missnöjt och följde efter Tobbe mot ett köksliknande rum bakom bardisken. Därinne var en prospect redan i full gång med att ordna kaffe, vi tog varsin kopp och sjönk tysta ner på ett par slitna stolar. Efter en och en halv kopp öppnade Tobbe plötsligt munnen:

– Jag har ingen jävla aning.

– Om vad? frågade jag.

– Varken om läppstiftet, näsan eller lapparna. Vi var fan rätt väck igår, du har säkert kastat lapparna i en bäck, sedan knäckt näsan när du dykte efter dem och gett upp när du såg ett läppstift som glittrade i någon satans gatlampa... eller nåt sånt skit. Fan vet jag.

Jag tystnade några sekunder och tittade fundersamt mot honom. Det lät nämligen som en väldigt logisk och godtagbar förklaring för att handla om mig, men hur fan kunde han minnas det? Snubben hade tagit ännu fler Imovane än mig, och trots hans kroppshyddas borde all extra sprit han klunkat i sig under kvällen vara tillräckligt för att vi skulle ha lika stora minnesluckor.

– Tror du verkligen att det var så det hände? frågade jag till slut.

– Men jag har ju ingen jävla aning säger jag ju! Sorry Jonas, men du får nog vänta tills folk har vaknat eller nyktrat till om du ska få vettiga svar.

Detta utgjorde ett ganska stort problem för mig, jag hade nämligen kommit på en sak i min nyfikna rastlöshet. Om mina beräkningar stämde var det nämligen torsdag, och inte vilken torsdag som helst, det var torsdag den 24:e juli. Inte för att det är något speciellt med det i sig, men klockan var också 09:34. När jag la ihop dessa bitar av information ledde de mig till slutsatsen att jag hade bara tjugosju timmar och trettio tre minuter på mig att hitta magikern som skickat kedjebrevet. Under tiden som jag räknade på detta hann klockan bli 09:35 och jag hade plötsligt bara tjugosju timmar och trettio två minuter på mig. Det här började bli kritiskt.

– Hur gillar Kenny sitt kaffe? frågade jag till slut.

– Mannen, du leker med elden! Gör det bara inte, låt honom sova.

– M-m-m-men... det är ju bara tjugosju timmar och trettio en minuter kvar!

– Jonas, jag gillar dig. Men om du ens försöker väcka honom så kommer jag att vara tvungen att nita dig, och jag tror inte du klarar av fler skalltrauman.

Jag försökte förklara vissa saker för honom om svartkonst, förbannelser och vikten av altruism i ett kommunikationsbaserat samhälle, men han skakade bara strängt på huvudet vad jag än sa. Mitt under denna, ensidigt, hetsiga diskussion dök plötsligt Mika upp i köket.

– Godmorgon kompis! sa han glatt som om han inte fått stryk dagen innan. Hur känns huvudet?

– Jo, Håkan verkar ha gått tillbaka till Broder Daniel, svarade jag.

– Va?

– Ja, alltså, det gnäller mer än skriker för tillfället. Vet du förresten var jag har fått ett läppstift ifrån?

– Va? Ett läppstift? Ingen aning, du kanske fick det av din tjej?

Där kom jag ihåg Tobbes kommentar om min förmodade flickvän, och jag förstår att ni läsare troligen redan har tänkt på den pusselbiten, men, vafan, fuck you! Hade ni käkat Imovane, druckit alkohol och rökt en spliff när ni läste förra kapitlet eller? Nä, just det. Så kom inte här och klaga på min bristande slutledningsförmåga... om ni faktiskt inte hade gjort det, i sånt fall: Läs om det, för det är ett bra kapitel och ni vill nog kunna minnas det.

– Du Tobbe, sa jag med häftig nyfikenhet. Vem var den där bruden som sa att hon var min tjej?

– Var hon inte det?

– Inte vad jag vet om. Alltså, det säger inte så mycket när det gäller mig, men jag tror inte det.

– Hon ringde och sa att ni var ihop och undrade var du var, när jag berättade att du skulle ställa upp i ett litet idrottsevenemang med oss frågade hon om det var okej att hon kom upp

och överraskade dig. Jag tänkte att det förtjänar du efter misshandeln som jag förstod att du skulle åka på, så jag bjöd in henne.

– Sa hon vad hon hette?

– Ja... jo... jag minns inte, sorry.

– Linn, bröt Mika in.

Om ni någon gång befunnit er nakna på ett lappländskt fjäll under en pågående vinterstorm så kan ni ha en svag aning om hur varenda liten cell i min kropp kände sig. Min hud krympte några centimeter åt alla håll, min bröstorg sjönk ihop av ett gigantiskt och molande tryck och min hjärna stannade av samtidigt som den arbetade på högvarv. Jag visste inte om det var känslorna av skuld, glädje eller rädsla som framkallade denna reaktion, men jag visste däremot att jag nu var tvungen att få veta mer.

– Mika, minns du vad som hände? Kom hon hit? frågade jag.

– Jodå, hon kom hit strax efter att du hade vaknat, riktigt snygg tjej det där! Ni började genast tjaffsa om någon kolonistuga och en femhundring som hon visst tagit och som du tyckte tillhörde någon annan.

– Lät hon arg?

– Som en getingstucken zombie. Tydligt hade någon väckt henne i den där stugan ni bråkade om så hon hade sprungit därifrån och tagit med sig en femhundring i flykten.

– Oj...

Det var liksom det enda jag kom på att säga.

– Exakt så sa du igår också! Sen sa du att hon inte borde ha tagit femhundringen.

– Det var dumt sagt av mig.

– Troligen, för det var då hon knockade dig.

– Knockade hon mig?

– Japp, rakt över snoken, den är fan fortfarande lite skev. Herregud, det kan inte vara roligt att vara dig!

– Beror på vilken dag man råkar vara det... Sa hon något mer?

– Inte till dig, hon rotade runt i dina fickor, tog lite pengar och sen började hon prata med Kenny istället. När Nettan väckte dig från den smällen mumlade du runt lite med henne och Tobbe innan ni båda stack härifrån.

– Vet du varför vi stack?

– Nä, men jag antar att du inte ville ha mer stryk, ingen aning om varför Tobbe hängde med dock. Vi kanske kan fråga Nettan?

– Är hon kvar?

– Nettan eller Linn?

Denna fråga krympte min hud ytterligare.

– Nettan tänkte jag på... men är Linn kvar?

– Nä, hon drog, men Nettan är fortfarande här, hon sover men jag kan väcka henne.

Jag kastade lovord över hans ovärderliga hjälp samtidigt som jag försökte bearbeta detta i mitt huvud. Linn hade alltså varit tillräckligt upprörd på mig för att åka från Landskrona till Karlstad, oavsett om hon mellanlandade någonstans. Hon måste också ha fått tag på Tobbes telefonnummer på något sätt och den enda vettiga förklaringen jag kunde komma på var via åklagaren. Jag förebrådde henne inte en sekund över att hon stulit mina pengar eller knäckt min näsa, hon hade sina anledningar. Det som förbryllade mig var att hon var tillräckligt arg för att ta sig an ett sådant stort projekt bara för att få nita och råna mig. På något underligt vis gjorde den tanken min hjärna lite smått varm i mitt limbiska system, nervbanor som vanligtvis är rätt kalla.

– Så hon var inte din tjej? frågade till slut Tobbe med en skamsen ton.

– Nä, men jag uppskattar gesten! svarade jag och dunkade honom på ryggen.

I samma stund gled Nettan in i köket tillsammans med Mika och hälsade godmorgon med en irriterande kvittrig röst. Hon tog också en kopp kaffe och slog sig ner bredvid oss, jag kunde se prospecten stå och lyssna lika nyfiket som mig.

– Du, vet du vad som hände efter att jag blev golvad av Linn igår?

– Ja, hon rotade igenom dina fickor och stal pengarna du fick av Kenny.

– Sen då?

– Hon och Kenny gick iväg, jag väckte dig och du mumlade något om att du nog borde ta ett snack med henne,

– Låter som ett ganska dumt drag, konstaterade jag.

– Exakt vad jag och Tobbe tyckte också, det var därför han drog med dig härifrån innan hon kom tillbaka. Kenny var dessutom lite småtjurig och hade nog gärna fortsatt ge dig stryket som hon påbörjade.

– Det känner jag fortfarande för att göra.

Kennys stämna dånade med sin strävhet och auktoritet, prospecten ryckte till och började genast torka av några bord. Jag ryckte också till men satt blixstill, som om det hade dolt min trasiga uppsyn. Likt en brunbjörn som just avslutat sitt ide lufsade han fram mot köksbänken och höll upp en kopp rykande kaffe som han sänkte i ett svep utan att röra en min och höll upp en till samtidigt som han tände en cigg. Vi andra satt knäpptysta och tittade bara på mannen i halva ögonvrån då vi alla förstod instinktivt att ett felaktigt ord kunde innebära en avsliten luftstrupe. När han hinkat i sig den andra koppen också drog han fram en stol till och satte sig med oss andra.

– Rolig jävla brud det där! Var det din tjej?

– Nä. Man kan tro det, men nä.

– Tur det, annars hade jag haft lite dåligt samvete.

Han skrockade fram orden på ett sätt som fick mig att tänka på en gris som just satt ett äpplekart i halsen.

– Varför det? frågade jag till slut.

– Äh, hon var ju lite konstig den där. Hon fick mig att lova att inte ge dig mailadressen igen.

– Va? Gick du med på det?

– Japp!

– Men jag behöver den igen, hon behöver inte få veta något.

– Tyvärr, jag lovade.

Detta gjorde mig fundersam då Kenny inte verkade vara mannen med högst moraliskt kapital i länet.

– Varför lovade du det? frågade Tobbe innan jag hann.

– Hon sög av mig.

– Ahhh, sa jag med en ton av förståelse. Jag har också fått en sån, man lovar vad fan hon vill kan jag intyga.

Detta var helt sant, den brudens mun kunde troligen få folk att göra fler och skummare saker än en kran kan få en horsepundare att göra. Samtidigt förstod jag helt plötsligt vart lappen med mailadressen hade tagit vägen. Hon hade nitat mig enbart för att få jobba ifred, hennes plan var inte att knäcka min näsa och råna mig, det var bara en bonus. Det egentliga syftet med hennes besök var att sabotera min quest!

– Men Kenny, försökte jag. Visst är hennes BJ's out of this world, men nu är hon borta och jag är kvar. Kan vi inte lösa någon deal så jag får den igen?

– Tyvärr Jonas, jag lovade henne och ett löfte är ett löfte... i alla fall med en sådan brud!

Tobbe hade suttit tyst med pannan i bekymrade veck, men nu knuffade han plötsligt till Kenny med knäet och nickade åt honom att de skulle gå ut från rummet ett tag. Efter några minuter kom de tillbaka och Tobbe såg lika nöjd ut som Kenny verkade vara uppgiven.

– Okej, det finns ett sätt, sa han lika uppgivet som sin uppsyn. Jag behöver få upp en bil till Oslo, har du körkort?

Jag nickade exalterat.

– Men det är inte vilken jävla bil som helst, det är en Impala SS, cab, 66:a. Vet du vad det innebär?

Jag nickade ännu mer exalterat med ett sånt där dumt grabbflin man bara får om man är en grabb som någon ber att köra en fucking Impala!

– Vad tror du det innebär om du kraschar, krockar eller ens repar skiten? frågade han i ett konstaterande tonfall.

– Jag har inte detaljkunskaper om det, men jag antar att några ben kommer gå sönder?

– Smart grabb...

Jag fick utförliga instruktioner om hur färden skulle gå till. Eller, kanske inte jätteutförliga, men jag skulle ta E18 till ett litet samhälle precis utanför Oslo där en av hans polare skulle möta mig, ta över bilen och ge mig mailadressen. Därifrån fick jag ta mig bäst fan jag ville. För säkerhetens skull skrev jag ner allt detta, tog Kennys och hans polares nummer och drack en extra kopp kaffe för att vara klar i knoppen innan jag satte mig bakom ratten. Tobbe satte sig bredvid mig medan jag sippade på kaffet och la sin hand på min axel.

– Egentligen skulle ett prospect köra den, men då hade vi fått ordna transport hem till honom och han behövs för en grej ikväll. Jag fick övertala Kenny om att du var pålitlig nog att köra bilen, snälla fucka inte upp det här!

Jag tittade tacksamt på honom och nickade överslätande samtidigt som jag tänkte att han troligen hade en väldigt bra poäng, detta ville jag inte fucka upp.

– Får jag bjucka på en bärs hemma i Götet sen när jag är klar med mitt quest? Som tack för hjälpen liksom.

– Absolut! svarade han glatt.

Vi skakade hand och jag kände mig lite vemodig över att behöva röra på mig igen, men samtidigt fylld av förväntan inför att få köra en sådan klenod som Impalan är. När jag reste mig för att följa med Kenny till garaget utanför stoppade plötsligt Nettan mig genom att lägga handen på min arm.

– Du, kan jag få tillbaka mitt läppstift? frågade hon.

– Är det ditt? Visst! Men... varför har jag det?

– När jag skickade iväg dig med Tobbe fick du syn på det i min hand och sa att du behövde låna det för att skriva ner en mailadress på din arm, sen gick du bara med det.

– Va? Jag är ju ett geni! utbrast jag.

Snabbt rullade jag upp min tröjärm och såg det utsmetade läppstiftet på min underarm. Nettan tittade sympatiskt på mig.

– Ingen är geni på den cocktailen...

Jag gav henne rätt och gick därifrån med en irriterande känsla av att något aktivt motarbetade mig i den här questen och att det troligen var jag själv.

Jonas is travelling

Solen sken på den svarta blankpolerade lacken, den var inte original, men riktigt jävla fräsig. Motorn spann på det där tyglat aggressiva sättet som V8:or från 60-talet gör, som ett lejon på savannen som bara vill berätta att han är starkast men är för stark för att behöva bevisa det. Ur stereon, som tyvärr inte heller var original, spelade jag hela "Surfin' USA"- plattan, en av tre skivor som låg i handskfacket. Det värmländska landskapet gled förbi och all mötande trafik saktade ner när de närmade sig, troligen av respekt och för en chans att få se mästerverket lite tydligare. Graciöst och brutalt banade Impalan väg och krävde utrymmet som passar en kung.

Själv var jag on top of the world med mina pilotbrillor och en känsla av oövervinnlighet. A noble surfer, aint joshin’.

Det kan vara svårt att förstå exakt hur man känner sig i det läget om man är född i en stad modell större. Men för en stabo kan en passande liknelse vara att just ha köpt de snyggaste sneakersarna ni sett och sedan glida nerför gatan med Just D - Sköna skor i lurarna.

När bilarna framför saktade in för tullstationen skruvade jag upp musiken ytterligare och rättade till glasögonen. Givetvis blev jag invinkad för en närmare inspektion, vem fan hade inte velat titta närmare på ett sådant mästerverk? En vanlig tullinspektion är inte speciellt avancerad, man åker liksom inte på en strip-search direkt. Norrmännen pratade mest med mig om bilen och undrade vart jag skulle med den, vad jag skulle göra där och så vidare, troligen standardfrågor, men också av ren nyfikenhet. Efter några minuter tyckte de att jag skulle få fortsätta åka så jag hann fram innan ett förmodat regnoväder skulle dra in. Jag tackade och satte mig i bilen, startade den och varvade motorn lite för att tjänstemännen skulle få lite skön musik att arbeta till sådär på en torsdag. De njöt såklart i fulla drag av det tonsäkra vrålet och några fler tullare smög sig fram för att också få se skönheten in action. En av de nytillkomna tulltjänstemännen släpade på en liten spaniel som inte alls verkade vara intresserad av att komma nära V8:an, men när husse bestämt ryckte i kopplet följde den ändå med. När jag just skulle till att lägga i en växel och glida iväg ändrade plötsligt hunden attityd helt, den sprang glatt fram till bilen och nosade frenetiskt på förardörren. De andra tulltjänstemännen tittade förvånat på den och bad mig snällt att stiga ur.

– Hunden markerade, vi måste tyvärr söka igenom bilen lite grundligare, förklarade en av dem sympatiskt.

– Absolut, inga problem, svarade jag kolugnt och kände paniken sprida sig i min kropp.

I det här läget började små funderingar väckas i min hjärna, sånt där som jag troligen borde tänkt på tidigare. Varför lät Kenny mig köra bilen med tanke på hur högt han verkade tro om mig? Varför körde han den inte själv? Varför ville de inte att prospecten skulle köra den? Och varför skulle ens bilen över till Oslo? Snart nog började pusslet bli ganska glasklart för mig, jag var kurir åt en laddning av något gömt i bilen som inte bör transporteras över riksgränser. Alla tulltjänstemän sökte igenom bilen, förutom en som stod och småpratade med mig. I min nervositet förstod jag ungefär hälften av vad han sa på sin breda norska, men log och skrattade när det verkade lämpligt. Då ropade plötsligt hundföraren bort mot oss:

– Hur får man upp bakluckan?

Jag ryckte på axlarna och föreslog för mannen som vaktade mig att det kanske fanns en spak vid ratten, annars kanske nycklarna skulle fungera. Han rapporterade detta genom ett svarsrop men fick ett förvirrat ansiktsuttryck tillbaka, tydligen var hans dialekt för grov även för andra norrmän. Med en uppgiven suck gick han fram till bilen, lutade sig in i vid förarsätet och letade efter någon sorts spak. Eller alltså, jag tror att det var det han gjorde, men jag har i ärlighetens namn ingen aning. För så snart han gått bort mot bilen och ingen alls tittade åt mitt håll la jag benen på ryggen och sprang raka vägen ut i den angränsande skogen mot Sveriges håll.

Adrenalinet hade skjutit i höjden och jag sprang snabbare än vad jag trodde att en människa av klen fysisk modell kunde springa. Jag kände mig som en orienterande Usain Bolt när jag tog gigantiska språngsteg över grenar, stenar och buskar. Någon minuts försprång var allt jag skulle få innan hunden skulle vara ikapp mig, den var jag dock inte rädd för, en spaniel hade jag kunnat skicka tillbaka till tullstationen med en enkel spark. Men den överkänsliga nosen hade visat för tydligt var jag befann mig i det täta skogspartiet. Därför sprang jag ännu hårdare, jag lät mjölksyran ta över syrets alla funktioner i mina celler. Jag gled fram likt en gasell med långa svepande steg, som en graciös ballerina svanhoppade jag över en mindre klipphäll och som en Lyrica-full älgkalv föll jag nerför slänten när foten fastnade i en

uppstickande gren. Smärtan av något vasst som rev upp min arm var inte lika tydlig som den kalla sensationen som sekunden senare omslöt hela min kropp. Luften jag försökte dra in i mina lungor med ett djupt andetag var påtagligt ersatt med något som framkallade en exploderande och skarp känsla i luftrören. Paniskt ryckte jag till med huvudet och satte mig hostande upp, först då förstod jag att min flygfärd hade slutat i ett mindre vattendrag. Jag tackade några av de gudarna jag inte tror på och ställde mig med mycket möda upp. Det fanns inte en chans att spanieln skulle kunna få upp ett spår i vattnet som dessutom var tillräckligt grunt för att jag skulle kunna springa någorlunda snabbt genom det.

I efterhand kan jag inte säga hur länge jag sprang, men när jag tillslut vågade stanna berättade GPS:en i min genomvåta mobil att jag nu var tillbaka i Sverige. Detta hade inte gått som planerat och jag borde eventuellt ha lagt upp en strategi innan jag slog numret till Kenny, men tyvärr utsöndrades adrenalinet fortfarande högfrekvent i min hjärna. Den enda tanke jag kunde behålla längre än två tredjedelar av en sekund var att få reda på vad fan som fanns i bilen.

– Hallå! svarade han förvånat. Redan framme?

– Nej! Jag är inte framme! fråste jag upprört. Vad fan har du bett mig smuggla?

Det blev tyst i några ögonblick och min andning blev häftigare för varje tidsenhet som han inte sa något.

– Vad menar du? frågade han till slut förvirrat.

– Den norska tullen och deras hund tyckte att din bil var oerhört jävla intressant. Vad satan har du gömt i den?

– Ingenting alls, bilen är helt ren.

– Varför bad du mig köra den då? Varför ingen annan? Vad ska den i Norge att göra?

Jag kände lite att jag hade full rätt att få svar på dessa frågor och struntade för tillfället i exakt vilka extramärken han hade sytt fast på sin väst.

– Den ska vara med på en veteranmässa däruppe, du fick köra för att vår prospect egentligen behövs på klubbärendet och inte har tid att vara min privatchaufför. Vafan är det med dig? Varför är du så hetsig? Bilen är ju ren, du behöver inte vara orolig!

– Jaha, så varför markerade hunden på den då? fortsatte jag trotsigt.

– Jag vet inte, har du kanske inte bytt kläder sen du sög i dig en rätt fet spliff igår?

Tystnade från mig var så kompakt att jag kunde höra några småfåglar kvittra långt borta i Norge medan min hjärna försökte bearbeta denna snilleblix.

– Ehhh... fick jag till slut ur mig. Jo... alltså... du kan ju eventuellt ha en poäng där.

– Haha, lätt hänt. Så länge du slipper pissa bryr de sig inte, hundar markerar fel ibland. När tror du att du är framme i Oslo?

Tystnaden från mig var nu så kompakt att jag nästan kunde höra "Misirlou" spelas från Chevan.

– Ehhh... upprepade jag. Alltså, bli inte arg nu, men det kan kanske vara så att den står kvar i tullen.

Tystnaden från honom var kompaktare än en folksamling på HM:s mellandagsrea, om affären hade legat på en preonstjärna.

– Vad sa du?

Han betonade varje stavelse i frågan.

– Jo alltså, jag trodde ju att bagaget var fyllt med kola eller nåt sånt, så jag skubbade liksom iväg lite. Men bilen är ju i tryggt förvar i alla fall.

– VAFAN! ÄR DU HELT DUM I HUVUDET?! Har du lämnat min farsas bil hos den norska tullen din jävla horunge?

– Din farsas? reagerade jag.

– Ja! Det är min farsas bil som jag lovade att ta upp personligen till Oslo, han låter ingen annan köra den.

– Ehm... jag hade kanske kunnat gå tillbaka och försökt hämta den? Men jag tänker mig lite att de eventuellt inte släpper iväg mig med den efter min imponerande flykt... det kanske till och med kan vara så att de redan har ringt din pappa för att ställa några frågor.

– DU SKA DÖ DIN JÄVEL!

Han vrålade detta med en mycket övertygande röst.

– När jag får tag på dig ska jag fan döda dig din lilla mask! fortsatte han i samma ton.

Jag förstod att det inte fanns speciellt mycket att argumentera om angående vem som gjort fel och vilket misstag som begåtts. Kenny hade troligen inte lyssnat speciellt mycket på min förklaring att jag bara ville slippa en norsk fängelsevistelse. Så jag bestämde mig istället för att vara lite mer pragmatisk angående det hela.

– Alltså... är du bokstavlig nu?

– VA?!

– Jag menar, folk brukar kasta sig ganska liberalt med uttryckt att de ska döda någon, men i själva verket menar de typ mer att de ska spöa på en lite eller nåt sånt.

Det blev tyst igen innan han svarade med en oroväckande lugn och kall röst:

– Okej, vill du att jag ska vara bokstavlig? Jag *kommer* att knäcka båda dina knäskålar, sen ska du betala hundra lax till mig som ursäkt.

Jag tänkte att jag nog hade föredragit om han inte hade blivit bokstavlig samtidigt som jag begrundade mitt bankkonto, som efter den senaste veckans eskapader mer och mer börjat likna Islands räkenskaper.

– Knäskålarna har jag förvisso, men pengarna kan bli lite problem Kenny. Jag är verkligen ledsen över att det blev såhär.

– För varje dag du inte betalar kommer jag knäcka ett av dina fingrar också!

– Vänta nu här, tycker du att mina fingrar är värda tio lax styck? Damn, tack så mycket!

– Håll käften! Du kanske inte fattar hur allvarlig jag är?

Det förstod jag faktiskt, men som vanligt var jag fucked och kunde inte göra så mycket åt det annat än att inte bry mig för mycket.

– Och just det! tillade han plötsligt. Vi vet var du bor.

Jag kunde höra hur han ropade till Tobbe att sätta sig i bilen och åka till min lägenhet för att plocka åt sig allt av värde och vänta på mig där.

– Hörde du det där? frågade Kenny skadeglatt.

– Jo, det gjorde jag. Men alltså, ni lär inte hitta mer av värde där än vad du är beredd att betala för min lillfingersnagel.

Hans andning blev häftigare och häftigare.

– KOM HIT OCH TA DITT STRAFF SOM EN MAN! vrålade han.

– Alltså, nej tack. Men du ska veta att jag faktiskt är ledsen för bilen, det var inte meningen.

– HÅLL KÄFTEN DIN JÄVEL, JAG SKA DÖDA DIG!

Jag försökte få in så många ord som möjligt mellan hans mordhot och profaniteter.

– Så, det är helt uteslutet att få mailadressen?

Här fick jag en så pass lång harang av målande beskrivningar om krossade knäskålar och nedsättande epitet att jag rent sonika tröttnade och la på. Han skulle nog visa det för mig i verkligheten snart nog ändå, tänkte jag.

Med besvikna steg gick jag mot E18 igen för att använda min tiotusen kronors tumme till att ta mig mot Vätterns pärla än en gång. I mitt huvud lät fortfarande Misirlou och jag saknade Impalan.

* Jonas has failed his alliance*

Ni ska inte tro på de där romantiska bilderna ni har fått om liftning från diverse litteratur. När någon författare beskriver ett liknande äventyr har hen alltid en tendens att utelämna den största delen av liftarens tidsfördriv, nämligen väntan på att någon ska stanna. För varje timme du spenderar i ett främmande fordon har det i snitt varit resultatet av 4 ½ timmar vid väggkanten (den statistiken hittade jag naturligtvis på själv, men ni får gärna använda den så länge ni inte anger källa). Anledningen till att vi författare aldrig riktigt går in på den detaljen är för att det hade blivit på tok för tråkiga romaner. Liftarens Guide till Galaxen hade bestått av trehundraåttiosju böcker istället för fem om den käre Douglas beskrivit exakt vad Arthur gjorde varje sekund på den förhistoriska jorden. Livet är helt enkelt inte så roligt som det framstår i ett genis fantasier. För att exemplifiera ska jag nu ge mig på det våghalsiga greppet att beskriva vad som hände vid E18, nära den norska gränsen:

De tre taggiga stenarna låg i exakt samma position på asfalten som jag lämnat dem i för fyra sekunder sen, det gjorde mig besviken. Världen hade blivit så mycket mer spännande om energin inte var konstant och de helt enkelt hade hoppat upp och dansat för mig, men det gjorde de inte. Stenarna bara låg där, i en klumpigt formad triangel och hånade mig i sin stillhet. Regnet som de norska tulltjänstemännen förutspått strilade ner över dem och mig. Jag flyttade lite vikt från ena låret till det andra för att döva den skärande smärtan i min röv som min sittplats, ett vasst vägräcke, framkallade i de nästintill icke-existerande sätesmusklerna. Rumpor är konstiga saker, vi har en tendens i vårt västerländska samhälle att idealisera taniga bakdelar, men detta är i alla avseenden oerhört kontra-evolutionärt. Det mest uppenbara i resonemanget är att en biologisk kvinna med liten bakdel troligen har svårare att klämma ut ungar i den takt som behövs för att säkra vår ekonomiska välfärd och att större rumpor är roligare att klämma på. Men även om vi bortser från dessa grundläggande biologiska funktioner så bjuder vårt nuvarande samhälle inte direkt några fördelar för oss med taniga stjärter. Nästan alla arbeten, även de mekaniska, utformas mer och mer till att vara relativt stillasittande, och vilka sitter egentligen skönast tror ni? Jag undrar faktiskt om inte mina bristande studieresultat och närvaro i skolan har mycket att göra med friktionen mellan mitt skelett och de stenhårda stolar som man spenderade åtta timmar per dag på. Folk blir ju till och med dummare på grund av små rövar! Det är en jävla tur att hip-hopen finns som kan föra in lite sundare ideal angående bakdelarna i det här bakåtsträvande samhället.

Stenarna låg dock kvar i sin ojämna triangel även denna gång jag tittade. En bil närmade sig i oroväckande hög fart och jag sträckte upp tummen. Instinktivt visste både jag och mannen i bilen som panikartat undvek ögonkontakt att han inte skulle stanna. Det fanns flera anledningar till det, exempelvis var mina trasiga kläder, blödande näsa och allmänt sorgliga uppsyn ingen fördel. En annan faktor som spelade in var platsens yttre omständigheter, sidfickan på E18 var kanske inte världens bästa val för ändamålet. Men den viktigaste anledningen till varför ingen stannade var att jag var dyngsur i regnet och ingen ville blöta ner sina säten. Något som inte blev bättre eller höjde mina odds när bilen drog i full fart genom vattenpölen framför mig. Tyvärr såg väggkanten lika miserabel ut och jag var oerhört utpumpad vilket gjorde att jag tänkte på det gamla talesättet: ”Varför ha det jävligt där när man kan ha det jävligt här?”

Borde man inte kunna räkna ut när någon ska stanna? tänkte jag och satte igång med matten i huvudet för skojs skull. En av min hjärnas favorittidsfördriv är just vardagsvetenskap och om det kunde berättas sannolikheten för att jag skulle få lift ville jag gärna undersöka det närmare. Det borde faktiskt gå att skriva ut i en enda enkel ekvation, typ i stil med: $xy=z/2$. Om $x=$ värdet på snyggheten hos liftaren utifrån den standardiserade tiogradiga skalan utifrån

idealbilden. (Jag vet att några kan känna sig obekväma med den här sanningen, men det är så statistik fungerar, vi tar reda på snittet hos en population och drar matematiska slutsatser av det.) Och y = längden på kjolen eller synligheten av torso. Om kjolen sitter på en kvinna ska ni dividera kjolens längd till ett tal som också passar in på en tiogradig skala, tänk procent liksom. Noggrannheten är upp till ert samvete. Synligheten av torso räknar ni ut genom att dela in den i samma gamla tiodelade skala med samma procenttänk. Om en brud har både en kort kjol och en djup uringning ska det högsta värdet räknas. (Tyvärr är dessa uppgrupperade utifrån synen på skönhetsideal utefter biologiskt kön, men återigen har vetenskapen inga fördomar och berättar bara hur verkligheten ser ut, inte hur den borde se ut.) Tilldela både x och y ett värde mellan 0-1. Då kan vi skriva formeln: $xy=z/2$. Där z = sannolikheten för att en bil ska stanna vilket vi delar på två på grund av heteronormen. (Jag förstår att ni redan har tänkt på det uppenbara problemet med sexualitet, men 95 % av alla män och 89 % av alla kvinnor betraktar sig som heterosexuella och jag är lat.) Jag satte in mina egna värden i ekvationen. Min snygghet har ibland blivit värderad upp till tio, men det var tyvärr av en brud som var väldigt kär i mig och hade råkat ta en hel del ecstasy vid tillfället, så jag litade inte helt på trovärdigheten i den källan. Annars brukar brudar ligga ganska stabilt runt en sju när de bedömer mitt yttre. Ett nummer jag är helt okej med, i min hjärna betyder det nämligen att 70 % av alla heterosexuella brudar vill ligga med mig, vilket faktiskt går att härleda ur vår ekvation. (Nu fick ni en egen liten matteuppgift att roa er med!) Men med tanke på mitt nuvarande tillstånd hade nog ingen gett mig högre än en femma, och då hade det troligen varit en väldigt ensam dam med någon sorts luffar-fetisch. Så jag gav mig själv värdet $x=0.5$. y -värdet var värre, en oerhört liten del av min torso syntes, vilket gjorde att jag nog fick ge mig värdet $y=0.01$. Detta ger oss: $0.5*0.01=0.005/2=0.0025$. För er som inte pallar hänga med i matten betyder det att min chans för att få en bil att stanna var 0.25 %, eller med andra ord skulle mindre än tre bilar av tusen passerande stanna för mig. Jag suckade i regnet och stenarna hade inte flyttat på sig än...

Jag ber om ursäkt för matten och de skumma utläggningarna, men alltså så här fungerar min hjärna och allt detta tänkte jag under två minuter. Ni vill inte att jag skriver ut alla sådana tankar som jag fick under fyra och en halv timme. Därför blir det ett litet glapp i storytellingens här.

Jonas are resting

Jag kom fram till Bankeryd 10:43 på fredagen. Det var ju inte riktigt mitt mål, men tillräckligt nära Jönköping och tillräckligt långt ifrån Habo, en ort jag alltid ser till att ha visst säkerhetsavstånd till. Färden dit hade gått via en mycket upprörd småbarnsmamma som uppskattade mina lekar med de halvt gråtande barnen så pass mycket att hon lät mig åka med ända till Filipstad. Det var en bra bit åt fel håll, men vafan, duger det åt Ferlin så duger det åt mig! Där fick jag vänta halva natten utanför staden vid en bensinstation innan en långtradarchaffis stannade som skulle till just Bankeryd. Allt som allt hade jag alltså en jävla tur med liftandet, trots de dystra kalkylerna jag hade gjort. Chaffisen var dessutom en riktigt trevlig, men på tok för efedrin-glad, man som tydligen hade kört tre dagar i sträck. Jag erbjöd mig att ta ratten så han fick sova lite. Men det erbjudandet framkallade bara massa energiska frågor om jag hade något sorts körkort för tung lastbil eller ens någon erfarenhet av dylika ekipage. Min förklaring om att jag nyligen hade haft en diplomatisk förhandling med ett liknande fordon, som slutade bra för alla parter, föll dock inför döva öron. I det läget kände jag att paragrafryttarn faktiskt kan få köra sin egen lastbil.

När jag kom fram till tågstationen i Bankeryd saktade direkt ett tåg in och inom sju minuter befann jag mig vid Juneporten igen. Detta borde ha oroat mig. På gatan utanför den luftiga centralbyggnaden stod buss nummer 1 och väntade, som går direkt till Råslätt. Detta borde ha oroat mig. Jag borde ha vänt om, sprungit tillbaka till Filipstad och satt mig bredvid Ferlin på Stora Torget. Någon del i mig borde ha reagerat på att något inte stämde i universum. Man ska vara försiktig med järtecken, speciellt moderna, men när ens superkraft rubbas bör man vara medveten om att något stort är i görningen. Detta borde verkligen ha oroat mig, men det gjorde det inte. Jag var för trött, för vilsen, för nära mitt mål och på tok för långt borta från den som höll i kartan till målet. Tro inte att jag var blind inför vad jag gjorde, jag brydde mig bara inte. Det var samma kraft som höll oron mot Kenny & c:o borta. Att jag var fucked var rätt uppenbart, de visste exakt var jag bodde, troligen var hela min lägenhet redan tömd och så snart jag satte en fot i Bergsjön igen skulle både mina knäskålar och mina fingrar få en del skelettskador. Utgången var oundviklig, min enda chans var att hålla mig borta från nordöstra Göteborg tillräckligt länge för att de till och med skulle tröttna på att skicka dit prospects för att spana. I det läget skulle jag vara säker tills jag sprang på fel person på fel krog och sedan hade allt varit igång igen. Jag visste allt detta, men problemet är bara att min hjärna förhåller sig till fara på ungefär samma sätt som Sverigedemokrater förhåller sig till empirisk fakta, den ignorerar bara problemet och lallar på i sin egna lilla värld.

Det var också anledningen till att min förvåning när jag ringde på dörren skickade upp mina tankar i en snabb vinkelvolt innan de landade igen. Alltså, inte när jag faktiskt ringde på dörren, den proceduren var rätt lik förra gången jag ringde på, förvåningen kom först när ringandet gav resultat och Christian öppnade dörren. För femte gången på mindre än två dygn knockades jag medvetslös, den här smällen var dock en regelrätt skallning, och det uppskattar jag, man hinner liksom inte tänka så mycket.

Jonas is unconscious

Nu kanske ni undrar vad i helvete jag sysslade med, varför jag gick raka vägen hem till snubben jag hade lurat ut i skogen och hans rumskompis som bara två dagar innan knäckt min näsa. Jag har ju faktiskt inte berättat om min plan inför det här till synes irrationella handlandet. Det är mest för att det fanns ingen plan, det var mest ett irrationellt handlade. Dels ville jag ha tillbaka mailadressen och Linn var den enda som ägde den som inte ville knäcka mina knäskålar. Man kan tycka att det hade varit vettigare att ringa henne i det läget, men jag hade faktiskt inte hennes nummer. Den andra anledningen till min ogenomtänkta plan var helt enkelt att jag hade abstinens. Jag vet att jag tidigare konstaterade att jag inte fuckar med den drogen vi kallar kärlek, men om ni blir förvånade efter allt jag berättat för er angående min karaktär så får ni fan skylla er själva. Klart att jag inte kunde hålla mig borta, bruden gav ju samma effekter som MDMA, men var betydligt roligare. Vid bäcken ute i skogen bredvid den norska gränsen hade jag helt enkelt tagit ett beslut som grundade sig i min magkänsla. Många av mina beslut fattas på det sättet, och om jag inte gång på gång hade glömt sambandet sekunden efter jag upptäckte det så hade jag funnit att många av mina beslut är rätt korkade också. Min mage borde verkligen testa KBT för att få bukt med sin bristande impuls kontroll, antingen det eller genomgå en gastric bypass för att tona ner känslorna lite.

Jag vaknade av en örfil och kunde avgöra direkt vem som givit den. Smällen var snärtig men hård, aggressiv och fylld med förakt.

- Hallå hjärtat, mumlade jag.
- Håll käften, fräste Christian.

Linn sa ingenting.

Mödosamt öppnade jag ögonen, eller alltså, ena ögat öppnades ganska enkelt, men det andra hade fått ta emot mycket av kraften bakom Christinas skullben och det ville inte alls öppna sig. Linnns ansiktsuttryck var förvirrat, förvånat och intensivt i sin bristande sympati. Solen avtecknade sig runt henne som en gigantisk gloria och träden över hennes huvud flöt omkring på ett mycket onaturligt och elakt sätt.

Vänta, vilka träd? tänkte jag förvånat. När började det växa träd i trappuppgångar?

Jag försökte fokusera blicken och ignorera Håkans comeback i mitt huvud. På något underligt sätt kändes allt väldigt bekant, inte bara platsen där jag befann mig, utan även situationen. Sakta kunde jag urskilja detaljer, en grusväg, en skogsdunge, känslan av ordningsmakten. De hade tagit mig till samma ställe som de två konstaplarna hade kört mig till för att testa min förmåga som slagpåse! En annan sak som började gå upp för mig så sakteligen var att mina händer knappt gick att röra alls, inte för att jag var förflamad eller något sådant, utan för att de var bundna. Av någon anledning hade de böjt mina armar bakom min rygg och bundit fast dem runt en trädstam. Vad skulle det vara bra för? Jag började ifrågasätta min positiva syn på Jönköping en aning.

– Du är så jävla död va, sa till slut Christian.

– Är jag? svarade jag förvånat. Åhfan, man blir ju lite förvirrad när man ser er två på samma ställe i efterlivet, för den ena passar liksom in på vinden och den andre i källarn.

Den här gången var det Christian som stod för örfilen, den var inte i närheten lika graciös.

– Du Linn, fortsatte jag oberörd av örfilen. Skulle jag kanske kunna få den där mailadressen?

Hon skakade uppgivet på huvudet.

– Nej Jonas, du får ingen mailadress av mig. Var det därför du kom tillbaka? Är du galen, besatt eller bara dum?

– Lite av varje, svarade jag utan att tänka mer på det. Men vad gör det dig om jag får den?

– Var det därför du lämnade mig i kolonistugan? För att leta reda på nästa mailadress? Du drog med mig så länge jag kunde hjälpa dig och stack sen?

– Nejnej, inte så. Jag lämnade dig där för att undvika ett stort misstag.

– Hur gick det då?

– Sisådär är min spontana tanke...

– Vet du att ägarna kom förbi på morgonen?

– Jag hörde något om det.

– Helt jävla naken låg jag där och sov bredvid det krossade fönstret, jag fick fan slåss med tanten för att komma undan!

– Men du hann ta femhundringen?

– Kärringen rev mig på bröstet, klart som fan att jag ska ha kompensation.

– Fair enough, det är snygga bröst.

– Håll käften, fräste Christian igen.

Skogen verkade lyssna på honom och allt var väldigt stillsamt under de sekunderna jag tänkte igenom mitt öde och huruvida Linn överreagerade eller ej.

– Så, vad händer nu? frågade jag till slut.

– Det som händer nu är att Kenny och hans polare är på väg hit från Göteborg för att, vad sa han nu igen...? Just det! Knäcka dina knäskålar och nio fingrar.

– Wow! utbrast jag. Hittade han verkligen grejer för tio lax i min lägenhet? De där jävlarna borde börja jobba som inkassobolag!

Hon tittade på mig med besviken blick.

Rädslan som spred sig i min kropp berodde främst inte på Kenny och gänget, utan på att samtalet verkade ta slut och jag ville ha sällskap i dessa mörka tider. Linn och Christian började nämligen titta på sina klockor och blev otåliga i sina rörelser.

– Vi ska dra nu, jag har haft den där vidriga kuken i munnen en gång och det räcker.

– Förståeligt, suckade jag fram. Men du, när det här är över, kan vi inte ta en kaffe eller något då?

Båda två tittade på mig som om jag var helt dum i huvudet innan de vände sig för att gå.

– Vänta! ropade jag. Vad är klockan?

– Halv tre, mumlade Christian halvt in i skogen.

Jag slappnade av i hela kroppen av besvikelse, mitt quest var förlorat. Som i slowmotion kunde jag se deras ryggar bli mindre och mindre. Ett vass känsla högg mig i bröstet och jag fick svårt att andas. Tankar om varför spred sig i min hjärna och jag ville att Linn skulle komma tillbaka, bara för att hålla min hand under den brutala misshandeln som inte var långt borta. Då vände hon sig plötsligt om och gick med säkra steg tillbaka mot mig. Smärtan blev lite mindre påtaglig och andningen lugnade sig för varje meter hon kom närmare. Snart stod hon precis framför mig och böjde sig fram, hon doftade svagt av citronmeliss. Hennes läppar rörde vid mitt öra när hon viskade:

– Jag sa ju att man inte ska jävlas med mig heller...

Jag vet inte hur länge jag satt där efter att hon hade gått igen, men jag visste att klockan var för mycket för att göra något åt svartkonstnären och den var på tok för mycket för att ångra allt inför Linn. Min hjärna har svårt att hålla sig till en tanke längre än den verkar intressant, och jag blir lätt uttråkad. Men just där och då började den mala igenom allt som hänt de senaste sju dagarna. I min nobla quest efter rättvisa hade jag lyckats svika min vän och fått sveket uppdagat. Jag hade fått stryk av snutar, en svenskalärare, en domarjävvel, en brud med svart-röda dreads och en svartsjuk rumskompis. En hund hade satt sina tänder i mitt ben, jag hade fått en ordningsbot, gjort bort mig naken framför en kamera, fått psykologiska ärr av en strippklubb och gjort mig fler fiender inom åklagarleden. Men det som sved mest var att jag hade svikit, lämnat och flytt ifrån den enda människa som under allt detta sagt att jag var något värd. Och jag visste exakt varför detta hade hänt. Allt blev så klart och tydligt för mig i skogsdungen någonstans utanför Råslätt. Ett par minuter från, vad jag antog, skulle bli mitt livs värsta misshandel som jag troligen inte kunde gå ifrån när den var över. Världen har aldrig varit klarare och alla mina beslut, min väg hit och allt som hänt föll på plats. Jag visste helt plötsligt exakt varför allt hade hänt mig. Förbannelsen var fullbordad.

Och detta är också sensmoralen i tidsfördrivet: Skicka alltid vidare kedjebrev!

Game over